

 EESTI MOSLEMITE LOOD

Esimene väljaanne

Autoriõigus 2012

See raamat on autoriõigusega kaitstud. Raamatu osi või tervet raamatut on lubatud kasutada hariduslikel eesmärkidel tingimusel, et kasutatud informatsiooni ei ole mingil viisil tsiteeritud väljaspool konteksti ega kasutatud kasu teenimise eesmärgil ning et teksti allikas on märgitud.

Idee autorid: Kätlin Hommik-Mrabte ja Airi Hunt

Kujundaja: Airi Hunt

Keeletoimetajad: Kätlin Hommik-Mrabte ja Tiina Kanarbik

ISBN 978-9949-30-617-6

Sisukord

1.	Sissejuhatus	8
2.	Kätlini lugu	11
3.	Reelika lugu	18
4.	Ilona lugu	21
5.	Kersti lugu	27
6.	Kristiina R. lugu	29
7.	Anu lugu	31
8.	Jane S. lugu	34
9.	Kristiina V. lugu	39
10.	Rauno lugu	45
11.	Aivari lugu	48
12.	Katrini lugu	51
13.	Airi lugu	55
14.	Kati lugu	60
15.	Alma lugu	70
16.	Eileen lugu	74
17.	Julia lugu	78
18.	Eleri lugu	83
19.	Annely lugu	85
20.	Eli lugu	88
21.	Ere lugu	90
22.	Kadi lugu	95
23.	Kristiina K. lugu	98
24.	Monika lugu	101
25.	Kerly lugu	104

26.	Tanja lugu	107
27.	Siiri lugu	110
28.	Õnne lugu	112
29.	Marge lugu	117
30.	Mari lugu	125
31.	Eliza lugu	128
32.	Karini lugu	138
33.	Mariliisi lugu	141
34.	Delise lugu	144
35.	Ella K. lugu	147
36.	Eve lugu	150
37.	Kelli lugu	153
38.	Andrei lugu	156
39.	Leili lugu	160
40.	Marju lugu	165
41.	Eva lugu	170
42.	Maila lugu	173
43.	Tiina lugu	175
44.	Anne lugu	176
45.	Inna lugu	179
46.	Kersti A. lugu	181
47.	Olga lugu	184
48.	Jura lugu	188
49.	Marielli lugu	190
50.	Allari lugu	192
51.	Silvi lugu	196
52.	Siivo lugu	197
53.	Kristeli lugu	202
54.	Ivari lugu	210
55.	Mare lugu	218
56.	Käili lugu	221
57.	Ruthi lugu	224

58. Kätlin A. lugu	228
59. Irise lugu	234
60. Reili lugu	238
61. Aile lugu	240
62. Melika lugu	248
63. Agnese lugu	251

SISSEJUHATUS

Uskuge või mitte, aga Eestis on palju rohkem moslemeid kui pealtnäha arvata võiks. Meiega koos on sellel pisikesel maal juba sajandeid elanud islamiusulised tatarlased, aserid, baškiirid ja teised, kuid 21. sajandi alguseks on siia tekkinud ka hulk moslemitest immigrante ja üllatavalt palju Eesti „oma“ moslemeid. Aga kes need „omad“ siis on? Peale moslemitest vanemate järeltulijate on tänapäeval Eestis ka päris palju selliseid moslemeid, kelle jaoks islam ei ole mitte perekonnatraditsioon, vaid isiklik valik. Meid on nii eesti, vene kui ka muu emakeelega elanikkonna seas, aga me kõik oleme Eesti moslemid – eesti emakeelega, Eesti kodakondsusega; Eestis või väljaspool Eestit elavad Eesti moslemid.

Tihti on Eesti konvertide kohta öeldud, et me ei olegi „päris“ moslemid, et me oleme vaid „ajupestud harimatud kanad“, kes on islami omaks võtnud armastusest oma mehe vastu. Me ei vaidle vastu, et enamik meist on tõesti naised, aga meie hulgas on ka palju mehi. Me ei vaidle vastu, et paljud meist on avastanud islami tänu kallile inimesele, aga see ei tähenda, et me oleks ajupestud ja harimatud. Jumala teed on vahel kummalised ja Ta sõna jõuab meieni erinevaid kanaleid pidi. On väga suur vahe, kas naine võtab islami omaks oma mehe pärast või läbi oma mehe. Ja enamik meist, kelle jaoks islami leidmisel on abikaasa mingit rolli mänginud, on islami omaks võtnud tänu oma mehele ja

mitte oma mehe pärast. Sest meie hulgas on ka neid, kes nüüdseks on palju tõsisemad moslemid kui nende abikaasad, ja isegi paar sellist, kes on oma mehest lahutanud, kuna mees ei ole piisavalt praktiseeriv moslem. Iga lugu on küll eriline, kuid enamikust lugudest kumab siiski läbi, et midagi oli puudu, midagi ei tundunud loogiline, midagi otsiti, millelegi taheti selgitust saada ja viimaks see selgus ja sellega kaasnev rahu ka saabus. Mis kanalit pidi see tuli, ei mängi enam mingit rolli, kui puuduse tundmine ja otsimine juba enne kanali saabumist olemas olid.

Lood ise, oma suurtest ja väikestest erinevustest hoolimata, on kõik ühtviisi võluvad ja mõtlemapanevad. Kuna neid on kogutud mitmete aastate vältel, siis ei ole kõik, mis kirjas, ehk enam täpne – näiteks kui keegi annab oma loos teada, kui kaua ta on moslem olnud.

Kunagi aastaid tagasi tekkis meil www.islam.pri.ee kollektiivis mõte, et võiks hakata uute moslemite lugusid kokku koguma, sest need on ju huvitavad lugeda nii teistele moslemitele, peaaegu-moslemitele kui ka niisama huvilistele. Mõte saigi teoks ning aastatega on Eesti moslemite islami leidmise lugusid päris palju kokku saanud. Eelmise aasta (2011) Iqra juuni-juuli erinumbris said kõik olemasolevad lood ühtede kaante vahele kogutud. Nüüdseks on neid lugusid aga juba hulga rohkem ning aeg raamatu väljaandmiseks küps.

Teame, et eestlased on oma usuasjades tavaliselt väga diskreetsed. Selle raamatu kokkupanemine on näitanud, et eriti diskreetsed on just mehed, sest nende hulgas oli hulga enam selliseid, kes oma lugu kellegagi jagada ei soovinudki – see on nende jaoks liiga isiklik. Me loomu-

likult austame seda otsust, nagu austame ka nende naiste otsust, kes olid küll nõus oma lugu avaldama, kuid vaid varjunime all. Eks meile kõigile ole teada meie ühiskonna suhtumine islamisse ja moslemitesse ja osa meist ei ole lihtsalt veel valmis üldsusele teada andma, et nad moslemid on. Kuid ega nimi olegi tähtis, tähtis on selle suure tunde ja mõtete jagamine, mis meid kõiki kokku üheks kogukonnaks liidab.

Täname südamest kõiki neid, kes on oma lugu teistega jaganud ja seega selle erilise raamatu ilmumisele kaasa aidanud! *Baarak Allahu fikum!*

Kätlin Hommik-Mrabte (Eesti moslemite ajakirja Iqra ja www.islam.pri.ee peatoimetaja)

Airi Hunt (Eesti moslemite ajakirja Iqra ja www.islam.pri.ee kujundaja ja toimetaja)

KUIDAS MINUST SAI MOSLEM EHK 21 ESIMEST AASTAT MINU ELUST

Niipea kui saadakse teada, et minu abikaasa on marokolane, seega moslem, laheneb eurooplaste jaoks miskipärast kohe ka müsteerium: „Miks selline sinisilmne Eesti blondiin peaks üldse moslemiks hakkama?“ Minu moslemiks hakkamisel ei ole tegelikult minu abikaasaga midagi pistmist. Aga alustagem algusest...

Esimesed mälestused, mis mul endast on, pärinevad ajast, mil olin umbes kolmeaastane ja üritasin maailmast mingit ettekujutust saada. Suutsin igasuguseid lollusi välja mõelda, nagu miks jänes on just „jänes“ ja mitte näiteks „karu“? Ja kui ema ütleb, et nimesid ei tõlgita, siis miks kodus on mul raamat „Punamütsike“, aga mamma juures „*Krasnaja šapotska*“? Siin on muidugi tegemist pigem lingvistilist laadi küsimustega kakskeelse lapse maailmast, kuid arutlesin ka sügavamate teemade üle kui nimed.

Maailma juurde käib ka elu ja surm. Mäletan selgelt, kuidas oma isalt küsisin: „Issi, mis siis saab, kui me ära sureme?“

Nõukogude Liidu kooli läbinud isa vastas otsekohe: „Mis siis ikka saab, siis me magame mulla all.“

„Ja mis edasi on?“

„Mitte midagi.“

„Mismoodi, mitte midagi? Kuidas saab olla mitte midagi? Alati on ju midagi?“

„Lihtsalt, mitte midagi.“

„Aga miks ma pean siis elama ja hea laps olema, kui hiljem on nagu nii lihtsalt mitte midagi?“ Sellele ei osanud mu isa vastata.

Kui minu küsimused talle aastatega liiga koormavaks muutusid, saatis ta mind koolieelikueas viimaks oma ema juurde, kes oli sündinud Eesti Vabariigi ajal, ristitud ja leeritatud – sest isegi religioosest kontekstist väljaspool kasvanud inimesele oli selge, et küsimused, mida ma esitasin, käisid just Kõige Kõrgema kohta.

Jutustasin vanaemale, mida mina asjadest arvan. Uskusin siiralt, et on olemas Keegi, kes on kogu maailma teinud ja Kellel on meie kõigiga oma plaan. See Keegi on nii suur ja võimas, et näeb kõike ja teab kõike ja sellepärast ei ole mul ka mõtet pahanduse tegemiseks laua alla või nurka pugeda, sest isegi kui mu vanemad mind ei näe, siis Tema näeb ikka. Mul ei olnud kindlat ettekujutust sellest, milline see Keegi peaks täpsemalt välja nägema, teadsin vaid oma südames, et ükskõik, kuidas ma Teda ka ette ei kujutaks, Ta ei ole kindlasti selline, nagu ma arvan. Tema teab aga meist kõike, kuna oleme Tema tehtud ja Ta jälgib meid, nagu teadlased jälgivad filmides laborirootte. Selline oli minu ettekujutus, kuid sellest mulle ei piisanud, kuna tundsin tungivat vajadust teada, mida see Keegi minult ootab, sest ega Ta mind ei ole ju niisama siia pannud, ikka mingi mõttega.

Vanaema kuulas mind ära, noogutas pead ja seletas, et see Keegi, kellest ma räägin, on Jumal. Ta jutustas mulle lugusid piiblist ning õpetas selgeks meieisapalve. Selle üle oli mul väga hea meel, kuna just see palve andis mulle midagi, mida olin ammu otsinud – võtme, mis avab selle ukse, millele koputajat Jumal kuulab. Seadsin sisse oma pisikese rituaali: igal hommikul pärast tõusmist ja õhtul enne magamaminekut põlvitasin voodi ette maha, et saabuva või möödunud päeva üle oma Loojaga aru pidada. Kõigepealt lugesin meieisapalve, et nii-öelda uksele koputada ja olla kindel, et Jumal mind ikka kuulab. Seejärel rääkisin oma plaanidest, mõtisklesin oma tegude üle, palusin andeks, kui olin venda kiusanud või ema-isa pahandanud. Viimaks lugesin taas kord meieisapalve, seekord ukse sulgemiseks.

Vanaemal oli hea meel, et oli saanud mulle südamerahu tuua, kuid ta hoiatas mind tõsiselt, et ma oma uutest teadmistest avalikult ei jutustaks, sest seda ei peetavat meie riigis heaks. Ma ei suutnud küll mõista, miks Loojast kõnelemine hea ei ole, kuid sellegipoolest pidasin vanaema manitsused meeles ja hoidsin oma mõtted endale. Samal ajal aga lubasin, et kui kasvan suuremaks ja saan targemaks, uurin kindlasti veel, mida Piibel Jumala kohta ütleb.

See aeg jõudiski kätte ning varases teismeeas uurisin hoolega „Laste-piiblit“ ja vaatasin televiisorist piiblitemalisi multifilme. Palusin ema, et ta mind pühapäevakooli paneks, mis oli Eesti Vabariigi iseseisvumise-ga vägagi populaarseks muutunud, kuid seal ei püsinud ma kuigi kaua – minu siirad küsimused häirisid kirikuõpetaja abikaasat niivõrd, et ta minu peale viimaks koguni vihastas. Ju siis ei olnud mul lubatud avalik-

kult arutleda näiteks selle üle, miks Maarja poega Jeesust peetakse Jumala pojaks, samal ajal kui Aadam seda ei ole, kuigi tal ei olnud ei ema ega isa ja ta oli Jumala loodud. Seega jäi see ettevõtmine mul pooleli ning ristitud ja leeritatud ma ei saanudki.

Kuid siiski tekkis mul iseseisva õppimise käigus küsimusi aina juurde ning mida enam ma lugesin, seda enam hakkasid need mind painama. Näiteks ei suutnud ma kuidagi mõista, miks Jeesust peetakse Jumala ainusündinud pojaks, kui ometi oli tal ema, mis sellest, et isa ei olnud. Aadamal ei olnud ei ema ega isa, aga keegi ei pidanud teda Jumala pojaks. Eeval oli vaid doonor-isa, ema aga mitte, kuid Jumala tütreks teda ei peeta. Ka on Piiblis ometi nii palju kohti, kus on kirjas, et see või too prohvet (Jaakob, Saalomon, Efraim, Taavet jne) on Jumala pojad, kuid Jeesust peetakse siiski hoopis teisiti Jumala pojaks, kuigi ta ise nõudis, et teda nimetataks inimese pojaks ning ütles küll „minu isa“, kuid ka „meie isa“ ja „minu õed ja vennad“. Seega oli minu jaoks küllaltki loogiline järeldus, et Jeesus on lihtsalt üks Jumala väljavalitutest ja oma väljavalituid nimetab Jumal oma poegadeks. Sellest aga Jumala teenimise asemel Jeesuse kummardamiseni jõudmine oli minu jaoks liiga suur samm, mis tundus kohutavalt väärana.

Mida rohkem ma õppisin ja lugesin, seda enam mul selliseid küsimusi tekkis, ning viimaks, oma teismeea lõpuaastatel, mõistsin, et ma ei saa end kuidagi kristlaseks pidada, kui ma nii paljusid dogmasid õigeaks ei pea. Olin jälle kõigest ilma, kui muidugi välja arvata omad arusamad, mis olid pärit varasest lapsepõlvest ja minu südames muutumatu-tena säilisid.

Hakkasin uurima teisi religioone. Märkasin, et neis kõigis on mingi ühine joon ja neis kõigis on midagi, mida ma oleks avasüli võimeline vastu võtma, kuid samal ajal ka palju pettumust ja ebaloogilisust.

18-aastaselt lõpetasin gümnaasiumi ning kuna mul ei olnud õiget ettekujutust sellest, mida ma edasi õppida tahaksin ja niisama huupi valimine tundus mõttetu, võtsin aja maha ning läksin aastaks Taani lapsehoidjaks. Sellel otsusel oli minu jaoks eluline tähtsus, kuna just Taanist sai alguse minu huvi islami vastu.

Maailma religioone uurides olin ma islami kõrvale jätnud, kuna selle kohta levis väga kahtlasi jutte: naisi pekstakse ja hoitakse kodus kinni, neil ei ole mingeid õigusi, on vaid kohustused. Pealegi tundusid „kleitides“ habemikud terroristid küllaltki hirmuäratavad. Taanis sain aga tuttavaks moslemitega, ilma et oleksin nende religioosest kuuluvusest alguses teadlik olnud. Kummalisel kombel tundusid mu sõbrad vähemasti pealtnäha täiesti normaalsete inimestena. See innustas mind ka islami kohta uurima, kuna kõik muud religioonid olin ma selleks ajaks juba kõrvale lükanud.

Et minu põhimõtteks oli alati koguda teadmisi algallikatele võimalikult lähedalt, otsustasin endale Koraani tõlke muretseda. Leidsingi netist ühe, laadisin alla ja trükkisin välja, et seda „terroristide käsiraamatut“ lähemalt uurida.

Milline oli aga minu üllatus, kui selles pühas raamatus hakkas värss värssi haaval avanema minu enda mõttemaailm. Kõige muu hulgas leidsin sealt näiteks ka värseid, mis kinnitasid minu arusaama selle kohta, et

Jeesus ei ole mitte Jumala poeg, vaid inimene, kelle Jumal on välja valinud oma sõnumi edastamiseks.

Islami kontseptsioon kui kõigi eelnevate Jumala poolt saadetud sõnumite jätk ja mitte uus religioon tundus kõigi uute teadmiste ning vanade tunnete valguses samuti vägagi loogilisena. Kõik, mida inimesed kaua aega tarvitavad, muutub nende kätes. Seega, miks ei võinud muutuda ka eelmised sõnumid? Võib-olla just sellepärast ei suutnudki minu *carte blanche* olemus vastu võtta neid dogmasid, mis olid hiljem lisatud? Ja kas ei ütle Jeesus ise Piiblis mitte nõnda:

„Paljud ütlevad mulle tol päeval (viimsel kohtupäeval): Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid? Ja siis ma tunnistan neile: ma ei ole kunagi teid tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtuteigid!“ (Mt.7:22–23)

Tundsin, et olin viimaks leidnud selle, mida vajasin – mulle on islam kõige lihtsam ja kõige loogilisem kõigist religioonidest. Eelnevate pettumuste tõttu ei julgenud ma aga kohe end moslemiks tunnistada. Läks veel mõni aasta, palju lugemist ja õppimist, kuni viimaks ühes islami netitoas ühe küsimuse üle arutades minu vestluskaaslane midagi väga olulist ütles: „Miks sa kardad end moslemiks tunnistada, kui sa tegelikult juba sünnist saadik seda nagunii oled? Juba mitu aastat oled islami kohta lugenud ja õppinud, kas oled leidnud mõne vea, mis sind häirib? Ei? Aga mida sa siis ootad? Mõttele, et võid homme surra ja see oluline samm jääb sul astumata!“

Neil sõnadel oli minu jaoks kaalu. Tõepoolest, miks ei peaks ma end ametlikult moslemiks tunnistama, kui juba ammu olen palvetanud nagu moslem ja paastunud ramadaanikuul? Pealegi, ma ei peagi ju moslemiks „hakkama“, kuna islam langeb kokku minu oma lapsepõlvest pärinevate tunnete ja arusaamadega. Pean lihtsalt enesele ja teistele tunnistama, kes ma tegelikult olen. Tuletasin meelde ka Jumala sõna Koraanist: *Usus ei ole sundlust. Tõesti, õige tee on vale kõrval selge. Kes ei usu iidolitesse, vaid usub Jumalasse, see on haaranud kõige kindlama peotäie, mis iial ei katke. Ja Jumal on Kõike Kuulja ja Kõike Nägija. (2:256)*

Kui ma olen Jumalalt palunud juhatust ja Ta on mind islamini viinud, siis järelikult on see minu tee. Nii saigi minust 2001. aasta krõbekülmas Tartu detsembris moslem. *Alhamdulillah!* Vanemad võtsid selle uudise suures rahus vastu; eks nad olid minu otsinguid pealt näinud ning neid oli see vaevanud, et nad mind kuidagi aidata ei oska. Seega möödus minu „usuvahetus“ ilma perekondlike kriisideta.

Kätlin

2. peatükk raamatust „Minu Maroko“ (*Kätlin Hommik-Mrabte, Petrone Print, 2010*)

MA KUULUN ISLAMISSE

Ma olen sündinud Eestis, täpsemalt Rapla maakonnas; üleskasvasin peres, mis ei olnud eriti religioosne. Kui ma olin üheteistaastane, hakkasin käima pühapäevakoolis ja õppima Piiblit. Kuna olin sel ajal suhteliselt noor, oli see minu jaoks pigem nagu hobi, kuigi olen uskunud Jumalasse juba ajast, mil olin pisike ja otsisin alati lohutust ja lahendust oma muredele Jumalalt.

Pärast keskkooli kolisin Tallinnasse ja läksin tööle. Elu ei olnud alati lihtne, nagu enamiku üksikemade jaoks ikka. Ma olin oma elus segaduses, ei teadnud, kuhu suunda vaadata, kuhu minna, mida või keda uskuda. Vahel raskustes pöördusin siiski Jumala poole, sest olin väiksema harjunud seda tegema ja teadsin, et kuskil on Keegi, kes kuulab ja aitab. Palusin Jumalat näidata mulle õiget teed siin maailmas.

Tutvudes Eestis oma praeguse abikaasaga, olin šokeeritud kuuldes, et ta on moslem. Olin kuulnud moslemitest palju halba ja teada saades, et ta on moslem, tahtsin tutvuse lõpetada, aga ma ei teinud seda siiski. Kui olin teda rohkem tundma õppinud, sain aru, et ta on oma mõtteviisilt teistsugune, positiivsem ja tervema mõtlemisega. Hakkasin huvi tundma moslemite ja islamiusu vastu. Võtsin raamatukogust raamatuid ja otsisin igasugust materjali islami kohta Internetist. Hakates islamist lugema ja kuulates inimesi, kes olid astunud islamisse, olin nii liiguta-

tud ja mul oli selline tuttav ja hea tunne südames. Mida rohkem õppisin, seda ilusam tundus mulle islam. Vahel lasin ennast eksitada moslemitest, kes ei ole nii korralikud islami järgijad, nagu seadus nõuab, ja annavad seega paheliku pildi islamist. On paratamatu, et maailmas on ka halbu moslemeid, kuid mõistsin, et islam ise on ilus; üks ilusamaid asju, mida siin maailmas olen avastanud. Ma tundsin, et tahan olla moslem, aga mul oli hirm kõikide muutuste ees, mis sellega kaasnevad – oma juuste katmine, viis korda päevas palvetamine, paastukuu, islam eluviisina, jne.

Minu ja moslemist mehe suhe oli arenenud armastuseni ja soovini koos ühist elu alustada, aga me mõlemad teadsime, et sellest ei tule midagi välja, kuna mina ei olnud sellel hetkel veel lõpuni avanud oma südant islamile; mul ei olnud julgust. Ma teadsin, et mul tuleb sellest mehest loobuda, sest ma ei tahtnud, et ta minu pärast pattu teeb, sest islamis on patt elada kellegagi koos ilma abieluta.

Oli ramadaanikuu. Moslemist mees läks oma kodumaale, oma vanemate juurde. Ta saatis mulle sõnumeid, et ta palvetab minu eest, et Jumal näitaks mulle teed; et ma avaksin oma südame islamile. Ma tundsin, kuidas minus hakkasid tekkima muudatused: ma ei olnud õnnelik; ma tundisin, et tahan elus midagi muud, tahan millessegi uskuda, tahan pakkuda oma lapsele õigeid asju, et ta ei peaks kasvama üles segaduses. Ma palusin Jumalat, et kui islam on tõesti õige usk, näitaks Ta mulle sinna teed. Ma palusin Jumalat, pisarad silmis, kogu oma südamest.

Ma tundsin ennast moslemina; ma tundsin, et ma ei kuulu enam sinna, kus olen. Ma lõpetasin alkoholi joomise ja sealihä söömise. Minu elu väärtushinnangud olid muutunud. Ma tahtsin olla lähedal Jumalale. Läksin poodi ja ostsin oma esimese pearätiku. Ma õppisin palvetama, lugesin läbi Koraani ja mõistsin üha enam, et islam on minu jaoks ainuõige usk. Islam on täiuslik, sest Jumal on saatnud selle meile. Kahju on aga sellest, et paljud ei taipa seda, ei taha õppida lähemalt, mis on islam.

Nüüd olengi ma moslem, olen abielus suurepärase moslemimehega, minu tütar käib Koraanikoolis ja ma ise õpin iga päev islami kohta midagi uut. Ma olen tänulik, et Allah näitas mulle õiget teed. Ma olen õnnelik, et olen mosleminaine, ja kannan oma pearätti uhkusega.

Ma tahan muuta inimeste arvamust islamist ja näidata neile tõelist islamit, mis on nii täiuslik, mis kaitseb naist, kaitseb last ja muudab maailma paremaks kohaks. *Inša Allah*, Allah avab veel paljude inimeste südamed ilusale islamile.

Reelika

TÄIUSLIK ISLAM – MINU VARJUPAIK

Islam oli olnud terve mu elu umbes samal positsioonil nagu kõik teised „idamaised” religioonid budism, hinduism, taoism jne. Ma ei olnud kunagi mõelnud islamist ei halba ega head, minu jaoks oli ta võõras ja tundmatu ning liiga kaugel, et minus mingeid emotsioone tekitada. Ma teadsin vaid seda, et islami uskujad on moslemid, nende jumal on Allah, kujutasin ette, et nad elavad kõrbealadel ja kannavad valgeid riideid, ning rohkem ma suurt midagi ei teadnud ega arvanud.

Lapsena ei olnud minu ega ka mu õdede elu kerge. Majanduslikult oli meil alati kõik olemas. Võib isegi väita, et olime mingil määral ära hellitatud ning ei osanud hinnata asjade ega ka toidu tegelikku väärtust. Emotsionaalselt olime aga poolikud. Meil oli imeline hoolitsev ema, kuid isa pole meil kunagi olnud. Mäletan vaid õelat ja võimutsevat meest, kes end meie isaks kutsus ning kelle terrori ja vägivalla all isegi meie ema pool oma elust kannatas. Ema suri kaks aastat tagasi tema järjekordse vägivalla tulemusena, seega jäime praktiliselt vanemate ta. Lapseeest välja kasvades nägin ma, kui lühike võib olla elu, ning mul tekkis väga tugev vajadus olla kindel selles, et ma oma elu õigesti elan ning et mul oleks midagi, millest tuge saada ja mille abile kindel olla.

Mul ei olnud eales sellist mõtet ega tunnet, et ma vajan seda tuge ilmtingimata religioonist. Ent ma otsisin pidevalt midagi, mida ma ise-

gi ei teadnud. Püüdsin mõnda aega olla hea kristlane, püüdsin palveta-
da, käia jõulude ajal kirikus ja uskuda sellesse, millesse mu kultuuri-
kaaslased uskusid. See lohutas mind tõepoolest mõnda aega, kuid samal
ajal ei tundunud päris õige. Palju oli sellist, millega mu mõttemaailm
kokku ei sobinud ning millesse ma pigem sundisin end uskuma, et so-
bitada end teistega.

Kaks aastat tagasi hakati meie keskkoolis õpetama ainet, mis tutvus-
tas erinevaid religioone. Sellest ajast saati tekkis mul millegipärast tu-
gev huvi uurida just islami kohta, väärarvamuste kohta sellest, terroris-
mist, naiste staatusest jne. Minu põhiliseks eesmärgiks oli lähtuda usust
endast ja Jumala sõnast, mitte aga usklikest ja nende tegudest või tõl-
gendustest usu kohta. Mul on liialt palju näiteid, kuidas ühe või teise
religiooni esindajad näitavad „eeskuju” oma tegudega täiesti vastupidi-
selt selle usu reeglitele, mida nad väidavad end järgivat. Samuti lähtu-
sin sellest, et on ju ilmselge, et ükski religioon ei õhuta vaenule ega vä-
givallale. Nii hakkasingi ma lugema ja uurima pühakirju islami kohta
– põhiliselt ingliskeelseid ja Internetist. Samuti soetasin palju tutvusi
maailma erinevates paikades erinevate moslemitega, et uurida ka
nende käest nende igapäevast tavalist elu ja ümbrust. Pean ütlevat, et
mul on palju moslemitest sõpru ja ma olen palju islamimaades reisi-
nud, ent ma pole kohanud veel kedagi, kes oleks midagi vähemat kui
rahumeelne ja sõbralik, olgu ta rohkem või vähem usklik. Selle viimase
lausega ei taha ma viidata usule endale, sest, nagu ütlesin, usust uuri-
des või rääkides ei saa lähtuda inimestest. Pigem püüan öelda seda, et
inimesi on seinast seinas igas ühiskonnas, rääkimata nii laiaast mõistest,
nagu seda on religioon. Ma olen avastanud, et pole võimalik inimese

kohta öelda, mis usku ta esindab. On võimalik öelda vaid seda, kelleks ta ise end peab. Seepärast ei saagi teha mõne inimese käitumise põhjal üldistusi kogu religiooni kohta, sest inimesed on ekslikud ning kipuvad tegema vigu ka siis, kui nad teavad, et see on vale. Niisamuti on ka islamis. Kuigi islam on rangelt keelanud vägivalla süütute inimeste vastu, veel enam enesetapud, leidub ometi neid, kes moslemi nime all just seda kõike korda saadavad. Aga olgu, see selleks...

Paljud võivad praegu küsida, miks tegin ma ikkagi just sellise valiku ja mis oli selles usus sellist, mis mind lummas. Tegelikult ei ole sellele küsimusele üldse kerge vastata, kuna väga paljut ei saa mitte öelda, vaid tunda. Esimene asi, mis minu imetluse pälvnis, oli detailne süsteemsus ja struktureeritus. Ma avastasin, et islamis pole mitte ühtki väikseimatki asja ega reeglit, millel poleks ääretult sügavmõttelist või loogilist tähendust ja vajalikkust. Ka neil asjadel, millest inimhõimustus esialgu ei pruugi arugi saada. Kõik on loodud selles usus kindla mõttega, et teeneda ideaalset korda ja töötavat süsteemi kõigi ja kõige hüvanguks niivõrd lihtsalt ja edukalt, et selle kõige taga ei saa olla inimene, vaid peab olema kõrgem jõud. Ma ütlen veel kord, et seda kõike on ääretult raske sõnadesse panna ning et aru saada, mida ma selle all mõtlen, on vaja islami kohta lugeda ja ise veenduda. Selle enda jaoks kõige olulisema ütlesingi ma praegu ära ning ei oska midagi lisada. Kõik minu põhimõtted lähevad kokku õigluse ja headusega. Islam esindab minu jaoks neid kõiki. Ma olen tugevalt selle vastu, et tuleb uskuda pimesi ning ilma mõtlemata, mida ja miks inimene usub. Kohati on mul jäänud mulje, et kristlus on religioon, mis propageerib pimesi uskumist, öeldes, et Jumal teab, miks see või teine õige ning vajalik on, ning meie peame

vaid kuuletuma. Võib-olla ma ka eksin praegu, ma ei taha öelda ainsatki halba sõna kristluse kohta, kuna austan südamest kõiki religioone. Ent seda olen ma ise tunnetanud ja mõelnud, ehkki mulle ei meeldinud sedasi mõelda. Kui me ei tea, milleks miski vajalik on, ei saa meie usk ka täiustuda ja me ei saa oma mõistust täielikult kasutada, et osata lahendada keerulisi olukordi.

Ma olen ääretult uudishimulik ja väga rohkettel kordadel inimesed reageerisid minu küsimustele vihaga, kuna nad ei teadnud vastust ja püüdsid seda varjata ettekäändega, et ma neid tüütan. Islam andis mulle aga võimaluse saada vastus igale oma küsimusele juba selle uurimise ja õppimise käigus.

Alles hiljuti küsis minult üks lähedane sugulane selle kohta, kas pearätt, mida mosleminaised kannavad, ei ole mitte aegunud tava. Selle küsimusega on minu juurde korduvalt pöördutud ka varem. Kui ma neile seletan, et see on nii naise enda kui ka teiste perede kaitseks, et võõraid mehi mitte ahvatleda (mis võib viia ka perekonna purustamiseni), ei saada minust eriti hästi aru. Mulle püütakse ikka seletada, et kui ma ise olen puhas, siis on kõik korras, ja kui ma ise tean, mida teen ja usun, ei juhtu midagi halba. Miks on mul vaja veel mõelda teistele ja nende heaolule, see on juba nende enda mure. Ometi on just see teine äärmiselt oluline asjaolu, millest ma vaimustuses olen – ühtsus. Moslemid kutsuvad oma kogukonda *ummaks*. See tähendab palju enam kui lihtsalt moslemite kogukonda. See on justkui hiigelperekond. Kui ühel liikmel on halb, on ka teistel halb niikaua, kuni nad pole probleemi ühiselt lahendanud. Üksteise nõrku külgi kaitstakse. Tuntakse muret ja jagatakse seda teistega. Ei ole egoistlikku enesekesksust, mis väljendub

lauses „vaata, kuidas ise hakkama saad” või „ennekõike ajan enda probleemid korda, alles siis mõtlen teiste abistamise peale”. Tundsin ennast seal juba algusest peale äärmiselt turvaliselt; tundsin, et minust hoolitakse.

Hakkasin kogu sellesse süsteemi ja selle täiuslikkusesse uskuma juba enne, kui kuulsin islami tõenditest, millest lugesin hiljem ning mille üle ma olin väga imestunud. Hakkasin uskuma, et selline täiuslikkus saab olla loodud vaid selle poolt, kes end Loojaks nimetab ehk Jumala enda poolt. Nii otsustasin hakata moslemiks. Pärast seda võin öelda uhkusega, et pole eales oma õiget valikut kahetsenud ning mul pole eales tekkinud tunnet, et midagi on valesti või et see pole siiski see, mida otsisin. Kaotada polnud mul tõesti midagi ja ma ei kahetse siiani.

Võiksin veel skeptikutelt küsida, kas ma oleksin tõesti jooksnud ühest terrorist (mida ma tundsin terve lapsea) teise, kui islam seda naisele, inimesele tõesti tähendaks? Ilmselt on mu elu mulle liialt kallis, et sellega riskida. Islam ei tähenda midagi taolist. Vägivaldal on loomulikult igas ühiskonnas. See ei seostu aga usuga või veel vähem sellega, mida Jumal heaks kiidab. Islam oli ja on endiselt minu varjupaik. Mul on hinges ainult rahu ja õnn. See võib praegu tunduda lugejale kui lihtsalt paljukasutatud sõnakõlks, kuid ometi ei ole võimalik seda teisiti kirjeldada. Kui paljud on meie seast tunda saanud täielikku rahulolu või seda, et vaatamata nende igapäevastele muredele ja probleemidele on nad hinges ja südames õnnelikud ja tunnevad, et neil on „kodu”, kuhu murede eest varju pageda? Usun, et paljud ei saa aru, mida ma selle kõige all mõtlen, sest neil puudub selline imelise elus.

Tahaksin julgustada inimesi sellega, et ei tasu end lasta õnge võtta meedial, kui pole ise asja uurinud. Oma silm on kuningas. See soovitus ei käi sugugi vaid islami teema kohta, vaid kõige kohta. Meile on antud kuus meelt, *mašaAllah*, millest neli on kasutada selleks, et ise kõike otseselt kontrollida ja uurida. Seda tegin ka mina – keeldusin olemast meedia ohver ja otsustasin vabaduse kasuks, mõelda iseseisvalt ja ise uurida. Ning majõudsin selleni, et esiteks tean, kuidas on lood tegelikult, ning teiseks on minu ümber inimesed, kelle elus on tugevad põhimõtted, head teod ja mõtted, vabadus ning ka võimalus teha õigeid otsuseid. Tänu Jumalale selle eest! *Alhamdulillah!*

Ilona

KOOLIPINGIST ISLAMISSE

Olen umbes seitsmeaastasest alates vaatanud filme islamist ja kuulunud muinasjutte, näiteks „Ali Baba ja 40 röövlit” ja teisi Araabia muinasjutte. Siis ma ei teadnud, mida ma saaksin teha, et saada moslemiks.

Paar aastat hiljem, kui osteti arvuti, otsisin ma informatsiooni islamist ja leidsin seda terve hulga.

Seejärel sain tuttavaks ühe egiptlasega, kes mulle ütles, et teab üht naist, kes on ka eestlanna ja moslem ning andis mulle selle neuu aadressi. Nii hakkasingi selle neiuga suhtlema ja lõpuks sain teada, et ka Eestis on islamiusulisi inimesi. Ta saatis mulle palju referaadi stiilis informatsiooni islami kohta ja sealt hakkasingi lugema ja õppima. Siis sain tuttavaks veel ühe neiuga Sillamäelt, kes on sama vana kui mina, ja ta pakkus ühel päeval välja minna temaga Tallinna mošesse ja ma nõustusin. Läksimegi sinna, sain oma küsimustele vastused ja tutvusin teiste eesti ja vene naistega, kes olid islami vastu võtnud. Nüüdseks tean ma palju rohkem islamist ja olen ka ise moslem. Hakkasin õppima palvetamist, aeglaselt küll, aga see tegi mulle head, sest nüüd sooritan ma 5 palvet päevas paremini kui võisin arvata.

Raskusi on perega, sest olen moslem. Minu pere ei armasta islamiusulisi, siiski võtsin kuulda oma sõbranna nõu, et rääkida sellest oma

emale. Ema võttis selle teate külmalt vastu ja arvab, et olen hull. Tegelikult olen ma õnnelik, et sain oma pisikese unistuse täide viia, kuigi on raske elada moslemina peres, mis vihkab seda usku. Aga iga päev annab Allah mulle jõudu, et edasi minna ja olla parem moslem. Mul on hea meel, et saan kellegagi jagada oma kogemust, kuidas sain moslemiks.

Kersti

ISLAM – MINU ELU PÄÄSTJA

Närtsinud, eksinud iseeneses. Sa ei leidnud juhatavat valguskiirt, mis oleks aidanud sind kõrgemale pürgida. See tegi sind külmaks ja nukraks, kuid samas ma tean, et salaja otsisid end, aga olid niivõrd pime seda endale lubama. Sa tahtsid põgeneda, ehkki lihtsam ja üllam on teada, kes sa oled ja milleks sa oled. Sina seda ei osanud, vaid olid endasse tõmbunud ja suhtlesid oma pimedaga olemisega, nutsid vaikides ja rõõmustasid teesklevalt. Ma ei tundnud sind enam, olid kaugel endast ja ma jätsin sind, kuna ma ei osanud muud moodi. Tol ajal olin meeletult kurb sinu pärast, sest ei leidnud viisi, kuidas sind aidata. Kuid kas mäletad seda aega, mil naasid minu juurde ning lausused äreva häälega: „See saabus, ma leidsin oma valguskiire, mis juhataks ja aitaks mind paremuse poole jõuda.“ Mäletan siinamaani su silmade sära ja hinge rõõmu. Olid maailma õnnelikem, sinu süda oli täis rikkust ja rahu ning lõpuks oskasid sa kohtuda sellega, mida nii kaua teadmatult ihkasid. Ma olen su üle väga rõõmus, sest selle joovastav mõju tungis su südamesse, vallutas su hinge ja sai sinu hindamatuks vääriskiviks, mida hoiad endaga alati. „Selle armastus ei lõpe, see kasvab ning kasvab, mida rohkem sa sellest kinni hoiad,“ lausused sa. See on kui õhk, mida nüüd vajad, ja ilma selleta sa närtsiksid jälle, laskuksid kaugele-kaugele, eemale kõigest heast. Tõesti, sinu hinge peeglid ei peeta, sest näen seal uut elu, uut lehekülge, mille sa suure hoole ja uhkusega oskasid lõpuks pöörata; näen uut tugevat inimest, kes oskas oma elu

muuta.

Kirjeldasid mulle, et see oli kui üks uks, millest pidi sisenema. Ütlesid, et see ei olnud mitte tavaline uks ja mitte kõik ei näe seda ja avatud saab see sellele, kes soovib end sellest sisse lasta ja on selleks valmis. See on müstiline, kuid ma mõistan sind ja saan aru, et seda rõõmu, erakordset õnne ning rahulolu saavad tajuda ja omada vaid need, kellele see tee on ette määratud. Sinule oli see ette määratud, sa lõpuks nägid seda ja sinesid. Ma tean, mille sa leidsid – see oli islam, millest sai sinu elu päästja.

Mõistan sind, sest sa oledki mina.

Kristiina R.

OLEN MOSLEM – TÄNA, SIIN JA PRAEGU

Olen moslem ja on varahommik. Sõidan ülikooli. Rongis kohtan üht oma professoritest. Meie jutt läheb taas islamile ja sellele, et rästi kannan. Professor üritab mind jälle veenda, et räti kandmisel ei ole mõtet. Jään endale kindlaks, tema samuti. Kui hakkame väljuma, uurib professor minult, miks ma ometi mingit stipendiumi ei taotle. Mina jutustan, et proovisin kord: saatsin ära formulari taotlemisankeetide saamiseks. Selles pidin nimetama oma ülikooli ja eriala ning ühiskondlikult kasulikku tegevust, kuna tegemist oli ühe poliitilise partei juurde kuuluva fondiga (siin on enamus stipendiume mingi poliitilise organisatsiooniga seotud). Ma nimetasin siis oma paari kogemust vahendajana ühiskonna ja moslemite – eelkõige pearästi kandvate *muslimade* – vahel, aitamaks kaasa paremale üksteisemõistmisele. Selle peale oleks pidanud too stipendiumifond saatma mulle ankeedid, milles oleksin jaganud andmeid oma õpiedukuse kohta, mis tegelikult pidavat stipendiumi saamisel määrav olema. Neid ankeete mulle ei saadetud. Selle asemel tuli kohe äraütlemine.

Professor naerab selle peale nii, et pisarad silmis. Aga mitte minu, vaid poliitiliste parteide ja nende fondide üle.

Olen moslem ja olen ülikoolis. Lähen loengusse. Professor (suur naljahammas) ütleb ühele hilinenud tudengile: „Te tulete juba jälle liiga

hilja! Karistuseks peate täna istuma ... (väike mõttepaus) proua X-i (ja ütleb minu nime!) kõrvale!“ Kogu saal rõkkab naerust! „Mis? Kas siis minu kõrval istumine on karistus?“ küsin ma endalt. Olen siin suures loengusaalis ainus moslem, ainus rätikandja. Mis nali see nüüd siis oli?

Paar päeva hiljem kohtan toda professorit juhuslikult ja nõuan selgitust. „Mäletate,“ ütleb professor, „kui ma Teilt tookord õpingunõustamisel küsisin, miks Te teiste üliõpilastega rohkem koostööd ei tee, siis Te vastasite, et Te ei tunnegi eriti kedagi, kuna nad näivad Teid Teie religiooni ja pearäti pärast pelgavat. No ja siis ma tahtsin Teid lihtsalt teistega tuttavaks teha.“ Ja nali missugune!

Muide, järgmisesse loengusse hilinen kogemata mina. Professor paneb mu karistuseks ühe teise tudengi kõrvale istuma ja kommenteerib asja ka õige põhjusega: „Tahan, et proua X rohkem tutvusi sõlmiks!“ Seekord aga olen ma juba löögivalmis ja vastan: „Tänan, aga ma olen juba abielus!“ Kogu saal rõkkab naerust.

Olen moslem ja on suvevaheaeg. Otsin tööd. Raske on tööd leida, kuna olen välismaalane ja mis kõige olulisem – kannan pearätti. Aga mind kutsutakse vestlusele. Kõne ajal unustan vestluse toimumiskohta täpsustada ja helistan veidi hiljem telefonis salvetatud numbrile. Toru otsas on keegi teine, aga ta teab mulle siiski aadressi nimetada. Päev hiljem lähen vestlusele. . Ise ka imestan, et olen äkki väikelinna sattunud. Leian vestluskoha – peatselt valmiv ehitustarvete kauplus, kus minu tööks oleks kaupluse sisustamise ajal vastuvõetava kauba andmete arvutisse sisestamine. Küsin minuga vestluse kokku leppinud nai-

se järele. Teda pole. Selle asemel juhatatakse mind sõbraliku olemisega meesterahva juurde. Selgub, et too on mu potentsiaalne ülemus ja et mu vestlus oleks pidanud hoopis suurlinnas proua Z-i juures toimuma. See-ga oli siis too, kelle ma tagasi helistades toru otsa sain, mulle tõesti vale infot jaganud.

Aga pole hullu, ülemus vestleb minuga ise. Ja ma saan selle töökoha. Ja hiljem kuulen, et just sellepärast saan, et rästi kannan. Kuna ülemusel on olnud probleeme minuvanuste neiukestega, kes töötamise asemel meeskolleegidega flirtisid ja nõnda kogu meeskonna tööd segasid, siis ta võttis sel korral moslemi, et too ehk teeb kurameerimise asemel tööd. Ja ma ei peta tema lootusi.

Olen moslem – täna, siin ja praegu. Elan veel-mitte-moslemite hul-gas. Neil on eelarvamused ja minul on eelarvamused. Aga teinekord on need tõesti kõigest a l u s e t u d eelarvamused.

Anu

AMEERIKA UNELM, MIS VIIS ISLAMISSE

Minu tee islamisse algas Ameerikas, kui töötasin seal ühe aasta. Enne seda ei teadnud ma islamist praktiliselt mitte midagi. Prohvet Mohammedist (*sallallahu aleihi wasallam*) olin kuulnud ainult vanasõna „Kui Mohammed ei tule mäe juurde, siis tuleb mägi Mohammedi juurde”. Kuid sellest, kes oli Mohammed, ei teadnud ma midagi. Lisaks teadsin, et moslemid palvetavad mitu korda päevas mingile kujule. Minu arusaama järgi oli islam usk nagu budism ja hinduism ja Allah oli nende jumal, näiteks nagu Buddhagi.

Ma olen lapsest saati Jumalasse uskunud ja tihtipeale tundsin, et nn paberi peal kristlane olemisest oli kuidagi liiga vähe. Minu usk ja minu teod ei käinud kuidagi kokku. Peale selle on Eestis ju usust rääkimine tabu ja sind vaadatakse imelikult, kui ütled, et usud Jumalat. Tihtipeale tõmbas mind koguduse poole, kuna hing ihkas suuremat seost usu ja Jumalaga, kuid kogu aeg tuli mingi ebaoluline asi ette, või ei läinud ma puhtalt kartusest.

Ameerikas elades kohtusin ma esimest korda moslemitega; tagantjärele mõeldes oli enamik mu tuttavaid just moslemid. Kahjuks nad ei olnud eriti praktiseerivad. Kuid siiski olid nad väga uhked oma religiooni üle ja tihtipeale läks meie jutuajamine usu peale ning ma olin

kohe huvitatud, sest esimest korda võisin usust ja Jumalast vabalt rääkida, ilma et seda häbenema peaksin.

Minu esimene üllatus oli teadmine, et Allah ei ole mingi tavaline jumalus, vaid sama Jumal, keda kummardavad juudid ja kristlased. Mulle tuli see suure šokina ja nii käisin ringi ja kuulutasin kõigile seda fakti, nagu oleks mulle avaldatud mingi suur saladus. Kuid kedagi ei tundunud see eriti huvitavat, mis pani mind omakorda hämmelduma. Arvasin, et kui vaid kristlased seda fakti teaks, võtaks nad kohe Prohvet Mohammedi (*sallallahu aleihi wasallam*) omaks ja tunnistaksid Koraani kui Jumala sõna.

Seda kõike üritasin inimestele selgeks teha ka Eestis, oma perele ja sõpradele. Ma vist naiivselt lootsin, et nad saavad aru, miks ma Koraani kuulan ja loen, kuna see on ju „sama” mis Piibelgi, kuid ikka vaadati vaga võõrdunult ja imelikult. Lisaks avastasin ma, et minu tutvusringkonnast 90% ei uskunud Jumalasse, mis oli samuti väga üllatav, kuna arvasin, et kõik on „salaja” usklikud nagu mina.

Mida rohkem ma Koraani (netist) kuulasin, seda tugevamalt hakkas islami õpetus loogilisena tunduma ja nii algas minu tee islamisse, kuid selline asi, et ma võiks ametlikult oma religiooni muuta, ei tulnud mulle pähegi. See oli kuidagi väga utoopiline mõte ja ma kartsin ka oma lähedaste pahakspanu. Mõtlesin, et usun Koraani olemusse ja sellega ka asi piirdub, kuid sõna „moslem“ oli juba rohkem hirmutav, kuna siiani oli selle sõnaga ainult negatiivsed asjad seostunud. Kuid Koraani kuuldes soojenes mu süda sellele ja tundsin selle suunas tõmmet. Seejärel otsustasin islamimaale tööle minna, et nende kultuuriga lähemalt tut-

vuda; esialgu siis lihtsalt näha, millised need moslemid ikkagi on, just tavamoslemid, mitte „modernsed” Ameerika moslemid.

Niisiis sattusin töötama ja elama Egiptusesse. Kohe algusest peale oli mul suur austus praktiseerivate moslemite suhtes. Esimene küsimus, mida ma neilt küsisin oli, et kas nad palvetavad viis korda päevas ja kui vastus oli jaatav, siis pidasin inimest usaldusväärseks, kuigi kahjuks hiljem sain ma aru, et paljud ei pruugigi südamest palvetada või siis ei tee seda järjepidevalt.

Kui paljud inimesed peavad ennem moslemiks hakkamist kõva uurimistööd tegema, et see ikka õige samm oleks, siis mina olin vist neist vähestest, kellel tuli usk enne ja teooria ja praktika pärast. Kuid avastasin väga ruttu, et ma usun, et Prohvet Mohammed (*sallallahu aleihi wasallam*) oli Jumala viimane prohvet ja et Jeesus (*aleihi salam*) ei olnud mitte Jumala poeg, vaid väga austatud prohvet. Kõige veenvamaks osutusid teaduslikud faktid Koraanis, mida polnud ealeski võimalik 1400 aastat tagasi teada.

Pärast kolme kuud otsustasin ma julguse kokku võtta ja ametlikult moslemiks hakata. Ütlesin oma *šahaada* (usutunnistuse) Kairos Al-Azharis.

Teoreetiliselt ma teadsin peamisi reegleid islamis nagu näiteks viis korda päevas palvetamine, paastumine ja almus, kuid praktikas olin ma null ja ei osanud veel midagi teha. Mind ümbritsesid moslemid, kes ei praktiseerinud oma usku järjepidevalt ja tänu sellele arvasin alguses, et islam on nagu kristluski, et reeglid on, kuid keegi ei täida neid ja peamine on usk südames. Järk-järgult hakkasin ma üha rohkem ja rohkem

praktiseerima ja ennast muutma, kuid seda tänu iseseisvale õppimisele ja enesetäiendamisele. Õppisin raamatute abil palvetama, Interneti abil natuke araabia keelt palve jaoks ja tänu Allahi juhtimisele suutsin ennast välja murda olukorrast, kus islam on ainult usk südames, kuid tegevusest jääb vajaka (*alhamdulillah* selle eest). Kui ma oleks kaasmoslemite peale lootma jäänud, oleks mul vist siiani puudulik ettekujutus sellest, mis tähendab olla tõeline moslem.

Viis kuud peale usutunnistuse ütlemist saabus minu esimene ramaadaan ja ma hakkasin ka hidžaabi kandma. See oli minu viimane ning kõige raskem takistus, millest üle hüpata. Praegu ei oska enam küll öelda, miks see mulle tookord nii tundus. Sellest alates hakkasin ennast tõeliselt moslemina tundma ja ka nii elama.

Minu pere võttis uudise vastu suhteliselt rahulikult, vähemalt minu mäletamist mööda. Nad algul arvasid, et see on mingi mööduv nähe ja et küll ta sellest paari kuu jooksul üle saab. Minu lähedasemad sõbrad olid aga väga negatiivsed. Kuna nende peamine tegevus ja eesmärk oli rohkem raha teenida ja kõvemini pidutseda, siis olid nad väga šokeeritud kuuldes, et ma olin totaalse kannapöörde teinud ja selle elu seljataha jätnud. Kuid enamjaolt oli vastukaja siiski normaalne, *alhamdulillah*. Ühestki sõbrast ma ilma ei jäänud. Mu ema siiani loodab salaja, et tulen tagasi Eestisse.

Nüüd on sellest ajast pea kolm aastat möödas, olen vahepeal abiellunud suurepärase moslemiga, kellega koos püüame rajada islami toeks pidamistel põhinevat elu.

Ma tunnen ennast paremini kui kunagi varem, mu elul on uus siht ja eesmärk. Kuigi ma olen kodune ja elan väga tagasihoidlikku elu, olen õnnelikum kui kunagi varem, sest olen hinges rahul. Kui teiste inimeste eesmärk on suurem maja või rohkem raha, siis meie pere on rahul sellega, millega Allah on meid õnnistanud, ja me tegeleme kõige tähtsama tegevusega siinses ilmas, milleks on Allahi teenimine; meie eesmärk on Paradiis.

Jane S.

MUHUMUSTRIGA MUSLIMA

Ma ei ole olnud alati usklik, vähemalt mitte praktiseeriv. Samas olen ma ennast alati tundnud teistest erinevana, nii-öelda spirituaalsena. Lapsepõlves olid mõned harvad tunnid kristlikku püha-päevakooli, millest õnnestus osa võtta ning põhipalveid ma teadsin, kuid laususin neid ikka siis, kui asjad ei läinud päris nii, nagu mina oleksin soovinud. Tegelesin veidi numeroloogia ja kaartidega ennustamisega ning hoidsin ennast kursis erinevate horoskoopide ning „teadja-meeste” mõtteavaldustega. Minu vanematest on isa lapsepõlves ristitud, aga kumbki, ei isa ega ema, mingit religiooni ei praktiseeri.

2006. aasta oli minu elus suure pöörde aasta. Sündis minu esimene laps ja 7-aastane kooselu lapse isaga hakkas karile jooksma. Valitses suur hingeline segadus, alaväärsustunne, ärevus... Lootuses hingerahu leida, käisin kodule kõige lähemas luteri kirikus leeris ja lasin end ristida. Paralleelselt otsisin abi ka eneseabi raamatutest, osalesin mõnel kursuselgi, nagu näiteks „MasterMind”.

Uuris inimese alateadvuse kohta kirjutatut, kvantfüüsikat ning muid populaarseid asju, et oma „eduteadvust” elus tõsta. Oma töö tõttu puutusin siis ja puutun nüüdki kokku ka eestlaste oma usuga, nimetagem seda siis maausuks või taarausuks, kuid baseerub see põhiliselt puude, allikate ja kivide kummardamisel ning sealsetele jumalustele ohvrite toomisel.

2007. aastal saatis Jumal mulle veel teise lapse ning suhted lapse isaga said läbi. Mõtlesin ennast tegevuses hoida ja hakkasin kaugõppes ülikoolis käima – esimesel aastal pool aega rasedana ja teise poole koos beebiga. Teisel aastal, kui lapsed minu ema hoolde jäid, oli mul juba rohkem aega iseenda jaoks ning panin Internetti kuulutuse, et võiksin uute inimestega suhelda. Vastajaid oli üllatavalt palju, kuid kuidagi jäin suhtlema kolme moslemist mehega (Bangladeshist, Egiptusest ja Alžeerias). Kõik olid minu jaoks kuidagi häbelikud, kuid peale mõningast suhtlemist kahel neist häbelikkus kadus ja nad tahtsid minuga abielluda.

Kolmandat, kes häbelikuks jäi ja veebikaameras endal mütsi esialgu silmini tõmbas, sügavamalt usu kohta küsis, abieluettepanekuga ei rünnanud ja minu mõtlemise vastu huvi tundis, ma väga tihti ei näinud. Vahel, kui ma teda aga nägin, käis ta mulle oma usuteemadega lausa närvidele ja ma ütlesin, et ma ei viitsi temaga rääkida. Kuid lõpuks oli ta mind oma küsimustega nii kaugemale viinud, et hakkasin uurima, mida islam endast kujutab.

2009. aasta kevadel juhtus minuga õnnetus, kus ma väga vabalt surma oleksin võinud saada – tegin koos hobusega täiskiirusel kukerpalli. Ma olin väikeses šokis ning tõepoolest tänasin Jumalat, sest ainuke väike õmblust vajav haav oli sendimeeter minu paremast silmanurgast. Minu silmad ja kondid olid terved ja ma tundsin, et mind on kaitstud, ning see ei ole mitte esimene kord, kui ma nii tundnud olen. Peale seda proovisin korra moslemi moodi palvetada, kuid üheks korraks see tookord jäigi. Vahetasime Internetituttavast araablasega telefoninumbrid,

sest teised moslemid olid mind oma abiellumise ja naiseksvõtu-jutuga ammu ära tüütanud, pealegi arvasin ma, et saan meesteta päris hästi elatud. Hakkasime sms-e vahetama, sest väga tihti ei õnnestunud msn-is suhelda. Kui juuli alguses üksteisele samal ajal sõnumid saatsime ja ta veel vastas, et meie mõtted on nüüd samaks saanud, siis tunduski, et mingi „klõps” meie vahel käis. Pooleteise kuu pärast oli ta minu vanematekodu ukse taga ja nägime üksteist päriselt esimest korda ning siis tehti alles õige abieluettepanek.

Islami abieluni jõudsime paar kuud hiljem, kui juba temale külla läksin. Vähemalt pooled minu teadmistest islamist pärinevad minu abi-kaasalt ning nende eelis omal käel õpitu ees on see, kuidas inimene neid igapäevaelus rakendab. Ta ei ole mulle midagi peale sundinud, vaid ma olen ise tema kõrvalt õppinud. Tema isiklik eeskuju ja teadmised on ahvatlenud mind neid järele proovima ning lõpuks viinud veendumuse- ni, et see sobib mulle ja on loomulik elustiil. Usk on osa elust, mitte nagu kristluses, kus see pigem eraldi asetseb.

Kuna ma ka avalikult islamist rääkisin, siis tekkis ka kohaliku luteri koguduse pastoriga – tema algatusel – kirjavahetus, kus mulle kaasa tunti, et ma lastega üksinda olen, sest kui islam vs kristlus teoloogilisi küsimusi esitasin, pööрати see ikkagi selle süüks, et mul isiklikus elus on probleemid ja moslemist sõber mind mõjutab.

Pastor ütles, et tema ei hakka ärplema, tal teoloogias kraadid käes ja küllap Jumal ise teab, mismoodi asjad on. Lihtsalt tal on kahju, kui keegi oma elu untsu kipub keerama. Mõned pärlid tahan siinkohal siiski meie kirjavahetusest välja tuua:

„Islamil on väga mustvalge maailmapilt, mis ei märka nüansse ja üksik-asju ... Moslemite teoloogias on jumalapilt nii ühene, nii inimesele kättesaamatu, et samahästi võiks Allah olla ka surnud ... 6. sajandi mõtlemine? Jah tõepoolest avaldub see ka näiteks selles, et naine peab maani rätis istuma tagatoas luku taga, samal ajal kui mees käib mööda kõrtse koos oma sõpradega kergemeelseid Lääne naisi püüdmas...”

Peamised „tõestused“ olid siis erinevatest Postimehe artiklitest.

Lõppes see sellega, et kumbki jäi oma uskumuste juurde ja head tuttavad oleme me siiani. Näitas siiski hästi, mille põhjal inimene, ka praktiseeriv kristlane, oma arvamust kujundab ja kui „sallivad“ on kaasinimesed, rõhutades ise arvamuste ja mõtlemise paljusust, elu värvilisust ning tegutsedes praktikas sellele risti vastu.

Moslemite hulgas võeti mind kui kristlast väga hästi vastu, alates juba minu mehest, kes võttis mind omaks mulle täiesti seletamatutel põhjustel. Oli mul ju sarnane maailmapilt, mis enamusele eestlastest on islami ning moslemist meeste kohta meedia vahendusel maalitud. Kõik mehe sõbrad, kelle juures käinud oleme, on olnud väga külalislahked ja võtsid mind sellisena, nagu ma olen.

2010. aasta aprillis käisin Rootsis mööda islamipöode. Kui üks *muslima* mulle peale ostu sooritamist „pole tänu väärt, õde“ ütles, siis see sõna „õde“, kuulduna võhivõõra suust, oli väga südantsoojendav. Esimene mošekülastus toimus samuti tol korral **Stockholmi mošees** (Kapellgränd 10Subway: Medborgarplatsen), kuid siis ma veel palveruume ei näinud.

Sain mošee poest endale silmavärvi (*kohl*), Egiptuses toodetud kodusse riituse koos salliga, puust närismisoksakesed, purpurpunase kaheosalise peakatte ja laste araabia keele töövihiku. Samas sai sellest mošeesest ka esimene mošee, kus ma veidi rohkem kui pool aastat hiljem esimest korda, siis juba moslemina, palvetasin ja meeste *amiin* ajal sipelgaid mööda selgroogu üles tundsin jooksmas.

Usutunnistuse ütlesin salaja, ilma mehe teadmata, Tallinnas islami keskuses 21. septembril 2010. Mehele ütlesin õhtul, et sündisin täna uuesti. Tema olekust võis välja lugeda, et „kas sa ikka tead, mida sa tegid”, samas ta muidugi õnnitles. Minu vanemad suhtusid sellesse jahehdalt; vanaema arvab, et olen eksiteel (ta meil peres ainus, kes mingil määral kristlust praktiseerib). Kõige ägedam vastureaktsioon minu islamisse pöördumisel on olnud laste isa poolt, kuid tundub, et nüüdseks on temagi maha hakanud rahunema.

Usutunnistuse ütlemisele lähemale tõukas ka „The Arrivals” (*youtube’is*) seeriade vaatamine, sest see seletas lahti, mis tänapäeva maailmas tegelikult toimub. Teaduslikud faktid küll hämmastasid mind, kuid ei pannud kohe islamit tunnistama. Arvan, et minu islamisse jõudmine oleks võtnud palju kauem aega, kui mul ei oleks olnud positiivset eeskuju oma mehe näol olemas. Imaam rääkis minuga enne pea tund aega ja uuris, mismoodi ma islamini olen jõudnud ja kas ma ikka tean, mis ma teha tahan. Otseselt küll ei noominud, kuid andis siiski mõista, et moslemiks hakkamine on ka suur vastutus just kogukonna üldilme loomises ja seda ei tehta lihtsalt kellelegi näitamiseks.

Päev peale usutunnistuse lausumist andsin ka töö juures koheselt teada, et olen nüüd moslem. Keegi ei üllatunud, sest nad olid minu islamihuvist teadlikud ning üks töökaaslane küsis, miks ma siis rätikut ei kannan. Tundsin, et mul ei ole enda õigustuseks midagi öelda. Ülejäärgmisel päeval olin juba oma punase rätiga tööl. Väljaspool tööd on rätiku kandmine olnud rohkem sisemine võitlus, kuid nüüdseks olen omale sobiva stiili leidnud ning erinevaid rätikuid varunud. Mugavustsoonist astusin välja lasteaias laste jõulupidudel käies. Palju oli siseruumides inimeste ette astumisel abiks ka kohaliku tikitud mustri alusrätik, mis samas mulle endale kinnitas, et võin olla samal ajal nii muhulane kui moslem. Õnneks olen ma saanud siiamaani ainult kiitvaid komplimente oma rätikutele ning samas ei ole ka tuttavad kõrvale tõmmanud ja tulevad minuga rääkima. Ma tunnen ennast rätiga väga hästi ja tööpoolest on see nagu kaitsekilp.

Palvetamine läks peale usutunnistuse ütlemist samuti enam-vähem paika (alati õigel ajal ei jõua) ning kuna mittemoslemina juba kaks ramadaanipaastu õnnestusid, siis olen nüüd juba järgneva ramadaani ootuses, et teha seda nagu moslemile kohane.

Ma tunnen peale moslemiks hakkamist, et olen tagasi saanud südamerahu, oma naiseliku väärikuse, leidnud endale hea abikaasa ning ma tunnen ennast enesekindlamana kui kunagi varem. Ma olen väga tänulik, et Jumal minu südant valgustas ja palun, et Ta mind aitaks õigel teel käia ja Teda armastusega teenida.

Kristiina V.

KUIDAS MA LEIDSIN ISLAMI EHK MINU TEE VÕRUMAALT MEDIINASSE

Ei tea küll täpselt kuidas, kuid juba üsna väiksena kujunes mul mingi taju kellegi inimestest kõrgema olemasolust, kellestki, kes justkui kogu seda maailma juhib. Tundsin, et mõned teod on head ja mõned halvad, ja seda mitte ainult südametunnistuse tõttu, mis meil kõigil olemas on. Lisaks südametunnistusele oli mul tekkinud arusaam ja tunne, et keegi kuskil on alati teadlik kõigist meie tegudest, nii halbadest kui headest. Nii sai aluse minu usk Jumalasse.

Kuna Eesti on siiski teatud mõttes osa kristlikust kultuuriruumist, liigub siin kõikidest religioonidest kõige rohkem informatsiooni kristluse kohta, seega leidsin esmalt tee just selleni. Võib-olla oli ka varem kristlusel teatud mõju sellele, et hakkasin Jumalasse uskuma, kuid kindlasti mõjutas kristlus minu maailmapilti mitme aasta jooksul teismeeas ja varemgi. Pidasin ennast tõsiseks kristlaseks, uskusin siiralt kristluse põhitõdesid ja püüdsin elada nende järgi, kuigi praktikas piirdus minu usk Piibli lugemisega, vähese palvetamisega ja ebaregulaarse kirikus käimisega.

Kuidas ma aga jõudsin islamini? Arvan, et tee selleni hakkas mind viima umbes 2008. aasta suvel. Kuigi ka siis meeldis mulle veel väga kirikus käia, hakkasin ma kahtlema tänapäevase kristluse kõige põhilisesmas aluses, kolmainisuses. Tekkinud kahtlus suurenes, kuni lõpuks

mõistsin, et Jeesus ei saa olla Jumala poeg. See tähendas minu kristluse lõppu ning alguse sai mitu kuud kestev periood, mil ma uskusin lihtsalt ühte Jumalasse, ilma et ma oleks olnud seotud ühegi religiooniga. Leidsin siis, et nii ongi kõige parem: uskuda Jumalasse, järgimata ühtegi religiooni. Samas oli see ka periood, mil ma olin kõige uue suhtes rohkem avatud kui varem. Olin tollal tugevalt seotud muusikaga ja tutvusin Viljandi folgil eestlastega, kes tegelesid hinduismiga seotud muusikaga. See tundus tollal päris huvitav ning palju ei jäänud puudu sellest, et oleksin saanud neilt hinduismi pühakirja Bhagavadgita, kuid see läks minust siiski mööda.

Päris mitu aastat oli mul olnud suur huvi Lähis-Ida vastu ja juba kristlasena suhtlesin Interneti teel seal elavate inimestega, kuni lõpuks olid enamus minu Internetituttavatest muslimid. Tänu neile sain islamist teada täpsemalt ja oluliselt rohkem, kui seda saab keskmine eestlane meie inforuumis elades. Kuigi lugesin siis ka teistest religioonidest, otsustasin uurida lähemalt just islamit. 2008. aasta septembri alguses õnnestus mul saada Koraani eestikeelne tähenduse tõlge ning hakkasin seda lugema, teadmata, et ühel päeval saab minust muslim. Kuid just Koraani lugemine oli see, mille käigus avanes minu süda islamile. Mida kaugemale ma selle lugemisega jõudsin, seda rohkem leidsin selle olevat tõese, seda rohkem tundsin, et tahan ja pean seda järgima. Üks, mis minu südamel Koraani paremini vastu aitas võtta, oli kindlasti see, et väga palju, mis ma leidsin Koraanist, oli mulle juba tuttav varasemast elust kristlasena, näiteks prohvetid Aabraham, Mooses, Jeesus jt. Leidsin kohe alguses Koraani olevat oma olemuse poolest vägagi sarnase

Piibliga, kuid kuna ka Piibli sisu tuli algselt siiski Jumalalt, siis on see ka loogiline.

Pidasin end muslimiks juba 2008. aasta lõpus, kuna aga minu elus oli sel ajal mõneti keeruline periood, mis mind teatud mõttes islamist eemal hoidis, hakkasin korralikult palvetama alles järgmise aasta kevadel. Ka *šabaada* ütlesin korralikult alles siis ning nüüd peangi seda ajaks, mil sai alguse minu elu muslimina. Ning tänu Jumalale, vaid poolteist aastat peale seda õnnestus mul alustada araabia keele õpinguid Saudi Araabias.

Ei mäletagi enam täpselt, kust kuulsin esimest korda Mediina Islamiülikoolist, kuid kohe, kui sain sellest rohkem teada, teadsin, et tahan siin õppida. Vajalikud dokumendid sai kogutud kokku ja saadetud meie kohaliku islamikeskuse kaudu peale seda, kui lõpetasin 11. klassi. Umbes aasta pärast seda sain teada, et olen kooli vastu võetud ja mõni kuu hiljem jõudsingi Mediinasse, *elhamdulillah*.

Rauno

SATANISMIST ISLAMISSE

Kasvasin ateistlikus-satanistlikus peres. Isa oli satanist ja ema Kateist (kuigi ristitud kiriklikult). Kirikus me ei käinud. Kui isa veel elas, olime sunnitud osa saama veidratest rituaalidest (*alhamdulillah*, et see nüüd läbi on) ja natuke satanismi jäi mulle külge, nagu ennustamine ja mõjutamine. Veel oli isal igasuguseid New Age'i ja muid imelikke ajakirju – jooga, ennustamise, elu pärast surma, UFO-de, kummituste ja muu sellise kohta. Sealt õppisin ma, et peale surma on uus elu (nagu Paradiis ja Põrgu), veel hakkasin uskuma inglitesse. Aga Jumalasse ma ei uskunud, kuid ka saatanasse mitte, seega olin suhteliselt ateist.

Isa mõjust tingituna vihkasin kõiki uske, satanism kaasa arvatud. Kunagi oli kooli korraldatud kinkide jagamine mingis kirikus. Ma lahkusin poole pealt – nii väga vihkasin kõike Jumalaga seotut. Kaks aastat tagasi kohtasin ühes *online* mängus noormeest, kes oli pärit Kuveidist. Alguses ma ei teadnud, et ta on araablane või moslem, siis aga rääkis ta mulle islamist. Ma tõin palju „tõendeid”, et Jumalat pole olemas ja et tal pole mõtet seda mulle kaela määrada, aga sõber ei andnud alla; keelas pidevalt mul seatooteid ja verivorsti süüa ja rääkis, kui kahjulik see on. Kord läksime islami teemal täiesti tülli ning ta ütles: „Sa võid lahkuda ja sõpruse lõpetada, aga enne seda vaata seda linki,“ ning andis lingi imedest Koraanis. Sellest on ka raamat eesti keeles. No

ma siis lugesin seda ja ei suutnud aru saada, kuidas 1400 aastat tagasi inimesed teadsid asju, mida on võimalik näha ainult teleskoobi või mikroskoobiga – universumi kohta, siis veel loote arenemise kohta ja muud. Mõtlesin selle üle, panin kõik kokku üheks ideeks ja korraga tundsin rinnus täielikku soojust. Ma mõtlesin, et mis nüüd toimub ja rääkisin sellest Kuveidi sõbrale. Ta ütles, et see on moment, kui ma hakkasin uskuma Jumalasse ning andis mulle lause, mida öeldes saada moslemiks. Ja ma ütlesin selle.

Õppisin siis tasapisi islami kohta, jätsin maha alkoholi, mõjutamise ja ennustamise, mis isast külge olid jäänud; ennustamise just peamiselt, kuna alati nägin ette ainult halba ja sageli juhtus see halb minu endaga.

Ma olin kaks aastat haige, paanikahoogudes. Kord, aasta tagasi, sai sõber unes nägemuse, et ma peaksin sööma mett avokaadoga. Ma olin küll selle suhtes skeptiline, aga siiski sõin seda. Ja aitas, *alhamdulillah*. Varem olin pidevalt pidanud tablette võtma ja need ei aitanud ja nüüd see mesi ja avokaado aitasid. Kui sõber kuulis, et ma olen hakanud tervemaks saama, oli ta rõõmus ja ütles, kuidas ta oli pidevalt minu eest palvetanud ja soovinud abi Jumalalt. Siis jätsin maha ka sealiha söömise, sest taipasin, et see oligi minu haiguse põhjus – alati tundsin end halvasti just siis, kui sõin vorsti või muud lihatoodet, milles oli sealiha sees.

Aasta tagasi hakkasin õppima araabia keelt, kuigi sõnadena eesti tähtedes, mitte araabia tähtedena. Veel harjusin ütleva *alhamdulillah* ja *bismillah* ja *allahoma enni asaluka khyra mafe ha thi he al roya w a'otho beka*

men shareha (peale ärkamist) ja muid araabiakeelseid väljendeid, kuigi mitte eriti palju. Tegin kaks korda kaasa ramadaani paastu ning hakkasin palvetama. Muidugi erines see 100% sellest palvetamisviisist, mida moslemid kasutavad. Palvetasin eesti keeles, kaks korda päevas ja põhimõtteliselt rääkisin Jumalaga mõttes (minu arvates suhteliselt sarnane kristlaste palvele). Siis lisasin kolmanda palve keset päeva, kui nägin, et mu palved hakkavad täide minema. Küsisin sõbralt moslemite palvetamise kohta ning ta andis lingi, kust õppisin põhilise palvetamise selgeks; osaliselt inglise keeles, osaliselt araabia keeles. Siis lisasin kaks palvuse aega juurde, nii et ma palvetasin juba viis korda päevas. Sõber küll ütles, et mine mošeesse, kohe kui sain moslemiks, aga ma ei läinud, et ennast mitte lolliks teha oma oskamatusega. Tahtsin kõigepealt palvetamise selgeks teha, siis mošeesse minna.

Viimasel sügisel, *eidī* ajal ma lõpuks otsustasin, et lähen mošeesse, et kõigile *eid mubaarak* soovida. Läksin ja minu kergenduseks võeti mind seal sõbralikult vastu ja anti kaks raamatut, Muhammedi ja Jeesuse kohta, ja kutsuti ülejäämine päev tagasi *eidī* peole. Läksin ja tutvusin teiste moslemitega. Rene andis siis ka mulle raamatu palvetamise õppimise kohta. Hea raamat on, õpin sealt araabia keelt lugema ja araabia keeles palvetama, olgu Rene tänatud! Siis hakkasin reedeti ja vahel ka keset nädalat mošees käima ning pidevalt õpin nüüd uusi asju islami ja araabia keele kohta, nii et mu sõber vahel ütleb: „*MashaAllah*, you know about some things more than me in Islam, you are wise.“ *Alhamdulillah*, et ma hakkasin moslemiks!

Aivar

MINA JA LOLA ... MINA OLEN LOLA!

Peab kohe päris head mitu aastat ajast tagasi minema; võib-olla aega, kui ma olin umbes 12 või isegi noorem. Ma mäletan, et kui olin kuueaastane, sai mu onutütar bussiavariis surma ja mu vanaisa ütles, et ta on taevas ja kõik väikesed lapsed lähevad taevasse. Juba sellest ajast ma hakkasin midagi uskuma; ma nii-öelda omamoodi rääkisin kellegi kõrgemaga, kui olin õnnetu või õnnelik. Aga siis olin ma ju alles väike, ega ma täpselt ei teadnud ja ega ma enam ei mäletagi palju sellest ajast. Aga mul oli igasugu erinevaid piibleid, laste piibel, siis vanemate pildipiibel, ja siis veel üks vanaaegses kirjas kuldsete äärtega piibel, mida ma uudistasin – need olid siis enamasti vana-vanematelt.

Alguses minu perekond ei käinud just väga tihti kirikus, kuid me käisime alati jõulude ajal. Kui ma käisin juba koolis ja olin umbes 12 või 13, nägin koolis, et alates detsembrist avatakse leerikool ja saab minna end kirja panema. Sellele eelnes vist üks tutvustav tund ja siis vestlus kirikuõpetajaga. Vanemad mul sellest ideest just väga vaimustunud ei olnud, aga lohutasid end, et küll läheb üle, laps puberteedieas. Ja samas keelama keegi mind ka ei hakanud, ema lihtsalt uuris, miks ja kust see idee kõik pärit on. Ma kahjuks ei mäleta, mis vastused mul temale tol ajal olid.

Aprillis, kui ma ei eksi, sai see läbi ja ma sain leeritatud ja ristitud. Vahepeal oli kogu see eluperiood selline, et ma lugesin meieisapalvet,

enne kui magama jäin, ja arutlesin päeval toimunu üle. Käisin reedeti kirikunoorte kohtumisel, aga ega ma sellest eriti aru ei saanud ja see tegemine jäi mul katki, sest vanemad poisid, kes seal olid, suitsetasid väljas ja jõid õlut. Mis kirikunoor selline ka on?

Oma südames ma olen kogu aeg uskunud millessegi kõrgemasse ja fakt on ka see, et ma ei olnud kunagi aru saanud, et kuidas siis Jeesus saab Jumala poeg olla. Kui ta Jumala poeg on, siis miks tema isa tal la-seb kannatada, samas kui ta on Kõikvõimas? See pole ju loogiline!

Islamist ja selle tõdedest ei teadnud ma tol ajal midagi. Ja ega ma ei uurinud kah, kui aus olla.

Niisiis, aastal 2008 rändasin ma sõbrannaga USAsse ja töötasin seal alguses ühes suveniiride ja riiete poes. Seal oli üks tüdruk, Lola. Me kutsusime teda nii, sest ta päris nimi oli palju keerulisem. Nonii, ta oli siis esimene moslem vist, keda ma oma elus kohtasin. Ta oli sellel ajal 19 – noor tüdruk, kes ei võinud kuskil käia, riietus teistmoodi kui meie omal ajal, ema viis tööle, ema tõi koju; kui ema ei saanud, siis õde viis ja tõi.

Ühel päeval ta rääkis, et vanemad leidsid temale teise heast perest pärit moslemist mehe Ohioist ja ta hakkab abielluma. Meile, teistele tüdrukutele, tundus see täiesti hullumeelne. Me ei saanud sellest aru, tegime omast arust igasugu päästmise plaane, et teda salaja meiega välja saada, et ta ise omale kellegi leiaks – ta polnud ju elu näinud ega linnas üksi käinudki. Niisiis, seesama tüdruk rääkis minule oma elust ja oma maa kommetest ja kuidas tema õed on abielus ja väga õnnelikud jne. Ta rääkis mulle, mida üks õige mosleminaine teeb, mis on islami reeglid

jne. Ta oli ka esimene, kes mulle ütles, kes Jeesus päriselt on ja see oli täpselt see, mis ma ise olin kogu aeg arvanud. Ta rääkis palju, ja see, oli huvitav... Aga siis ta kolis ära ja sinna see kõik jäigi. Suhtlesime, viimane kiri mis ma temalt sain oli, et ta on õnnelik, *alhamdulillah* ja siis ta kadus...

Mina kolisin ka Orlandosse ja alustasin seal ühes suures kaubamajas tööd. Mind ümbritsesid teised töötajad, näiteks Marokost, Palestiinast, Egiptusest, Türgist ... ühesõnaga moslemid. Sain tuttavaks oma tulevase mehega, kes oli Palestiinast. Ega ma alguses ei teadnudki, et ta moslem on – ta ei maininud seda; see tuli kuidagi kogemata välja. Ma kuidagi katsusin ta käsi, see oli tööol, ma isegi ei mäleta, mis põhjusega see juhtus. Ta küsis, et kas ma tõesti puutusin teda ... see oli vist esimene kord, kui ta mulle päriselt otsa vaatas. Siis ta seletas, et peab minema end palveks pesema ... ma arvasin, et ta teeb nalja või midagi, aga ei teinudki – ta pidi palvetama minema.

Hiljem hakkas ta mulle islamist rääkima. Me vestlesime sellest ja ta rääkis, mida mees arvab naisest, kes on kaetud. Ta ei käskinud kunagi mul midagi uskuda või lugeda, andis vaid ühe *websit*'i, mille kohta ütles, et seal on rohkem infot. Ega ta ei arvanud, et ma tõesti lähengi koju ja uurin. Ta isegi ütles mulle mitu korda: „Ära tee midagi sellepärast, et mina nii arvan! Tee seda, kui sa ise tunned, et see on õige.“ Ja nii ma uurisin ja uurisin ja leidin jutte, videosid, mis panid mind sügavalt mõtlema, et see ongi ju see, mida ma arvan ja usun, ja ühel päeval ma ei öelnud enam, et ma olen kristlane, sest ma teadsin, et ma ei usu neid

asju, mida kristlased usuvad. Minu sammud ühtisid islami raja sammudega. USAs on kõik usklikud, sellevõrra oli seal palju lihtsam.

Tuli ramadaan ja ma alustasin oma esimest ramadaanipaastu, ilma et keegi oleks mind selleks käskinud. Peale seda on läinud kõik nii nagu ma arvan, et peabki minema. *Alhamdulillah!* Ma leidsin enda jaoks islami.

Katrin

ÕPI ENNE TUNDMA ISLAMIT ...

„Emme, mis saab siis, kui me sureme?“ „Miks ma ei tunne ega näe sama, nagu teised inimesed?“ „Kas sa nutad, kui ma suren?“ – selliste küsimustega pommitasin ema väga tihti. Ema ei osanud nende peale eriti midagi vastata, välja arvatud sellele, kui ma suren ja kas ta nutab... sain hoopis korraliku moraalijutluse, et loomulikult iga emme nutab, kui tema laps sureb. Isale pahvatasin aga hoopis, kui ta ükskord minuga pahanduse pärast tõreles: „Aga mina abiellun hoopis mehega, kes limonaadi joob!“ , mille peale isa pidi naerust kõhuvalu saama. „No siis sa jäädkki vanatüdrukuku! Sellist meest pole olemas!“

Eneselegi teadmata olid need küsimused omamoodi otsing elu mõttele. Lapsena aga ei osanud ma kuidagi seda otsingut Jumalaga seostada. Sellest siis ei räägitud, see oli midagi hulludele, tabuteema.

Keskooli ajal aga muutus palju: Eesti sai vabaks – okupatsioonivabaks, usuvabaks, kaubavabaks, mõttevabaks jne. Ainuke, mis polnud vaba – eelarvamused! Usklikke peeti ikka lollikesteks ning neist käidi kauge kaarega eemal. Minu kooliaegne väga hea sõbranna ja tema vanemad olid kristlased, väga sügavalt usklikud. Nende rahu ja rõõm ning hea tuju hakkas mingi peibutama. Ühel päeval kutsus sõbranna mind pühapäevakooli kaasa. Läksin.

Alguses oli kõik huvitav, mingi aja vältel püüdsin ka ise eeskujulik kristlane olla ja vanemate rõõmuks möödus mu pubekaaeg just tänu

sellele kristlusmaaniale üsna rahulikult. Aga mulle ei tundunud ikkagi see päris see tõeline olevat. Mulle hakkas trotsi tekitama see, et ma ei tohi ise Jumala poole pöörduda, vaid kindlasti läbi Jeesus Kristuse. Aga miks? „See lihtsalt on nii...” vastati. Ei seletust ega lahkamist. Nii on ja kõik, nagu nõukaajal, kui pioneeriks ei hakatud.

Veel häiris mind kohutavalt see, et Jeesus oli Jumala ning Maarja poeg aga Maarja oli abielus hoopis teise mehega. Oot! Kuidas on võimalik, et abielus naine on veel süütu ja kannab last südame all ning selle lapse isa polegi ta mees? Ei-ei, see ei saa loogiline olla! Kus see ime siin siis on? See on ju pettus. Pikkamisi eemaldusin kristlusest ja jätkasin teed omapäi.

Aastaid hiljem sattusin Saksamaale lapsehoidjaks. Saatus on ikka nii kummaline asi, samuti Jumala tahe! Taas kord sain tuttavaks suure grupi noorte inimestega, kes olid nn piibligrupisõbrad. Käisid koos kogukonnas kitarri saatel kristlikke laule laulmas, tegid koos väljasõite, mängisid huvitavaid lauamänge ning rääkisid maast ja ilmast. Jumal oli mind jällegi juhatanud enda juurde, taas kord!

Aasta sai läbi ja tuli lahkumine... aeg läks edasi – mina Eestis, sõbrad kaugel ning lõpuks ununes koosveedetud aeg üldse ning kaotasime üksteist silmist. Olin jälle eksinud.

Peale turismikooli otsustasin uuesti kodumaa mulla jalgadelt pühkida ning sammud teisele poole piire seada. Seekordseks valikuks oli Belgia. Mul polnud aimugi sellest riigist – kus ta on, mis keeles suheldakse.

Tekkisid uued tuttavad ning Jumal ununes. Kord kutsus meid üks aafriklane nende jumalateenistusele. Läksin koos sõbrannaga. Uh! Päriskirjumaade suur vapustus oli – suured neegrimammad hiigelturbanites ja kõige võimalikes hilpudes tantsisid ringis, omi istmikke ebasüüdsal moel meeste ees paremale–vasemale hõõritades, karjudes vahepeal eufooriliselt „Halleluuuuja!!!!“ Mul oli seal väga piinlik olla ... vaatasin pidevalt kella, et lahkuda.

Ei meeldinud mulle ka mustanahaliste kristlik maailm ning selline lähenemisviis – midagi oli selles minu jaoks eemaletõukavat ja väga ebasüüdsat.

Siis sain aga puhtjuhuslikult tuttavaks ühe sümpaatse inimesega. Tõmmu meesterahvas, kes šarmantsel moel mind ühe ebameeldiva inimese ahastavast käitumisest päästis. Arvate nüüd, et ahaa! – armusid ära ja nüüd oledki moslem, mehe pärast. Ei! Hoopiski mitte. Too sümpaatne meesterahvas ei teinud mulle ühtki süüdsusetut lähenemiskatset, ta lihtsalt oli kogu aeg minu jaoks kohal, kui abi vajasin. Nagu varjualune paduvihmas! Mind hakkas tema distantseeritud käitumine aga huvitama. Kuna ma siis prantsuse keelest mõhkugi aru ei saanud, kandsin alati saksa-prantsuse sõnaraamatut kaasas. Meie jutuajamised olid pikad ja vaevalised, kuna enamus ajast kulus tõlkimisele.

Mingil ajal hakkasime teineteisest juba paremini aru saama ning jutt läks ka religioonile ning moslemitele. Olin väga kriitiline, eriti Sakamaal nähtud türklaste ja muidugi ka meedia pärast. „Nad ju peksavad naisi, sunnivad rätikuisse, tapavad õdesid...“ jne. Vestlused olid tulised, ent ta oli kannatlik. Ühel hetkel sai aga ka tema kriitikakarikas

täis. „Kui oled intelligentne, siis otsid tõde!“ ütles ta lihtsalt ja konkreetselt.

No eestlaslik ego ju ei luba endale tunnistada, et oled loll nagu lammas. Tekkiski trotsist tahtmine otsida, lugeda ning uurida. Sain esimest korda Koraani puudutada. „Oot, ära enne puutu, kui sul käed pestud!“ manitses jutukaaslane. Eh? Ma just pesin käsi ... Aga tõusin siiski ning pesin neid uuesti, kuidagi teise tundega.

Uurisin Koraani, lugesin ääremärkusi ning usutlesin aina jutukaalast. Aega läks, aga asja sai! Mingil hetkel sai mulle selgeks, et see ongi see, mida olin otsinud! See ongi see õige – alkohol, mida ma kõige enam vihkasin ja mille tõttu limonaadi joovast mehest unistasin, oli keelatud; naisi ei tohtinud lüüa, vaid neid pidi austama ... Milline kingitus! *SubhaanAllah!* Jumal oli mind viimaks juhtinud õigele teele!

„*Õpi enne tundma islamit ja siis alles moslemeid! Inimene eksib, usk ise on puhas!*“ – veel tänagi kõlavad mu kõrvus abikaasa kuldsed sõnad minevikust, kui me järjekordselt islamist ning moslemite vastuolulisest käitumisest rääkisime.

Oli aasta 2001 ... paljudele meenub selle aastaga kohe 11.09 ja Kak-siktornid; mulle aga see, kuidas kevadpäike mu õhetavaid põski soojendas, varahommikused linnud suurlinna pargis häälitsesid ning kiired sammud ja südamepõksumised, kui mošee poole kiirustasin. See vaevalt kümne minuti pikkune tee tundus igavikuna, kui kümme, sada, tuhat kilomeetrit, enne finišit. Olin ostnud endale uue hidžaabi ja

abaaja. Valisin hoolikalt, kuna need pidid olema erilised – mu usutunnistuse jaoks!

Ja seal ta oligi, keset läänelikku keskkonda, vuravaid autosid ja sagivaid inimesi ning rangeid turvakaameraid – valge mošee kui valge pilv sinisises taevas! See hetk oli kui seisak ajas, mu pilk oli tardunud ainult sellele iludusele!

Ärevusega astusin uksest sisse. Milline lõhn – puhas, magus ja samas müstiline!

Miski minus muutus, kui olin usutunnistuse lausunud; justkui oleksin uuesti sündinud! Tahtsin rõõmust karjuda, nii kõvasti, et kogu maailm seda kuuleks!

Mõtlen veel täna sellele kaunile päevale, see oli eriline, nagu pisikese lapse ootus peale pikka päeva lasteaias, taas emmele vastu joosta. Peale usutunnistuse ametlikku lausumist neelasin raamatutest islami kohta teadmisi ja mida kaugemale jõudsin, seda rohkem hakkasin seda armastama. Islam pole vägivald, põlgus ega alandus. Islam on kui lõoke kõrgel kevadtaevas, kui esimene õis, mis oma kroonlehed päikesele avab, kui vastsündinu esimene hingetõmme, kui esimene vihmapiisk, mis kukub põuast kurnatud pinnale.

Islam on täiuslik.

Airi

SEE VIIMANE TÜKK PUSLET

Olen neiu väikesesest Eesti linnakesest Elvast. Elan kolmandat aastat Inglismaal Birminghamis. Eraldi loo saaksin kirjutada sellest, kuidas siia sattusin, kuid ehk kunagi hiljem.

Kasvasin üles peres, kus sõna „jumal” mainimine tõi kõigi näole suurest häbelikkusest puna. Mu isa on sügavalt veendunud ateist ja emast sellistest kaugetest võõrastest teemadest ei huvitu. Meie kodus oli suhtumine usklikesse mõnitav ja vahel isegi põlastav. Jagasime neile erinevaid tiitleid. Olid nad siis kristlased, hindud või moslemid – meie silmis olid kõik kõrgemasse jõusse uskujad veidrikud.

Varastest teismeaasatest aga algasid mu sees arutelud. Tekkis mingisugune valus igatsus „millegagi” kontakti jõuda. Ma ei mõistnud siis, mis on see „miski”, mille järele ma igatsen. Teadsin vaid, et mind ei rahulda enam asjade pindmine, nähtav osa. Olin veendunud, et sellel kõigel mu ümber (ja mu enda eksisteerimisel) lihtsalt peab olema sügavam mõte. Ei julenud sellest muidugi kellegagi oma perest rääkida. Kartsin nende kriitikat. Teadsin, et nad ei tunnista mu järjekordset „lollust” heaks. Olin oma monoloogidega üksi ja üpris segaduses.

Puutusin sel keerulisel perioodil kokku esimeste spirituaalsete raamatutega. Need rääkisid universumi magneetilisest jõust. See tohutu „*armastav* jõud“ vastavat kõigile meie soovidele ja palvetele. See jõud

tahtvat, et elaksime rahulolus. Pöördu selle kosmilise jõu poole, küsi ja ta annab. Ta on sinuga igal sekundil. Ta kuulab ja näeb. Loetu kõlas huvitavalt ja mõjus kuidagi lohutavalt. Ja soov selle „kosmilise jõuga” isiklikult ühendusse saada kasvas tugevaks.

Hakkasin paluma mõningaid materiaalseid hüvesid ja eriti innukalt vaimseid muutusi. Nukratel hetkedel palusin sellelt samalt „universumilt” rõõmu, ja see tuli. Küsisin rahu oma mässavale pubekahingele – seegi tuli (ja läks). Enamikel juhtudel see tõesti toimis! Keegi või miski oleks päriselt justkui kuulunud ja vastanud. Mida rohkem seda tehnikat kasutasin, seda tugevamalt see tõestas, et universum (nagu ma teda tol korral kutsusin), mind kuulab. Olin eufoorias.

Aegamisi asendus „universum” ja „kosmiline jõud” mu keelekasutuses sõnaga „Jumal”. Olin kasvanud spirituaalseks ja võib öelda, et üpris „sügavaks”. Olin selle omandatud teooriaga rahul. Mulle meeldis mu vaba suhtlus Jumalaga – pöördusin ta poole, kui teda hädasti vajasin. Hetkekski ei kaalutlenud ma seda vahetada mõne religiooni vastu. Kõige vähem veel ahistava islami vastu! Miks peaksin ma vahetama oma spirituaalse vabaduse mõne aegunud raamatu õpetuste vastu? Kõik religioonid olid mu silmis ajast ja arust inimloomusevastased filosoofiad. Põrgu ja Paradiis? Palveta ja palu armu ja andestust? No *kamoon!* Eluisu võtab ära!

Olin 18, kui Inglismaale tulin. Täitis mu pikajaline unistus – saada lõpuks ometi vanematest vabaks. Murdsin end nende piirangutest lahti. Olin uues tundmatus riigis. Uued inimesed. Uued metsikud seiklused. Kõlab põnevalt, kas pole? See oli minu ettekujutus ideaalsest noorusest.

Reeglid ei peatanud. Ainult mina, maailm ja kõik särav, mis selle sees leidub. „Nüüd hakkab ma lõpuks ometi elama!” oli mu moto.

Olin nii vaba kui olla sain. Riietusin täpselt nii (paljastatavalt), kui süda ihkas – liibuvalt, avaralt, väljakutsuvalt. Vastasin „noore naise normidele”. Nädalavahetused veetsin nii, nagu ühiskond meid julgustab – arutult pidutsedes ja kokteile „sippides”. Rutiinselt klubist klubisse, baarist baari. Sinisilmse noore eurooplannast neiuna sain rohkelt tähelepanu ja komplimente ning enesehinnang kerkis lakke. Armastasin oma „vabadust”, sest olin täpselt selline noor, nagu meedia mulle ette söötis. Kontakt sellesama Jumalaga, mille ma aastate jooksul üles ehitanud olin, oli hajumas. Selle võtsid üle klubi, tants ja muusika. Ma „elasin täiel rinnal”.

Üks osa minust aga jätkas Selle otsimist. Midagi näris hinges üpris valusasti. Vahetasin oma vaateid pidevalt. Üks eluteooria võttis üle teise. Mis parajasti õnnelikuks tegi, selle ma kasutusse võtsin. Kui tundsin, et vajan muutust, laenutasin raamatuid, mis midagi uut ja värskendavat pakkusid. Kuid pikemas perspektiivis ei rahuldanud mind mitte ühegi *life coach*'i õpetused. Olin lõpuks rohkem segaduses kui enne oma spirituaalsete otsingute algust. Millesse ma lõpuks siis uskuma pean? „Endasse!“ ütlesid paljud autorid. Ja kui usk endasse kaob (ja mul oli ta ammu kadunud), kelle poole siis pöörduda?

Mu hing oli tühi ja pime nagu ärakuivanud kaev. Tühjem kui kunagi varem. Rohkem kui „vaba ja noor”, nägin aegamisi, et olin saanud oma vabaduse vangiks. Need vabad ideed ja pidevalt muutuvad vaated elule olid mu eluohklikku rappa juhatanud. Olgu, ma saan teha kõike, mida

tahan ja kuidas tahan. Ja saan minna, kuhu tahan. Kulutada oma raha nii, nagu tahan. Kanda seljas nii palju või vähe kui tahan. Olgu, ja mis nüüd edasi? Kuhu ma lõpuks jõudma pean? Mis selle kõige eesmärk on? Sain nagu haluga pähe. Vastuseid mul neile valusatele küsimustele ei olnud. Mitte millelgi ei paistnud ühekorraga enam mõtet olevat. Polnud enam eesmärke, sest olin selleks ajaks usu endasse ja sellesse „vabadusse” kaotanud. Tühjusetunne. Üksindus. Teadmatus. Masendus. Mu „vabadus” oli muutnud mu elavaks surnuks. Keha liikus, käis tööl ja teenis raha, käis klubist klubisse, aga hinge polnud sees. Tahtsin enda eest põgeneda. Seda kõike oli mulle liiga palju.

Murdumise äärel olles proovisin veel viimast ölekört – siiski proovida Jumalalt mingitki abi saada. Pisarates laususin valjul häälel: „Kui sa tõesti olemas oled, siis aita mind! Kui sa tõesti nii armastav oled, siis palun, palun täida see tühjus mu hinges. Ma vihkan ennast. Ma vihkan kõiki! Mitte keegi ei aita mind! Mitte keegi ei saa mind õnnelikuks teha. Ja ma ise ei oska õnnelik olla. Mis selle kõige mõte on? Mis selle mõte on? Ma ei taha ... Ma ei taha enam niimoodi elada ... Ma ei taha enam olla. Aita mind ... Aita, Jumal ...”

See võib kõlada klišeena, kuid asjad tõesti võtsid uue suuna. Ei, ma ei hakanud saama ilmutusi ega kuulma hääli. Ma ei ole nii eriline. Hoopis midagi mu sisemuses hakkas muutuma. Süda avanes ootamatult. Ja abi tuli otse mu nina alt.

Tol perioodil elasin moslemite piirkonnas. Töötasin moslemite jaoks ja veetsin nendega seetõttu palju aega koos. Kuid ma ei olnud hoolinud piisavalt nende religiooni kohta küsida. Ühel aprillikuu õhtusel tunnil

sattusin intensiivsesse vestlusesse ühega neist moslemitest töökaaslastest. Põhimõtteliselt üleöö hakkasin huvituma nende usust, islamist. Ise üpriski närviline, otsustasin seda habrast teemat lähemalt puudutada. Häbelikult juhtisin jutu religiooni teemale.

„Vaata see Koraan ... see raamat, millesse te usute ... miks see teile nii tähtis on? Mis see raamat kirjutab?” tegin algust.

„See raamat on Prohvet Muhammadile Jumala poolt 1400 aastat tagasi ilmutatud. Mitte ühtegi sõna, mitte ainsatki tähte pole Koraanis selle 14 sajandi jooksul muuta suudetud. Sest nagu Jumal ise Koraanis kinnitab, Ta on selle kaitsja, see raamat jääb muutumatuks. Kuni aegade lõpuni.”

„Aga miks sa arvad, et Prohvet Muhammad seda ise ei kirjutanud? Mis selles nii keerulist oleks – üks raamat kokku panna?”

„No esiteks: meie Prohvet ei osanud ei lugeda ega kirjutada. Ta oli oma inimeste poolt armastatud ja austatud mees, aga ta oli hariduseta. Ja sedagi, et Koraan oli lõplik alles pärast 23 aastat ilmutusi. Kas on võimalik, et see üks inimene 23 aastat üht raamatut muutumatus stiilis kirjutaks? Ja kõige tipuks ei ole selles teoses mitte ainsatki vastuolu? Jah, Katie, Koraan ei sisalda mitte ühtki vastuolu, hoolimata pikast loomisperioodist.

Teiseks: kas teadsid, et Koraanis on teaduslikke fakte, mis on teadlastele kindlaks saanud alles viimase paari sajandi jooksul ...” mu vestluskaaslane läks iga uue väitega järjest enam elevust täis.

„Teaduslikke fakte? Räägi lähemalt!” olin jahmunud.

„Teadlaste uuringud on alles suhteliselt hiljuti kindlaks teinud, et erinevate merede veed omavahel ei segune, kuna nende tihedus on erinev. Seega, kui Vahemere vesi siseneb Atlandi ookeani vetesse, siis ehkki nad puutuvad kokku, nende mõlemi esialgne koostis säilib. Aga tead, Koraanis oli see juba kirjas tuhat nelisada aastat tagasi. Ütle mulle, kuidas võis üks vaene ja teadmisteta mees kõrbest sellist hiljutist avastust aimata?” (Vastavad peatükid Koraanis 55:19-20 ja 25:53)

„Ma... Ma ei tea...” sõnad tahtsid kurku kinni jääda.

„Järgmiseks loote areng emakas. Et teadlased saaksid loote arengu etappe kindlaks teha, on vaja vastavat tehnikat. Sellisest tehnikast ei osanud 7. sajandil kõrbest pärit rahvas undki näha. Ometi rääkis Prohvet Muhammad, ilma vajaliku varustuse ja teadmisteta, lootest emakas 14 sajandit tagasi ja nimetas perfektselt kõik staadiumid, mis loode läbib – alates seemnepurskest kuni luude katmiseni lihaga. (Vastav peatükk Koraanis 23:12-14).

„Suure paugu“ teooria ... Nobeli preemia selle teadusliku avastuse eest anti aastal 1977. Aga Koraan kirjeldas seda protsessi (maa ja taeva ühest kogumist eraldumist) tuhat nelisada aastat tagasi!

Universum paisub konstantselt, sest tähed ja galaktikad liiguvad üksteisest pidevalt eemale. See fenomen, mis meile tänu radioteleskoobi arengule sai teada hiljuti (aastal 1937), sisaldus selles „mingis raamatus” tuhat nelisada aastat tagasi. Kuidas teadis seda lihtne, kirjaoskamatu ja harimata mees Muhammad omast peast? ...“

Ma kuulasin tähelepanelikult. Kananahk tõusis ihule. Põsed punetasid. Pisarad silmas. Midagi mu sees hakkas esimest korda paika minema.

Mu vestluskaaslane oli haaratud kõigest, mida ta rääkis. Ta kõneles oma usust mulle senini nägemata kire ja pühendumusega. „Mitte keegi ei suuda teaduslikult selgitada, kuidas võis sellistest avastustest teada keegi, kel polnud haridust ega mitte mingit vastavat tehnoloogiat! Aga tead, miks? Sest see oli kõik Muhammadile ilmutatud. Ja kes võis sellest kõigest nii täpselt teada, kui mitte see, Kes kõige loodu taga on.”

Ma ei osanud midagi öelda. Lihtsalt polnud midagi öelda. Kuid sellest vestlusest süttis mu sees tuli. Tundsin tungivat vajadust ise uurima hakata. Laenutasin järjekorse hunniku raamatuid. Veetsin raamatukogus tunde. Päevi. Nädalaid. Tegin märkmeid ja kritseldasin paberile küsimusi. Püüdsin leida vastuargumente ja vigu mõeldes, et see on lihtsalt üks järjekordne mööduv huvi. Tahtsin kritiseerida ja endale tõestada, et see kõik, mida mulle tol õhtul räägiti, on utoopia. Äkki mu vestluspartner ei teadnud isegi, millest jahus? Mõtles kogu loo välja, et mind oma usku meelitada. Võimalik, et see Muhammad ei eksisteerinudki.

Aga midagi läks sel korral lootusetult viltu ... Kõige paremas võimalikus mõttes. Mida enam lugesin, seda vähem kahtlesin. Mida enam vigu otsisin, seda vähem neid ilmus. Mida enam end lõpuks sellest kõigest lahti murda soovisin, seda tugevamalt tajusin, et olen selles kinni. Olin veidi hirmul. Miks midagi mu sees korruga nii tugevalt islami poole kisub? Ma ei taha endale ju ometi mingit religiooni. Vaata kui

palju piiranguid ja enesedistsipliini see nõuab! Ja mida ütleks mu ema? Mis oleks mu isa reaktsioon kui ma tahaks moslemiks saada? Kas mu õed keeraksid selja? Kas nad hakkaksid omavahel rääkima, et vaata – Kati on nüüd üks neist islamistidest, kes mitte millestki muust kui mingist Allahist ei hooli. Või äkki: „Kuidas sai ta midagi nii vägivaldset valida? Nüüd keerab ta küll ära! Meie teda enam tunda ei taha”? Kuidas saaksin neile selgeks teha, mis islam tegelikult on? Kas nad üldse suvatseksid mind enam kuulata?

24. mai 2010

„Kas ma liigungi islamisse või on see järjekordne faas, mis tuli ja läheb, nagu paljud eelmised? Ma ei tea. Sel korral ometi tunnen, et olen justkui võrgus kinni. Aga see pole sugugi halb tunne ...”

Algasid uued sisemised monoloogid. Ja päevik sai pidevalt uusi sissekandeid.

1. juuni 2010

„Ma kardan, et ma ei sobi enam nendega. Ei oma rahva ega ... perega. Mu vaade meie ühiskonnale, maailmale, perele, riietusele ... nii paljudele asjadele on suure muutuse läbi teinud. Ja mu usk Jumalasse on tohutult kasvanud. Ma olen endale Unity fm'i (meie kohalik moslemikogukonna raadiojaam) ja islamiga totaalselt positiivse ajuloputuse teinud. Olen suure koguse kõntsa välja uhtunud.”

Heites kõrvale kõik need hirmud, kogesin suurimat selgust, mida selle ajani kogenud olin. Kõik hakkas lahti hargnema. Kõik, mis oli selle usuga seotud, osutus loogiliseks. Kõik küsimused said rahuldavad

vastused. Kahtlused ja kõhklused hajusid iseenesest. Need „piirangud”, mis olid esialgu ähvardavatena paistnud, hakkasid hoopis vabastavatena paistma. Ma tahtsin neid piiranguid, et suunataju tagasi saada. Ma vajasin oma ellu distsipliini.

Paari kuu pärast tegin oma elu suurima ja parima otsuse – saada üheks neist, kes tunnistavad: *La ilaha illAllah, Muhammad rasulullah* – pole ühtki kummardamist väärivat jumalust peale Ainujumala ja Muhammad on ta sõnumitooja. Tol ööl neid sõnu öeldes nutsin end magama. Seda leevendustunnet on raske sõnadesse panna. Olin lõpuks leidnud selle, mille järgi mu hing valutanud oli. Kuulusin nüüd Prohvet Muhammadi *ummase*. Tol ööl sai minust moslem.

Jätkasin oma uurimustööga, ent teadsin südames, et mu valik on pöördumatu. Kui rahuldav oli mõelda, et olin suutnud kõrvale heita kõik eelarvamused ja ise tõe välja selgitada. Kui vähe oli mulle senini selge olnud selle religiooni tõelisest palgest ... Kuid mulle oli saatuseks kirjutatud, et just sellel ajal, selles kohas ja pärast just neid läbielamisi jõuan ma oma jahitud „selleni” ning tean nüüd, et „see” on islam. Ja teades liigagi hästi, mis tunne on elada selles seisundis, mida meile tiitliga „vabadus” tutvustatakse, tunnistan ma siiralt, et tõeline vabadus sai minu jaoks alguse tol ööl, kui tunnistasin, et on ainult üks kummardamist vääriv Jumal ja Muhammad on ta sõnumitooja.

Sellest ööst on möödunud seitse kuud. Vaatan vahel tagasi oma elule enne islamisse astumist ja näen end kui puslet. Viimane tükk sellest puslest oli kogu aeg puudu olnud. Selle koha peal oli tühimik. Et tervikuks saada, pidin selle tüki üles otsima. Läbi keeruliste, sihitute ja va-

lusate otsingute jõudsin ma selleni. Ja see tükk on väärtuslikum kui kõik maised rikkused. Nüüd palun ma vaid, et Jumal seda tükki minult ei võtaks. Ja ma palun, et ta teisedki pühendunud otsijad selleni juhataks.

Kati

VANAEMA ALMA, *MUSLIMA*

Sellest on natuke rohkem kui aasta möödas, kui mu vanaema Alma suri ... *innā lillāāhi wa innā ilāihi raāziuun* (Tõesti, me kuulume Jumalale ja tõesti naaseme ka Tema juurde). Ta suri moslemina, st uskudes Ainujumalasse, *alhamdulillah!* Aga enne, kui ma selleni jõuan, kirjutasin natuke oma vanaemast.

Meie peres kasvas seitse last. Tema oli meie ainuke vanavanem. Emapoolset vanaema-vanaisa me kunagi ei tundnudki, sest nad surid juba enne, kui meie olime sündinud. Vanaisasid meil ka ei olnud, nii et meie vanaema oli meie kõigi jaoks väga eriline. Kui teistel lastel olid peamiselt maavanaemad, siis meil oli linnavanaema. Minu vanaema elas Lasnamäel 1- toalises korteris, kus me meelsasti kordamööda oma kooli- ja suvevaheajad veetsime.

Ta oli väga eriline naine – ei olnud asja, millega ta ei oleks hakkama saanud: ta oli väga hea kokk, kodus, heegeldas, tikkis ja õmbles. Ta armastas lilli, mida ta aknalaud aina täis oli ja mis kandsid ilusaimaid õisi ja tihtipeale, kui me õues mängisime ja vanaema aknast välja vaatas, tundus meile, nagu ta vaataks välja oma lilleaiast. Ta oli töökas ja igati tubli naine. Minul on temalt kohe kindlasti palju õppida.

Ma mäletan, et kui tutvustasin vanaemale oma abikaasat, hakkas ta teda esimesest silmapilgust armastama. Kusjuures, ei olnud lihtne

meeldida mu vanaemale, tal läks ikka aega, enne kui ta inimesed omaks võttis. Miskipärast võttis ta aga minu abikaasa otsekohe omaks.

Kui Iirimaale kolisime, nägin vanaema väga harva, aga ma tean, et ta alati ootas, talle tundus, et ma olen kuidagi väga-väga kaugel. Kui jälle kohtusime, siis kõige raskemad hetked olid need, kui lahkudes nägin oma vanaema akna peal lehvitamas, kuniks silmapiirilt kadusin.

Kuna teadsin, et vanaema jääb vanemaks ja tema tervis nõrgeneb, palusin alati Allahilt, et kui minu vanaema peab surema moslemina, siis palun anna mulle võimalus minna Eestisse tema juurde, enne kui Allah tema hinge enda juurde tagasi võtab. Ja juhtuski, et vanaema jäi väga haigeks. Kui ma sellest oma mehele rääkisin, ütles ta mulle kohe: „Sa pead minema! Jäta lapsed minu hooleks, mine ja külasta oma vanaema, tema vajab sind hetkel rohkem kui meie.“

Kui ma Eestisse jõudsin, oli vanaema tervis juba väga nõrk – tal oli raskusi voodist väljagi saada. Minu jaoks oli suurim kingitus see, et sain teda näha, tema kätt hoida, tema pead silitada, teda kallistada. *Alhamdulillah!* Mu ema ja õde rääkisid mulle, et vanaema oli tihti rääkinud Jumalast ja ühel päeval, kui televiisorist tuli saade, kus meie mufti Ildar rääkis islamist ning elust ja surmast, siis vanaema oli väga hoolikalt kuulanud. Ma jutustasin vanaemale islamist ja sellest, et need, kes usuvad Ainujumalasse, ei pea tundma surres hirmu ega kartma, sest nende igaveseks koduks saab Paradiis. Vanaema rõõmustas selle jutu peale. Ta kordas minu järel usutunnistuse – *āshādu ān lāā ilāāha illa llaah wa āshādu ānnā muhāmmādān abduhu wa rasuuluh*. Ma üritasin seda öelda väga aeglaselt, kuna arvasin, et see on võõrale keelele väga keeruline öelda, aga

ma ša Allah, see tuli tema suust välja, nagu oleks ta seda enne tuhandeid kordi öelnud.

Vanaemaga hüvasti jättes ja enda järel ust sulgedes tundsin, et see on viimane kord, kui ma teda näen. Me leppisime kokku, et kui me selles elus ei kohtu, siis kohtume Paradiisis *in ša Allah*. Vanaema kinkis mulle oma käsitöökarbi, mis on minu jaoks kõige hinnalisem ese. Ma hoian seal karbis oma ehteid ja asju, mida igapäevltselt kasutan, ja iga kord, kui karbi avan, teen ma *duaa* oma vanaemale.

Paar kuud hiljem vanaema suri. Juba paar tundi peale sellekohast teadaannet oli meie väikese Iiri linnakese palvemaja täis mehi, kes sooritasid siin Iirimaal minu vanaemale matusepalve. Ma ikka veel igatsen teda meeletult, aga mul on hinges suur rõõm tema üle, sest ta suri moslemina – uskudes Ainujumalasse.

Minu jaoks on see imeline lugu, mis on sündinud minu enda silme all. Lugu sellest, et kunagi ei ole hilja, lugu Jumala halastusest. Lugu sellest, et ära kunagi kaota lootust. Kui Allah on midagi plaaninud, siis ei aita siin meie plaanid, vaid Jumala tahe jääb alati peale.

Lõpetuseks tahaksin teha *duaa* oma vanaemale, kes on mind inspireerinud nii mitmel moel.

Oo Armuline Jumal, palun muuda minu vanaema haud tükikeseks Paradiisist!

Oo Armuline Jumal, palun ehita minu vanaemale igavene kodu kõrgeimal korrusel Paradiisis...

Amiin!

Sarah

TRUTH OR DARE ...

Jumala küsimus tuli minu ellu äkki, umbes kolm aastat tagasi. Varem olin tüüpilise eestlasena muidugi sellele kogu oma jõuga kategooriliselt vastu – mis mõttes, täitsa nõme ja mõttetutu värk, kuidas üldse keegi saab uskuda selliseid asju, on küll tore muinasjutt, aga mis Jumal, lippame koos pilvede peal käsikäes... – mõtted mölkusid mul alatasa peas, mille pärast mul nüüd lausa piinlik on. Kindlasti läks mul keskmisest kauem aega Jumalani jõudmisega, sest kõige esmane info, mis minu pähe süstiti, ei olnud vast kõige õigem inimesele, kes ei ole iial Jumalast midagi arvanud ega isegi iial ausalt öeldes selle peale mõelnud – jutt taevast ja põrgust võib tunduda (ja tunduski) liiga muinasjutulik, seega kui *inšaAllah* avaneb mul võimalus kunagi mõnele endasugusele Jumalat „tutvustada“, siis isiklikust kogemusest sain vähemalt nii palju, et oskan aimata, kust ja millise infoga oleks ehk parem algust teha.

Aga minust siis edasi. Aeg läks ja see teema ei tahtnud minust kuidagi üle ega ümber minna, kuni tulid minu n-ö ateistlikku-agnostilisse mõttemaailma sellised kolm peamist ideed, mis panid mind mõtlema, et *WHAT IF ...* : 1) Kuidas maailm siis üldse alguse on saanud? 2) Mis on siis minu elu mõte? Miks ma üldse siin olen või üleüldsegi midagi teen, kui *in the end* ma nii või naa olen mulla all ja see on kõik? 3) Ehk vast ka kõige mõjutavamaks sai see, kui kord üks usklik ütles mulle, et

kujutagu ma ette, kui *in the end somehow* Jumalat ei ole olemas, siis mida kaotavad usklikud? Mitte kui midagi! Aga kui Jumal on olemas, siis *do you even dare to think about* mida kaotad sina? Seal sai alguse hirm, mis lisaks nendele mõtteteradele muutis mu suhtumist päris korralikult ja mõnda aega hiljem lisandus sinna mõttehunnikusse juba ka „Väikesest värvilisest abilisest“ leitud teaduslikud tõendid ja muud seesugust.

Muidugi olin ma enne seda kõike Koraani omaette kodus sirvinud ja ilusti ikka märkinud üles ainult asjad, mis mulle EI meeldi, et ma saaks väita, et ma sellesse ei usu, et ma saaks vastu vaielda ja seda enda juurest minema peletada, kuid samas loomulikult ei märkinud ma üles mitte ühtegi asja, millega ma nõustuks või mis mulle meeldiks, on ju – nii-nii tüüpiline! See on ühtlasi ka hea näide sellest, kuidas ma üritasin selle vastu omaette võidelda, ega ma kellelegi ju eriti rääkinud ei ole, millised on minu ja Jumala vahelised suhted, seega oligi mul alatasa üks *constant battle* iseendaga.

Ma ei oskagi seda seletada või mingit täpset aega määratleda, kuid isegi enne, kui ma oleksin islamit õppima hakanud, või ükskõik mis muud religiooni, ma ühel ilusal hommikul lihtsalt ärkasin üles ja uskusin Jumalasse ja Jumala eksistentsi. Aga ka see oli minus nii vastandlik ja uus tunne, et mõnikord ma olin nii rõõmus, et just mind on õnnistatud ja just mulle on näidatud õiget teed, mida niiiii paljud inimesed meie maailmast kunagi näha ei saa, sest meie ühiskonnas sa lihtsalt võid terve oma elu ilusti ära elada, nii et sa isegi ei mõtle Jumala küsimuse peale, just seetõttu, et see meil siin niivõrd taunitud on. Nagu minagi, enne mul ei olnud isegi mingit kindlat arvamust selle kohta, ma lihtsalt ei mõelnud selle peale, mitte kunagi!

Ühesõnaga olin ma tihtipeale nii õnnelik, et ma sinna punkti jõudnud olen, aga samas oli ka palju kordi, kui ma seda just nii meie ühiskonna, kõige pärast, mille keskel mina üles kasvanud olen, kui ka loomulikult oma perekonna pärast ka väga kartsin ja üritasin iseennast veenda, et äkki minu jaoks on mingi teine tee, mitte islam, et äkki saab minust hoopis kristlane või kas või budismi või judaismi või kes teab mis muu usundi järgija, sest see oleks ju palju lihtsam ja „sobituks“ minu eluga palju paremini, kuigi *deep down* ma vist alati teadsin, et teist teed ei ole.

Aga kuna see mind ikkagi hirmutas, siis ma nii-öelda mängisin iseendaga oma peas sellist kassi-koera mängu ikka päris pikalt, kuni siis praeguse hetkeni, kus ma olen 19-aastane ja tean sisimas, et minu jaoks ei ole teist teed, aga mul on veel nii palju õppida.

praegu tänan Jumalat, et nüüd ja just nüüd on olemas pühapäevane Koraanitund, minule ja teistele huvilistele, sest minu jaoks isiklikult on see parim viis õppimiseks, kui keegi teine, teadja, mulle kõik ilusti lahti seletab, sest vaid nii saan ma kõige parema ettekujutluse Jumala sõnast, imedest ja sellest, mida Jumal minult ootab. Ootan terve nädala pühapäeva ja kui see lõpuks kätte jõuab, siis olen ma totaalselt eufoorias, sest iga kord tunnen, et olen sammukese lähemal! *Alhamdulillah!*

Elleen

LEIDSIN ISLAMI

Minu lugu ei ole küll eriti pikk, aga jutustan selle siiski.

Islamist sain teada aastal 2005, kui tutvusin oma praeguse kaasaga. Tema on sündinud moslemina ja just nimelt lihtsalt sündinud, sest ta ei olnud üldse praktiseeriv moslem. Varem ei teadnud ma islamist absoluutselt mitte kui midagi: koolis selle kohta midagi ei õppinud, polnud ka muul põhjusel kokku puutunud.

Kaasa rääkis islamist õige vähe, näitas *youtube*ist videosid ja seletas, mis on islamis keelatud, nagu alkohol, narkootikumid jms.

Suurem huvi islami vastu tekkis mul hulk aega hiljem ja hakkasin seda ise uurima, kuna nagu mainisin, minu kaasa ei ole praktiseeriv moslem, tal endalgi vaja õppida, nii et minule õpetajaks ta ei sobinud.

Nüüd olen moslem, *alhamdulillah*, ja püüan võimalikult palju oma usu kohta õppida. Olen oma väheste teadmistega siiski juba kaasast ees ja nii olen hoopis mina see, kes teda palvetama õpetab ja seletab, mida tohib ja mida mitte.

Alhamdulillah, et Allah on mind juhatanud!

Julia

PÄÄSTA PÜÜDES SAIN PÄÄSTETUD

Aasta oli siis 2007, kui sündis mu tütar ja ma olin äsja lõpetanud suhte, mis oli täis nii füüsilist kui ka vaimset vägivalda. Otsustasin kolida elama ema juurde. Ma ei näinud elus mingit mõtet, ma lihtsalt olin ja kulgesin päevast päeva, täis hirmu ja hingelist valu. Kõik mu ümber tundus nii mõttetu ja masendav.

Hakkasin rohkem suhtlema oma täditütrega, kes oli valinud tee järgida islamit ja tal oli plaan kolida elama Egiptusesse. Tol hetkel oli mul islamist teadmisi täpselt niipalju, kui meedia kajastas ja teades, et Egiptus on islamiriik, hakkasin ma natuke kalli sugulase käekäigu pärast muretsema. Muidugi üritasin teda veenda, et ta teadmatusse ei läheks ja keelitasin teda järele mõtlema, enne kui selle suure sammu astub, aga tema ikka rääkis, kui palju head islam on talle andnud ja kuidas teda muutnud. Üritasin tema käest uurida niipalju kui võimalik, et vähemalt minu süda rahule jääks, et temaga midagi ei juhtuks. Ta soovitas mul lugeda islam.pri.ee-d, et seal on palju infot islami kohta. Ja nii ma asu-
singi otsima vastuseid oma küsimustele, mida tekkis üha rohkem juurde, seoses ka omale elu mõtte leidmisega.

Mida rohkem ma lugesin, seda enam ma avastasin, et islam on rahumeelne religioon ja kõik on nii loogiline ja kergesti arusaadav ja hoopis midagi muud kui meedias. Siis tekkiski mul huvi leida, mis on tõde.

Mõne kuu möödudes avanes mul võimalus külastada koos pojaga Egiptust. Juba esimestel päevadel panin tähele, kui õnnelikud ja abivalmid sealsed inimesed on. See oli hoopis midagi muud, kui olin harjunud Eestis nägema. See aga andis mulle mõtteainet mõistmaks, millised on nende inimeste väärtused. Eriti muljetavaldav oli näha, kuidas mehed tegelesid lastega, hoolitsesid pere heaolu eest nii kuis võimalik. Jõudis kätte aeg, mil mu sugulane kolis Egiptusesse ja ma hoidsin temaga pidevat kontakti, et teada saada tema nägemusest elust moslemite keskel. Kõik, mis ta rääkis, tundus lausa uskumatu ja ma mõistsin, et ta on leidnud oma koha elus, *alhamdulillah*.

Aeg läks edasi ja mul tekkis igatsus taas kord külastada Egiptust ja taas kord näha oma sugulast. Sel hetkel ma veel ei teadnud, kuidas see reis minu edasist elu mõjutama hakkab.

Lennujaama jõudes tundsin end ebamugavalt, olles pidevalt meeste pilkude all, aga loomulikult olin ju tavaline Euroopa turist, katmata juustega. Kuna liigne tähelepanu mind juba väga häiris, tegin ettepaneku minna järgmine päev šoppingule ja osta mõned uued riided, mis ei oleks nii tähelepanu äratavad. Sattusin ka poodi, kus oli palju kauneid hidžaabe. Kuna minu soov oli jääda täiesti silmapaistmatuks, siis muretsein endale ka oma esimese hidžaabi. Mind valdas imeline tunne, kui mulle hidžaab esimest korda pähe pandi – ma võisin jalutada tänaval, ilma et keegi järgi vaataks või hüüaks, see oli vabaduse tunne! Ja

korraga ma mõistsin, kui tähtis on katta oma keha ja juukseid meeste pilkude eest. Iga päevaga avastasin ma üha enam islami täiuslikkust ja kuidas see mind õnnelikumaks muudab.

Oli plaanis minna lähedal asuvasse El-Hamd mošeesse. Juba õhtul tekkis suur ärevustunne, kuna see oli ikkagi esimene kord ja pealegi ei osanud ma veel palvetada. Jõudes mošeesse tundsin, kuidas värisesin, kuuldes palvekutset – mind valdas selline tunne, nagu oleks liblikad kõhus lennanud. Seda tunnet on raske sõnadesse panna. Esimese palve tegin ma tegelikult oma mõtetes ja eesti keeles, tehes teistega kaasa vaid liigutused, aga ma arvasin, et see on siiski hea algus. Mind valdas lahkudes täielik hinerahu.

Naasnud koju, pühendasin end täielikult palve õppimisele. *Youtube*ist leidsin video, mille järgi oli hea õppida. Algul oli ka tagasilööke, kuna palve tuli selgeks õppida araabia keeles, millest mul polnud aimugi – lugesin teksti paberilt maha.

Ühel öösel juhtus aga midagi imelist – ma tõusin üles, nagu oleks kuulnud oma kõrvus *Al-Fatihad*, kuigi kõik oli toas vaikne ja ma laususin selle soravalt endamisi, kuigi see mul enne peas polnud. Tol hetkel ma võtsin seda kui märki, et ma olen valmis islami oma usuks võtma.

Jõudis ka päev, mil olin õppinud selgeks palvetamise, kogunud rohkem teadmisi ja olin valmis lausuma usutunnistuse. Algul sai lausunud usutunnistus endamisi, hiljem ka Tallinna Islami kultuurikeskuses. Usutunnistust andes hakkasid mul pisarad jooksuma, see oli fantastiline hetk! See oli tunne, mida iial ei saa unustada.

Ka ema märkas muutusi, mis minuga olid toimunud. Alguses arvas ta, et see on mööduv nähtus. ja ei tekitanud sellest eriti suurt probleemi. Kuid mida aeg edasi, seda keerulisemaks läksid meie suhted. Kuna mul pole kunagi olnud emaga eriti lähedasi suhteid ja mõistmist, siis tunnetasingi, et ega ta minu valikutega ei lepi. Peagi hakkasin perekonnalt saama igasuguseid halvustavaid kommentaare. Vahel läks see isegi nii kaugele, et sõidsin lastega mõneks päevaks kodust eemale, kuna lihtsalt ei suutnud toimuvat enam välja kannatada.

See oli raske aeg – õhtuti ma lihtsalt nutsin, kui lapsed magasid. Kõige rohkem tegi haiget just emapoolne suhtumine; ema, kelle poolt oleksin lootnud toetust ja mõistmist. Kord tahtis ta isegi mu *abaa* ja *hižaa*bid ära põletada, öeldes, et tema majas sellistele „kaltsudele” kohta pole. Kuid ta on ikkagi mu ema ja ma andestasin talle, lootes, et ehk läheb kõik veel paremaks *inšaAllah*.

Ka osa tuttavaid loobus minu sõprusest. Ma mõtlesin: „*Alhamdulillah*, ju siis polnud ikka nii õiged sõbrad.“ Tänu Allahile ja hoolivatele õdedele sain jällegi rasketest hetkedest üle. Palju toetust sain ka oma isalt, kellega ma pole küll koos elanud, kuid meie omavaheline usaldus ja läbisaamine on suurepärased. Ta ütles mulle ilusad sõnad: „Usu, mida sa õigeks pead, kuid tee seda kogu südamest.“ Need sõnad andsid mulle palju jõudu juurde edasi püüelda ja rasketel hetkedel oli neist väga palju abi.

Mida aeg edasi, seda rohkem ma õppisin mitte kuulama negatiivsid kommentaare. Mõtlesin, et las nad siis räägivad, kui neil targemat teha pole. Loomulikult oli ka palju positiivsust, mis tegi südame soojaks.

Nüüd võin öelda, et islam on mulle eluks väga palju õpetanud. Ma olen leidnud oma sisemise rahu, mida olin nii pikka aega otsinud. Ma olen palju rahulikumaks muutunud, õppinud väärtustama oma elu ja ennast ümbritsevat. *Alhamdulillah!* Muidugi väga palju on veel õppida ja teha, samas jagada kõiki teadmisi lastele, et neist kasvaksid tublid moslemid *inšaAllah*. Ma olen uhke selle üle, et olen *muslima* ja teinud elus ainuõige otsuse järgida islamit, *alhamdulillah*.

Eleri

SOOVIN JUMALAT ARMASTUSEGA TEENIDA

Mäletan oma lapsepõlvest, et tihti valdasid mind küsimused maailma loomise kohta. Kes on sellise meisterlikkusega hakkama saanud, peab olema nii võimas ja suur! Endalegi seletamatul moel tundsin, et on olemas Keegi, kes meie üle valvab, meid kaitseb. Ta on meie jaoks kogu aeg olemas, kui me teda vajame, ainult Tema on suuteline kõike nägema ja kuulma.

Sellist laadi küsimuste ja mõtete peale ei osanud minu pere kahjuks mind toetada ega aidata ning ma ei süüdistan neid selles, lihtsalt see oli teema, millest nemad midagi ei teadnud ning millest nõukogude ajal rääkida ei tohtinud ning millele tol ajal ühiskonnas väga hea pilguga ei vaadatud. Aga mul on siiralt hea meel, et minu kadunud vanaisa mulle aega pühendas ning minuga nendel teemadel vestles ning mulle püüdnult analüüsides ja arutledes seletusi anda proovis. Vanaisaga sai nendel teemadel pikalt arutletud, et miks me siin ilmas üldse oleme ning mis meie ülesanne siin on ning mis siis saab, kui me ära sureme, meid maha maetakse, mis siis edasi saab, mis meid ees ootab pärast surma.

Püüdsin mõnda aega olla hea kristlane, järgides vanaisa, käia jõulude ajal kirikus ja uskuda selsesse, kuid samal ajal ei tundunud see mulle päris õige. Palju oli sellist, millega mu mõttemaailm kokku ei sobinud ning millesse ma sundisin end uskuma, et sobitada end pigem teistega.

Leidsin, et nii ma oma elu elada ei soovi ning jätkasin oma otsinguid, lootes et kunagi leian ma oma elus selle, mille järgi minu hing ihkab.

Nüüd viimaks, *alhamdulillah*, olen leidnud selle islamis. Tean sisimas, et minu jaoks ei ole teist teed, minust saab hea moslem. Olen palju erinevatest raamatutest islami kohta lugenud, aidanud on mind palju moslemite kuukiri ning veebileht. Täna Allahit iga päev, et mul on avanenud võimalus Skype'i vahendusel ka Koraani õppida, sest minu jaoks on ülioluline õppida targemate käest, kellel suurem teadmistepagas ning rohkem kogemusi olulise lahti seletamisel. Leian, et nii saan ma kõige parema ettekujutuse Jumala sõnast inimkonnale, Tema imetegudest ja sellest, mida Jumal minult kui healt moslemilt ootab.

Olen äärmiselt tänulik ka mind ümbritsevatele õdedele ja nende abivalmidusele minu küsimustele vastamisel ning olen tänulik oma mehele teades, et võin tema käest ükskõik mis ajal islami kohta küsida – ta jagab alati lahkelt minuga oma teadmisi ja kogemusi.

Kuidas ma end peale moslemiks hakkamist tunnen, kuidas see minu elu on muutnud? Ma tunnen, et olen tagasi saanud oma südamerahu, tunnen, et olen rahulikum, õnnelikum, mind valdab suurim õnnetunne, mida ma kunagi olen tundnud ning ma tunnen ennast enesekindlamana kui kunagi varem. *Alhamdulillah* kõige eest! Olen uhke, et olen moslem, ning soovin Jumalat armastusega teenida.

Annely

MINU MOSLEMIKS SAAMISE LUGU

Jumal on olnud minu südames sellest ajast, kui ennast mäletan. Ometigi kasvasin mittereligioosnes perekonnas. Minu lapsepõlv polnud kerge – mäletan vägivaldseid kodutüüsid, liigset alkoholi ning narkootikumide tarbimist, enesetapukatseid ja palju muud. *Alhamdulillah*, olin kõige selle pealvaatajaks, jäädes küll otseselt puutumata. Lohutust ja kaitset rasketel aegadel otsisingi Jumalalt ja mäletan öid, mis sai veedetud palvetades. Tagasi vaadates võin tunnistada, et olen isegi õnnelik oma lapsepõlve üle, kuna see võttis minult isu erinevaid pahe- sid enda nahal kogeda, pani elu vaatama ehk nii-öelda õigetes värvides ja ärgitas mind uskuma Jumala olemasolusse. *Alhamdulillah, alhamdu- lillah, alhamdulillah.*

16aastaselt läksin leeri, sain ristitud ja õnnistatud, ning sinnapaika minu ristiusk jäigi. Jumala kolmainsust ma ei mõistnud ning Jeesuse poole palvetamine tundus võlts ja võõras. Uskusin Jumalat oma endisel viisil, ilma Piiblit lugemata ja kirikut küllastamata.

Mis ja kes mõjutas mind islamist huvituma, olid esmalt minu ema, kes armastab väga Egiptuse kultuuri, ning minu puberteediaegne armastus, kes jagas oma arvamust islami kohta. Lugesin samuti läbi paar raamatut, mis kahjuks polnud kõige paremate hulgast ning serveerisid islamit pigem negatiivse ja ahistavana. Seega kadus mõneks ajaks ka suurem huvi selle vastu.

Peale seda kui abiellusin ja poeg lasteaias käima hakkas, oli mul üksinda kodus istudes piisavalt vaba aega, et jälle elufilosoofia vastu rohkem huvi tundma hakata. Lugesin erinevat kirjandust erinevatest teooriatest, aga miski nagu ei andnud täielikku rahu ja iga teooria puhul jäi mingi lünk nagu täitmata.

Eelmise aasta kevadel nägin aga und – olin riietatud moslemiks ja inimesed minu ümber olid moslemid. Ärgates tundsin end väga emotsionaalselt, nagu oleks kõik päriselt juhtunud, väga ere unenägu. Tol perioodil aga uskusin, et nägin oma nii-öelda „eelmist elu“. Nimelt olin just lugenud raamatut reinkarnatsioonist ja tol ajal tundus see teooria mulle üsna vastuvõetava elutõena.

Peale seda unenägu aga hakkas islam igast küljest minu ellu imbuma: eetika õppejõu loengud, tema jagatud kogemused moslemitega; ootamatu kohtumine sellesama puberteediaegse armastusega, kes kunagi mulle Koraanist jutustas; suvi, mis möödus Coelho raamatuid lugedes; moslemist pokkerisõber jmt. Ja lõpuks ma nii kaugele jõudsingi, et hakkasin ise islami vastu sügavamalt huvi tundma.

Leidsin eestikeelse saidi www.islam.pri.ee, mis väga lihtsalt andis ülevaate islami ilust ja seisukohtadest ning kummutas minu vääramused paari päevaga. Mida rohkem ma endale sealt informatsiooni ammutasin, seda suurem sümpaatia minus islami vastu tekkis. Islam oli väga-väga lähedane minu enda aja jooksul juurdunud elufilosoofiale ja traditsioonilisi eluväärtusi armastavale hingele. See julgustas mind veel enam islami kohta otsima. Leidsin Internetist erinevad saite ja

mida rohkem ma lugesin, seda rohkem ma hakkasin selles tõe nägema.

Tasapisi hakkasin islamit ka praktiseerima, esmalt puhtuse ja söömiskommete poole pealt, hiljem juba harjutasin end ümber õigesti ja viis korda päevas palvetama, poes teise pilguga riideid vaatama jne. Kuna minu abikaasa polnud usklik, nägin vaeva, et veenda teda tege-ma elus samu muudatusi ja nägema islami ilu ja tõe. Esialgu ta tuligi nendega kaasa, endamisi lootes, et see on mööduv nähtus ja peagi tuleb mul nii-öelda „mõistus tagasi koju”.

Lükkasin oma *šahaadat* edasi, andes aega abikaasale islamit tundma õppida ja armastama hakata nii nagu mina ja oodates, et Allah tema südamesse jõuab. Teadsin, et ta on võimeline oma *šahaada* andma selleks, et meie abielu päästa, kuid ei soovinud, et ta seda minu pärast teeks. Tahtsin enamat, tahtsin, et usk tal südames oleks. Andsin talle kirjandust lugeda, vaatasime koos filme, arutasime islami üle, justkui piisavalt, et islamit tundma õppida ja selles tõe näha. Tegin järjekind-lalt *duaasid*, et Allah teda juhataks. Ja aeg-ajalt tunduski, et see on te-mani jõudnud, kuid siiski tekkis momente ja olukordi, kus tema tõeline pale nähtavale tuli ja seega teatud kahtlus jäi närima. Muslimist sõber soovitas sooritada *istikhaara* palve, et ma leiaks rahu oma südames. Ja *alhamdulillah*, nagu tellitult oli just tolle kuu Iqra numbris *istikhaara* palvest artikkel.

Ühel reede hommikul enne *fažrit* sooritasingi *istikhaara* ja jäin mär-ke ootama. Esimesed märgid saingi juba paari tunni möödudes. Samas jäi kahtlus veel sisimas närima, et kas see ikka on Allahi märk või mitte

ja et äkki ma saan mingi selgema märgi, näiteks mõne unenäo põhjal, aga seda ei juhtunud.

Kuu möödudes sooritasin uue *istikhaara* palve ja kaks järgmist päeva olid jälle ühed mu abielu kõige kohutavamad. Tundsin, et nüüd olen küll otsesed märgid saanud, et see abielu peab lagunema. Abikaasale esialgu ma midagi ei rääkinud. Kahtlesin, mõtlesin, et äkki ma pole piisavalt kannatlik, et võib-olla Allah soovib mind testida. Mõtlesin, et kuidas ma ikka lahutan, kui see on kõige ebameeldivatest tegudest Allahi silmis, ja palju teisi kahtlusi hakkasid minu hinge piinama.

Lõpuks otsustasin otsida kindlust Koraanist. Tegin siis läpaka lahti, avasin sealt Koraani nii, et kõik suurad minu monitoril olid vaid kliki kaugusel. Tegin mõttes Allahile *duaa*, panin silmad kinni, „Bismillah!” ja klikk – minu ees avanes suura Ar-Rum. Kerisin kiiruga teksti allapoole ja mis ma nägin: „*And of His signs is that...(30:20); And of His signs is that...(30:21); And of His signs is...(30:22); And of His signs is...(30:23);...*” Ilma üldse *ajaatide* sisule tähelepanu pööramata, tundsin endas erakordset kindlust, et jah, nüüd need kahe päeva südmsused olidki need märgid, mida ma oodanud olin. *Alhamdulillah!* Kerisin siis suura lõppu välja ja lugesin läbi viimase ajati: „*So be patient. Indeed, the promise of Allah is truth. And let them not disquiet you who are not certain [in faith](30:60)*” Siinkohal olingi lõpliku meelerahu saavutanud: abielu, mis siiani vaid õõnestas minu enesekindlust, *imaani* ja takistas mul täiel määral oma usku praktiseerimast, tuli lahutada.

Rääkisin sellest oma abikaasaga, kes nüüd alles oma tõelist suhtumist islamisse näitas ja kahjuks oli see kõike muud kui positiivne. Järg-

neval nädalal sain teada uudise grupi*šahaadast*. Milline õnn oli selles osaline olla ja lõpuks tunda end tõelise moslemina. *Alhamdulillah! Alhamdulillah!* Allah on alati esimene, pole kedagi Tema-
ga võrdväärset ja kõik, mis me elus ette võtame, teeme me Allahi pärast, sest selleks meid loodigi – Allahit kummardama.

El!

NII LIHTSALT SAIGI MINUST MOSLEM

Olen norrakast sõbrannaga ühes Bostoni äärelinnas toimuvat vabaõhukontseri nautimas. On juunikuu keskpaik aastal 2000 ja minu *au-pairi* aasta Ameerikas on lõppemas. Koju peaksin sõitma juba kolme nädala pärast. Kontsert kestab terve päeva ja silme eest on erinevatest esinejatest kirju ning kõrvus kumiseb. Tunnen, et keegi vaatab mind, kuid rahvamassis ei näe ka. kes just. Lõpuks märkan, et mind piidleb silmanurgast kena tõmmu noormees. Naeratan ja ootan, et ta tuleks minuga juttu ajama. Laval on esineja järjekordselt vahetunud ja mul hakkab kontserdist küllalt saama. Kirun mõttes end lubaduse pärast sõbrannale seltsiks tulla. Nuputan parajasti enda ette, kuidas sealt sõbrannat solvamata jalga lasta, kui mind kõnetab üks teine tõmmu noormees: „Vabandage, te meeldite mu sõbrale, aga ta on liiga häbelik, et ise teie juurde tulla.” Heidan veel kord pilgu avalalt naeratava kuti poole, tundub teine päris kena olevat. „No kui häbelik, siis häbelik,” mõtlen tema poole astudes. Järgneb tavapärase tutvumine ja koordinaatide vahetus. Ma ei kavatsengi talle helistada, mõne nädala pärast sõidan ju koju. Piletidki on olemas.

Aga noormees helistab ise paari päeva pärast. Ajame telefonis pikalt juttu. Mainin, et sõidan paari nädala pärast koju Eestisse. „Oi, kui tore, veab sul,” ütleb ta natuke kadedalt, „ma pole juba mitu aastat koju saanud.” ??? Hmm, „tore”? Noormees otsib vist lühisuhet. Mõtlen juba

toru hargile panna, kuid kuna tema inglise keel pole just parimate killast, kordan end igaks juhuks: „Jah, ma sõidan päriseks koju, kuna mul on aastane viisa ja see saab kohe-kohe läbi.” „Päriseks? Ei, seda sa küll ei saa teha, me ju alles saime tuttavaks! Kuule, saame homme linnas kokku.” Lepime kokku kohtamise aja ja koha.

Järgmisel päeval tuleb välja, et ta on asja uurinud ja teab, kuidas ma veel mõneks ajaks maale saan jääda. Tuleb taotleda turistiviisat, aga selleks peab arvel ka arvestatav rahasumma olema. Kuna mul on ainult tuhat säästetud, on lahke noormees kohe nõus omalt poolt veel kolmekordse summa minu arvele kandma. Pean omaette aru, et kas tegu on pooletõbisega või siis armastusega esimesest silmapilgust. Minu õnneks siiski viimasega, nagu ma hiljem teada saan. Võtan tema pakku-mise vastu, kuna Eestis ei oota mind peale sugulaste keegi ning Ameerikasse olin nagunii tahtnud jääda, et kooli minna. Senini polnud ma lihtsalt võimalust leidnud.

Järgneb kiire tööotsing, saan ülikooli sisse ning noormees osutub toredaks egiptlaseks, kellega lõbusalt aega veeta ja maailmaasju arutada. Aeg-ajalt tuleb ka religioon jutuks, saan teada, et ta on moslem, ja õpin üht-teist islami kohta. Mina pean end religioonita usklikuks, teda ei paista see häirivat.

„Millal sa oled valmis abielluma?” küsib ta ühe jalutuskäigu ajal. „Möh? Hmm...,” kokutan mina, “Ee ... ei tea, ei olegi”. See on kõik, mida öelda oskan. Selleks ajaks oleme tuttavad olnud umbes pool aastat ja küsimus tuleb täieliku üllatusena. Sinnapaika see selleks korraks jääbki.

Käime aga kohtamas edasi. Saan teada, et ta on suurest perest, ta ema on surnud, ta palvetab viis korda päevas, tahab pere luua, on USAs illegaalselt, ta on koorikloomade vastu allergiline, tal on hea süda ja et ta armastab mind.

Abieluni jõuame peale 11. septembri sündmusi, enne seda olen veel saanud õpilasviisa ja Eestis ära käinud. Kuidagi äkitselt jõuan arusaaamisele, et just tema on see, kellega tahan koos elada ja lapsi kasvatada. 11. september on kole päev. Teame kohe, et enam pole miski endine. Seda eriti araablaste jaoks Ameerikas, neil on nüüd igavesest ajast igavesti märk küljes. Sellest hoolimata otsustan temaga abielluda. Abiellume vaikselt, pulmi ei tee, kuna kummalgi meist pole USAs eriti sugulasi-sõpru. Registreerime abieliu City Hallis, aga abielluvande anname ka kohalikus mošees. Temale on see tähtis ja mina pole vastu, islam tundub päris vastuvõetav olevat. Imaam üritab küll mindki moslemiks pöörata, aga ma pole selleks valmis. Ta soovib meile õnne edaspidises elus ja olemegi abielus.

Kokku me veel ei koli, üritame normaalse hinnaga korterit leida, kuid kohtume tihti. Ta kingib mulle Koraani, mida aeg-ajalt loen. Õpingute kõrvalt ei jää selleks palju aega, kuid üldiselt tundub värvikas raamat olevat.

Ühel ramadaanipäeval kutsub ta mind mošeesse kaasa. Abielus oleme olnud umbes kuu. Ramadaani ajal olen isegi paastunud, tõestamaks endale, et päikesetõusust loojanguni toidu ja veeta olla polegi nii raske. Ega olegi, kui tead, et päeva lõpus ootab abikaasa valmistatud maitsev

õhtusöök. Igatahes olen ma otsustanud täna temaga õhtusele palvele kaasa minna. Sõidame mošee juurde ja üritame parklas mu kiharaid räti alla saada, mis osutub üsna keerukaks ettevõtmiseks.

Lõpuks tuleb appi Nasser'i onupoeg, kellel on viis öde ja kes seetõttu peaks rätidest üht-teist teadma. Räti kuidagi pähe saanud, suundume mošeesse. Mošee on väike, pole isegi eraldi ruume naistele ja meestele. Rahvast on sees omajagu, samuti toitu, millega paast katkestada. Kõik tervitavad kõiki, peale araablaste on esindatud veel mitmed teised rahvused. Appike, kuidas pearätt mind häirib, see ei taha kuidagi peas istuda. Kohendan seda iga natukeste aja tagant. Ühispalve ajal ei tea ma loomulikult, mida teha ja mis järjekorras. Tunnen end kui viies ratas vankri all. Üritan minu kõrval palvetavaid naisi matkida ja olukorrast kuidagi välja tulla. Palve lõppedes ohkan kergendatult, kraban paar datlit ja istun maha. Mulle lähenevad kaks noort naist, üks neist väga rase. Saan teada, et Fatima on ameeriklasega abielus olev mehhiklanna, ja rase Amira ameeriklanna, kelle mees on mošee imaam. Loomulikult uurivad nad mu usu kohta. Minu vastustest saavad nad aru, et põhimõtteliselt usun sama, mis nemadki. Nad muudkui seletavad ja räägivad naeratades, mina kuulan ja noogutan. Nad on väga sõbralikud ja toredad ning minu surematu hinge pärast kahtlemata mures. Mingil hetkel kuulen end *šahaadat* ütlemas. Niisama lihtsalt ongi minust moslem saanud.

Nasser on meeste tervitamisega ühele poole saanud ja viipab mulle eemalt. Lähnen tema juurde, seame end minekuks valmis. Olen kui puuga pähe saanud ega lausu talle juhtunust sõnagi. Hakkame juba uksest välja astuma, kui meie juurde tuleb Fatima: „Õnnitlen, teie naine on

nüüd moslem”. Nasseri suust kostub vaid: “Möhh?”. Fatima kordab öeldut veel korra. Nasser vaatab mulle küsivalt otsa, suudan vaid noogutada. Ta haarab mind oma embusse, näen veel, et tal tikuvad pisarad silma ja ta on ütlemata õnnelik. Mina ei oska midagi arvata. Lähen koju ja palvetan esimest korda elus.

Ere

YLE TV 1 JUUREST MOSLEMIKS

Minu lugu sai alguse, kui olin viis või kuus aastat vana ja Soome Yle TV 1 pealt tuli saade, kus näidati *nijaabide* ja lihtsalt hidžaabidega mosleminaisi, nende koduseid igapäevatoiminguid jne. Olin vapustatud, see oli nii huvitav ja olin tige, kui keegi toas seletas ning ma ei kuulnud, mis räägiti. Lõpuks teatasin emale, et ma tahaks ka kunagi olla sellises peres ja selline naine. Ema vaatas ja vastas: „Ära ole loll! Need pole naised, vaid meeste orjad.“ See lause kummitas mind päris mitu head aastat. Tahtsin rohkem teada sellest usust ja kõigest, kuid kellelt küsida? Mitte kelleltki! Nii see jäigi mind kummitama.

Mingi aeg oli koolis suureks trendiks kõigil pühapäevakooli minna ja siis usklikuks hakata. Läksin klassi plikadega kaasa. Ma olin küll enne kirikus käinud ja kõike seal näinud-kuulnud, kuid see, mis seal toimus, jättis mind külmaks ja tekitas ainult küsimusi juurde, selle asemel et minu omadele vastata. Ka see oli minu jaoks müstika, kuidas saavad kunstnikud maalida Jeesuse pilte ning ka Jumalast mehe kuju? Kas Jumal on mees? Kus ta elab? Kas ta ka loeb raamatuid? Kas ta pidi ka väiksenäinud koolis käima? Mis ta sööb? – sellised küsimused tekkisid ja keerlesid mul peas.

Kuna ma pühapäevakoolis ka ei saanud vastuseid oma küsimustele, mis ma neile esitasin, siis mind see kristlase mängimine enam ei huvitanud. Polnud mul ka kirikus olles mingit suurt joovastavat tunnet. Ma

olin kui muust maailmast ja inimestest eemale tõrjutud. Pere ei mõistnud minu soove ja neid justkui ei huvitanudki see, mis ma tahan. Milleks siis pingutada?

Nii kestis see kuni päevani, kui ma reisisin üksi Soome ema juurde. Rongijaamas rongi oodates nägin hulganisti rätikutes naisi, kelle keel oli muusika minu kõrvadele. Mul tuli äkki mingi kummaline ärev tunne ning peale nende 30-minutilist jälgimist kostis hääle mu kõrval: „Tere, miks sa neid jälgid?” Ehmatasin loomulikult, sest mind oldi hoiatatud, et seal on palju just mitte kõige toredamaid inimesi. Parem, kui kedagi ei vaata ega Jumala eest juttu rääkima ei hakka ja kaasa ei lähe. Vaatasin selle hääle kandja poole ja seal ta istus, tume kena noor mees. Ma ei vastanud talle ja ta kordas oma küsimust. Lõpuks tuli mul suust: „Huvitavad on.“

Meie vestlus kestis kaks tundi, teemaks islam. Ma sain vastuseid oma aastatega kogunud ja kummitama jäänud küsimustele. Ma olin nii õnnelik, et keegi oskas mulle rääkida seda, mida ma kuulda tahtsin. Lõpuks vahetasime telefoninumbreid ja aadresse. Kahjuks sinnapaika see tookord ka jäi.

Sellest kohtumisest möödus kaks aastat, kui ma keset Tallinna vanalinna sõna otseses mõttes sellele rongijaama-poisile sülle jooksin. See oli mulle suur üllatus ja parim kingitus. Kuna pidin nagunii ema juurde minema, otsustasime Soome koos sõita.

Sõitsimegi. Tuli küsimus, kas ma tahaksid mošeesse minna, et näha, mis see on ja kuidas seal palvetatakse. Kuna ma olin juba ise Internetist

uurinud ja islami kohta infot otsinud ning ka minu üks aserist sõber oli mind valgustanud, olin ma loomulikult nõus mošeesse minema.

Aeg möödus ja ma laususin ka oma usutunnistuse. Kui mu vanemad teada said, et ma moslem olen, hakati mu käimisi piirama ning mu ema hakkas mängima „õiget” lapsevanemat, kes ta kunagi varem olnud polnud. Ma olin 18-aastane, enda meelest nagu täiskasvanud inimene ja siis tuli ema mulle äkki ütleva, kus ma käia võin ja kellega. Need pea kaks aastat olid mu elus kui õudusunenägu. Ma vihastasin Jumala peale, kaotasin usu temasse, sest miks ta siis laskis minu elu niimoodi metsa keerata? Miks ma ei tohtinud rahulikult olla see, kes ma tahan.

Sel ajal sain ma ka oma tütrekese, kuid päev, mil 2003. aastal mu sõbranna mind Jürisse viis ning ma esimest korda Wissemiga kohtusin, muutis mu elu täiesti. Wissem aitas mul mu elu jälle selliseks muuta, nagu mina tahtsin. Mul oli tuttav, kes on ise moslem, kes järgib islamit ja palvetab. *Alhamdulillah* selle kena päeva eest, mil Wissem ja ta naine mind Kadriorus asuvasse mošeesse kaasa võtsid. Alles siis hakkasin ma nn õigeks moslemiks, kes palvetab, teeb kaasa ramadaani ning kõik muu, mis sellega kaasneb. Seal nägin ma, kui palju on tegelikult Eestis moslemeid. *Alhamdulillah*, et ma leidsin ennast ja *alhamdulillah* selle kõige eest, mis mul nüüd on. Ma olen uhke, et olen moslem ja ma olen uhke, et mul on moslemist abikaasa ja lapsed. *InšaAllah* leiab veel eestlasi tee islamisse, sest see on ainus ning õige.

Kadi

JUMAL, OTSISIN SIND SALAJA, KOGU ELU!

Kasvasin üles peres, kus Jumalast eriti ei räägitud, ei tunnistatud-ki. Nii puutusin Eestis elades usuga väga vähe kokku ja usu teema oli minu jaoks tabu. Kodus oli mul Lastepiibel (kunagi koolist saadud), mida ma vahel salaja uurisin. Ühel päeval otsustasin, et loen need kümme käsku läbi ja proovin nende järgi elada. Esimene käsk on ju, et kummarda vaid Jumalat, ära kummarda iidoleid jne. Selle võtsingi endale mingil põhjusel südameasjaks. Koolis oli meil kombeks enne jõule klassiga kirikus käia ning seal saime ükskord teiste klassiõdedega juhuslikult teada, et üks meie klassiõde on usklik (pärast küll käisime suure kaarega temast mööda). Peale seda tulid meie kooli veel usklikud ja kutsusid meid kirikusse, neil olid kaasas külalised Ameerikast. Otsustasime siis minna – veidi piinlik oli, aga ameeriklased ju kutsusid. Kirikus pidasid ameeriklased loenguid, laulsid jne. Pärast kutsus seesama usklik klassiõde mind noorte koosolekule, kus ta iga nädal käis, ja uudishimust läksingi. Kõik oli väga ilus, kuni sinnamaani, kui õpetaja ütles, et nüüd palvetame Jumala poja Jeesuse poole, ja siis ma ei saanudki aru, miks ma pean Jeesust paluma? Aga Jumal?! Miks nad ei palveta Jumala poole? Jätsin selle enda teada ning see jäi minu esimeseks ja viimaseks korraks, kui sinna üldse läksin.

Rohkem kui kuue aasta eest kolisin Eestist ära välismaale. Siin olles ma eriti usuteemadele ei mõelnud. Tutvusin ka ühe moslemiga, kes tõi

mulle kohalikust mošeesest mitu Koraani tähenduse tõlget ja muud informatsiooni islami kohta, et lihtsalt teda paremini mõistaksin. Mingil põhjusel ei pööranud ma mitu aastat nendele suurt tähelepanu, vahel küll uurisin neid, kuid eriti ei süvenenud – olid ju usuteemad mulle alati piinlikkust valmistanud ja islam tundus veel eriti kahtlane ja võõras usk olevat, eelkõige meedia tõttu.

Aasta jagu tutvust viis abiellumiseni, kuna nägin, et see moslem oli ka lihtsalt tavaline inimene ja pealegi oma vanematest ja sugulastest vägagi hooliv!

Nii umbes aasta peale abiellumist soovisin äkki islami kohta lähemalt uurida. Umbes aasta või isegi poolteist külastasin erinevaid saite ja moslemite foorumeid; kusjuures mingil veidral põhjusel tegin seda salaja, ilma abikaasa teadmata – jälle oli ju piinlik mingi usu kohta uurida ning abikaasa üldse ei teadnudki, et ma islamist nii väga huvitatud olen.

Mida aeg edasi, seda paremini ma mõistsin islami olemust ja seda enam tumedad pilved islami kohalt hajusid, kuni ma ühel päeval avastasin, et ma usun Allahit, Jumalat! ja soovin olla moslem, soovin kogu hingest! *Alhamdulillah!*

Kui minust moslem sai, ei pidanudki ma oma elus suuri muutusi tegema ega ennast eriti muutma – kõik oli kuidagi nii loomulik: alkoholi ei tarbinud ma juba ammu, kuna olen näinud, kui palju see elus võib endaga halba tuua, ja sealihaga ei söönud ka ammu – see pole kuigi tervislik; selle asemel tarbisime peres halal lihatooteid. Isegi hidžaabi kandmine pole mulle raske olnud, kuna Iirimaal on palju moslemeid ja siin on tänavapildis hidžaab väga tavaline asi. Vaid Püha Koraani suura

An-Nisa värss 34 (4:34) oli minu jaoks üks kõva pähkel, suuremalt jaolt minu isa „mehiste“ tegude tõttu minu lapsepõlves, ent nüüdseks olen sedagi lõplikult mõistnud ja sellega rahu leidnud, *alhamdulillah!* Nii avastasingi enda jaoks islami ja selle Ühe ja Ainsa Jumala, keda olin salaja – julgemata seda eneselegi tunnistada – otsinud kogu elu! *Alhamdulillah!*

Kristiina K.

VEENDUNUD KRISTLASEST KINDLAKS *MUSLIMAKS*

Minu teekond islamini on olnud suhteliselt tavaline, ei midagi Merilist. Asi sai alguse ilmselt juba arvuti ostmisest, sest just siis tegin ma algust tšattimisega ja enamik, kellega ma tšattisin, olid moslemid.

Peale mõneajalist Internetisuhtlust kohtusin oma abikaasaga Egiptuses.

Olin sellel ajal juba pikemat aega kristlane olnud ja mitte ainult vormiliselt, vaid just kristlane, kes järgib õpetust ja rakendab seda oma elus. Kristlaseks sain juba 14-aastaselt. Kui abiellusin egiptlasega, ütlesin alati, et vaevalt et keegi suudab mu usku kõigutada, sest olen kristlane olnud juba kuusteist aastat. Aga Allahil olid minuga teised plaanid.

Egiptuses olles veetsin palju aega koos abikaasa pere, sugulaste ja sõpradega. Nad ei mõistnud, miks ma olen kristlane ja kuidas saan ma uskuda, et Jeesus on Jumala Poeg.

Ühel päeval üritaski üks mu abikaasa sõpradest mulle rääkida Prohvet Mohamedist (saws) ja Allahist, aga see, kuidas ta seda tegi, oli väga sundiv, ja loomulikult ei olnud ta inglise keel ka piisavalt hea, et õigeid selgitusi jagada. Tema tahtis mu kohe mošeesse viia, mille peale mina

ta majast välja kihutasin ja enam külla tulla ei lubanud. Niisiis hakkasin ma islamit vihkama. Ei kannatanud ma hommikust palvekutset, sest tahtsin ma ju sel ajal magada. Ja kui autos mängis Koraan, ajas see mu nii närvi, et lasin panna hoopis araabia muusikat.

Hiljem, kui Eestisse tulin, avastasin kurva tõe – minu abikaasa otsis vaid viisat Euroopasse. Niisiis jätsin ta maha ja üritasin oma eluga edasi minna. Kuid üks asi jäi mind alati vaevama – kuidas said need mosleminaised minu vastu seal nii armsad ja lahked olla? Siis otsustasingi uurida, mis on islam, samas endale kinnitades, et ma ainult uurin ega vaheta iial oma usku.

Soomes käies kohtusin ühe egiptlasega, kes väitis, et Eestis on ka moslemeid, millest mul polnud aimugi. Tagasi Eestisse minnes panin netis otsingusse „islam“ ja oh üllatust – esimene netilehekülgi oligi www.islam.pri.ee. Sealt uurisin palju islami kohta ja käisin koos teiste eestlannadest moslemitega mošees kokkusaamisel. See oli enne rama-daani 2007. aastal. Mošees sai küsitud nii palju küsimusi, et endal oli ka piinlik. Aga vastused ma pidin ju saama. Seejärel jätsin need mosle-mid ja islami sinnapaika.

Oma üllatuseks avastasin aga peagi, kui olin Inglismaale kolinud, et enamik mu sõpru olid moslemid. Kuna suhtlesin tihedalt moslemitega, siis kasutasin oma igapäevaelus sõnu nagu *alhamdulillah*, *inšaAllah* jne. Need said osaks minu elust.

Peagi ilmus minu ellu aga sõber, kes seletas mulle islamit väga ilusal viisil ja see, kuidas ta sellest rääkis – oma vanemate tähtsusest ja käi-

tumisest – avaldas mule sügavat muljet. Peagi leidsin, et olen kasvanud islamiperekonda, *alhamdulillah*.

Mais 2010 kohtusin oma praeguse kihlatuga, kes õpetas mind palvetama, *alhamdulillah*. Augustis 2010 võtsin vastu otsuse saada moslemiks ja paastusin oma esimese ramadaani.

Olen enda jaoks avastanud islami kui ainuõige religiooni ja Allahi kui oma elu allika. *InšaAllah* saab minust Allahile meelepärane moslem, sest arenguruumi on mul veel kõvasti ja õppida palju. Jumal õnnistagu teid – *baarak Allahu fiikum!*

Monika

MOSLEM ÕPIB KOGU ELU

Minu religioosne otsing algas 2000. aastal, peale sõbra traagilist surma. Sõber, kes oli niivõrd ilusa hingega ja tõeliselt hea inimene ... sellest ajast hakkasin mõtlema, et kuidas on võimalik, et selline hing lihtsalt kaob ja kas on võimalik, et hinged ka kunagi taas kokku saavad.

Aeg läks edasi, jehoovatunnistajad hakkasid mu uksele koputamas käima. Ma muidugi lasin nad sisse ja rääkisime igasugustest maailma asjdest ja muidugi Kristusest ja Piiblist. Nad rääkisid, mis Jumalale ei meeldi: näiteks kirikud, et inimesed käivad kirikutes palvetamas kujude ja pühakute poole. Rääkisid, et Jumalale ei meeldi kui juuakse alkoholi ja suitsetatakse ... Kummaline! Küsisin siis, et miks inimesed kirikuid ehitavad. ja kui 24. detsember polegi Jesuse sünnipäev, siis miks peetakse sellel päeval missat, kui kirikuõpetajad teavad, et see vale on. Nad ei osanud mulle selle küsimuse peale vastata.

Olin näinud, kuidas kirikuõpetaja vanaema matusel esimesena ütles: „Nonii, valame nüüd pitsid viina täis ja võtame kadunukese mälestuseks.” Surnuaias, peale muldasängitamist, oli kirikuõpetaja esimene, kes omale suitsu näkku lõi. Jah, seesama kirikuõpetaja, kes peaks kursis olema Piiblis öelduga, et Jumalale ei meeldi suitsetamine ja alkohol. Olin nii hämmeldunud, et isegi see vähene, mida ma kunagi pühaks pidasin. oli nii vale.

Läksin peale seda nn šokki Internetti vastuseid otsima ja avastasin sealt islamilehekülje. Tol ajal ei teadnud ma islamist midagi; vaid seda, et moslemid ei söö sealih ja lauset, et kui Mohammed ei lähe mäe juurde siis mägi tuleb Mohammedi juurde. Süvenesin selle saidi lugemisse ja avastasin, et ohh, see ongi see, mida ma olen otsinud – nii loogiline ja kooskõlas kõigega meie ümber! Mind rahustas teadmine, et Koraan on muutmata jäänud ajast, kui see ilmutati meile 1400 aastat tagasi. Sealt lugedes sain vastuseid oma otsitud küsimustele. Lugesin kirikute ja mošeede erinevusest – mošees käiakse grupis palvetamas, külg-külje vastas, ja nii teenitakse rohkem *hasanasid*, kui kodus üksi palvetades. Pealegi pole mošeedes kujusid, kelle poole palvetada.

Nii samm-sammult, iga päev käisin Internetist islami kohta lugemas. See oli ingliskeelne sait. Viimaks avastasin ka islam.pri.ee eestikeelse lehekülje, kust leidsin veel teisigi uusi moslemitest õdesid.

Alguses, kui islamist lugema hakkasin, arvasin, et olen vist Eestis ainuke, keda islam huvitab. Päris moslemiks ma ennast veel end avalikkuse ees tunnistada ei tahtnud, kuna tundsin, et tean sellest ikkagi väga vähe. Just selles suhtes, et ma pole suutnud Koraani lugeda ega isegi ei teadnud, kuidas palvet sooritada. Kõik ei sünnigi üleöö, lohutasin ennast ja õppisin edasi. Siis sain ühelt kallilt õelt palju lugemismaterjali ja ka õpetusi korrektse palve sooritamiseks koos liigutuste ja araabiakeelsete lausetega.

Tundsin, et nüüd on õige aeg end moslemiks tunnistada, kui tunnistasin iseendale, et jah, ma usun, et on olemas ainult Üks ja Ainuke Jumal ja Mohammed (*sarws*) on tema sõnumitooja. Islamit õpitakse kogu

elu! Ka islamimaades sündinud moslemid ei tea paljut ja miks ma peaksin veel ootama, kui võin edasi õppida; olenemata sellest, et alles selline „vastsündinud moslem” olen.

Kerly

RÄTTI PEIDETUD TÕED

Tahaksin teile jutustada loo sellest, kuidas minust sai 2007. aastal moslem, *alhamdulillah*. Enne islamit oli mul elu nagu kõigil tavalistel noortel – sõbrad, väljaskäimine jne. Ma ei mõelnud üldse religiooni kui sellise peale, hoolimata sellest, et mind juba varases lapsepõlves ristiti. Kristlusest ei teinud ma midagi, ega sellest, kuidas olla hea kristlane ... või üldse kristlane. Ma ei palvetanud ega paastunud. Oli küll mõte minna lihavõttepühade ajal kirikusse ja käia koos isakesega ring ümber kiriku (see on mingi tava), aga ikka tuli midagi vahele. Ma isegi ei mõelnud kunagi selle peale, miks inimesed ikoonide poole palvetavad, kuigi ise samas väidavad, et Jumal on üks. Miks peetakse Jeesust Jumala pojaks? Miks siis Aadam ei ole Jumala poeg? Jumal lõi ju Aadama maast, tal ei olnud ei füüsilist ema ega isa. Ühesõnaga, ma ei mõelnud varem üldse usust ja Teispoonsuse elust peale surma.

Juhtus nii, et mul õnnestus külastada Türgit ja juba lennujaamas nägin ma paljusid rätikutes naisi. Ma hakkasin huvi tundma, milleks nad niimoodi riides käivad. Varem olin ma kõiki moslemeid terroristideks pidanud ja naisi nende rõivastuses inetuteks ja vaevatuteks. Türgki jõudes nägin ma aga palju ilusaid naisi ilusates, uhkusega kantud rättidel! Sellest saigi minu esimene samm islami mõistmise suunas.

Iga päev nägin ma aina enam ja enam tüdrukuid erinevates ja erinevalt seotud rättidel. Mulle meeldis Türgi väga selle poolest, et seal oli

palju mošeesid ja igal pool võis näha palju moslemeid. See oli kuidagi nii ... südantsoojendav ... ja kindlust andev. Lühidalt öeldes – Türgist sai mulle väga südamelähedane maa, mida ma lausa mitu korda külastasin ja iga kord sain ma islami kohta ikka rohkem ja rohkem teada.

2007. aastal, koju Eestisse naastes, kohtasin ma lennujaamas üht tüdrukut. Ma sain kohe aru, et ka tema lendab Eestisse. Ta istus nii vaikselt omaette, ei vaatanud midagi ega kedagi, arvatavasti mõtiskles millestki. Peas kandis ta rätти ja seljas olid tal pikk seelik ja lai kampsun. Ma istusin arglikult ta kõrvale ja otsustasin temaga juttu alustada. Ma jutustasin talle, et tahan ka moslemiks hakata, aga ei tea, kuidas seda teha. Ta andis mulle oma meiliaadressi, et me üksteisega suhelda võiksime.

Koju jõudes, lisasin ma ta kohe oma MSNi kontaktide hulka ja me hakkasimegi suhtlema. Ta tutvustas mulle veel üht eestlannast moslemit (kuigi mul ei olnud varem õrna aimugi, et Eestis üldse moslemeid leidub). Teda kutsuti Aishaks. Me leppisime temaga kokku, et kohtume Tallinnas, et minna mošeesse. Ausalt öeldes kartsin ma väga ja ei suutnud isegi uskuda, et julgen seda teha.

Kui ma Tallinnasse jõudsin ja Aishaga kohtusin, siis palusin esimese asjana tal mulle pähe siduda rätти, mille ma Türgist olin saanud. See oli minu esimene rätтик. Peale seda läksime me koos mošeesse, kus ma islami vastu võtsin ja moslemiks hakkasin, *alhamdulillah*. Ma sain seal tuttavaks paljude moslemitega.

Ma sõitsin tagasi koju, ikka veel kandes oma esimest rätikut. Ema avas mulle ukse. Enne Tallinnasse sõitmist olin ma kõiki oma pere liik-

meid hoiatanud, et kavatsen islami vastu võtta, aga kui mu ema mind ukstel nägi, rätik ikka veel peas, oli ta nii üllatunud, võib-olla isegi hirmunud, et ma polnud teda kunagi sellise näoga veel näinud.

Ma usun, et kõik värsked moslemid on pidanud läbima raskusi, kannatama inimeste õelust, nende arusaamatust, isegi viha. Ka mina pidin üle saama nii mõnestki tülist oma lähedastega. Kuid nüüdseks on juba kõik, *alhamdulillah*, sellega harjunud, et ma moslem olen, ja ei suudagi mind enam ilma rätikuta ette kujutada.

Nüüd elan ma Palestiinas. Siin on mu pere – mu mees ja mu lapsed. *Alhamdulillah*, ma olen väga rahul, et Jumal juhatas mulle tee islamisse ja et minust sai moslem. Ma soovin, et iga inimene siin ilmas mõtleks oma usu üle ja leiaks õige tee. *Amin!*

Tanja

ÜKS PIKK JA KONARLIK TEE, *ALHAMDULILLAH!*

Minu tee islami praktiseerimiseni on olnud väga pikk ja konarlik. Nimelt võtsin ma islamiusu vastu selleks, et saaksin oma tulevase abikaasaga abielluda. Ma ei teadnud islamist tol ajal eriti palju ja ma isegi ei uskunud veel 100%, et Jumal üldse olemas on. Ma arvasin, et küll ma tasapisi loen ja õpin ja nii saab minust ka südames moslem, aga nii ei läinud.

Juhtus midagi, mille tagajärjel ma kaotasin huvi islami vastu aastateks. Ma ei hakka täpsemalt selgitama, mis juhtus, aga ma küsisin ühelt moslemilt küsimuse prohvet Muhamedi kohta, mille peale mulle vastati nii halvasti, et ma üdini haavusin. Sellest päevast peale elasin edasi nagu mitte-moslem mitu head aastat (v.a. see, et ma ei söönud sealiha, sest see ei maitsenud mulle nagunii).

Umbes aasta tagasi „komistasin” kogemata islam.pri.ee kodulehele ja hakkasin seda lugema. Seejärel lugesin läbi kõik juba ilmunud IQRA-d. Järsku tekkis mul nii suur huvi üha rohkem ja rohkem teada, et ma lausa iga päev guugeldasin islamiteemalisi küsimusi.

Tellisin Eestist eestikeelse Koraani ja hakkasin seda lugema. Mingil hetkel tekkisid nii suured süümepiinad, et kuidas ma ikka niimoodi

mitu aastat elanud olen kui mitte-moslem, kuigi *šahaada* sai ju öeldud. Ma lausa nutsin lahinal.

Ja siis ühel päeval otsustasin *facebook*iga liituda, et äkki leian paar eesti *muslimat*, kellega aeg-ajalt suhelda, aga oh imestust, ma leidsin neid lausa mitukümmend! See on andnud palju innustust, et meid tegelikult nii palju on. Lõpuks olen hakanud ka palvetamist õppima ning *inšaAllah* saab minust ka praktiseeriv moslem.

Tunnel, mida mööda ma liikunud olen, on väga pikk ja pime, aga valgus juba tunneli lõpus paistab. Ümber pöörata ja alguspunkti tagasi jalutada ma enam kindlasti ei taha.

Süri

SUURED ASJAD SÜNNIVAD VAIKSELT JA MÄRKAMATULT

Kõik sai alguse juba sel ajal, kui lugesin lapsena muinasjutte. Olin ikka väga võlutud maailmast, mis sisaldas lendavaid vai- pu, soovetäitvaid džinne, sultaneid, aardeid, kummalisi suuri loomi kaameleid... Ja siis muidugi need inimesed, kes kandsid kentsakaid rõivaid, elasid hoopis teistsugustes majades kui meie siin Eestis ning oma Jumalat nimetasid miskipärast Allahiks. See maailm oli nii erinev. Sel ajal ma veel ei teadnud, et kunagi külastan ise neid maid, millest nois lugedes juttu oli. Ja et kunagi nimetan ma oma Jumalat samamoo- di – Allah.

Alguses oli ainult põnevus ja uudishimu. Enda proovilepanek, uued kogemused, seiklushimu. Nagu enamus inimesi, püüdsin leida seda Oma Teed, mis läheks kokku minu maailmanägemusega. Need teed, kuhu sattusin, olid kohati üsna käänulised, aga kui oled elus proovinud järele kõik äärmused eufooriast kuni selleni, et kõlgutad jalgu kaljunu- ki äärel, mõeldes, kas hüpata alla või mitte, siis mingil hetkel mõistad, mida tähendab elus tasakaal ja milleks see vajalik on.

Aastatega minu käitumine muutus, ma ei otsinud enam teravaid ela- musi, olin neist tüdinenud, mu süda ei olnud ei rahul ega õnnelik. Ei saa ju olla nii, et meile on kingitud elu ainult selleks, et elamusi koguda ja oma päevi niisama õhtusse veeretada. Tasapisi märkasin end maailma

vaatamas hoopis teisest küljest. Sellest küljest, kus tasakaal on voorus, mitte nõrkus, kus kannatlikkuse arendamine endas on suurim õppetükk elus, kus heategu on ka ainult naeratus, kui sul parajasti muud ei ole. Ja uskuge, see ei ole keeruline, kui iga päev harjutad. Nii lihtsad asjad, kuidas ma enne ei märganud, mis tõeliselt tähtis on? Iga inimene on sünnilt moslem, seega teadmine heast ja halvast, õigest ja valest on meis kõigis olemas. Oma südames saad alati aru, mil oled selle õige tee leidnud, iseasi, kas tahad seda endale kohe tunnistada või mitte.

Selleks ajaks olin lugenud ja uurinud juba mitu aastat islami kohta lähemalt, vaielnud tuhandeid tunde tuttavate kristlaste, ateistide ja moslemitega netis ning püüdnud aru saada meedia väidetest, miks moslemid ja nende usk peaksid olema meile ohtlikud. Minu puhul on uudishimu käimatõukavaks jõuks. Mida rohkem negatiivset ma meediast lugesin ja kuulsin, seda rohkem innustas see mind uurima algallikast, kuidas asjad tegelikult on. Kui kõrvale jätta kultuurilised iseärasused, ei leidnud ma midagi muud peale positiivsete õpetuste, kuidas end talitseda, ennast kasvatada, vanemaid austada, pidada pühaks perekonda (abielu on pool usust), olla väarikas vaidlustes. Paljukardetud sõna „džihaad“ tähendab Koraanis inimese rahumeelset võitlust iseene parandamiseks ning enesekontrolli saavutamiseks. See ei ole vägivaldamõiste, nagu seda eelistab kajastada meedia.

Niisiis jätsin sinnapaika kõik varem kuuldu, rändasin ringi islami-maades (seda siis kuurortitest kaugemal), kohtasin inimesi, kelle elutarkus mind hämmastas, kelle tasakaalukat käitumist igas olukorras võis ainult südamest imetleda. Need inimesed tsiteerisid sageli katkendeid Koraanist, millest ammutasid tarkust ja kust võis leida õpetusi ja sele-

tusi igaks elujuhtumiks. Need inimesed olid moslemid, needsamad moslemid, kellest meie teame, et peaksime neid kartma nende vägi-valdse usu pärast, kellest enamuse unistus on kindlasti midagi õhku lasta ja kes eranditult kõik unistavad kolimisest Euroopasse või Ameerikasse. Jah, on ka selliseid, kuid samamoodi on pätte eestlaste hulgas, mis ei tähenda, et eestlased samastaksid end rahvusena kui kriminaalid. Kas Eesti hukatuseks on tõesti islam, mis õpetab enesekasvatust, austust elu ja inimeste vastu või siis tarbimise ja nautimise ülistamine, seda mistahes hinnaga? Kas meie ühiskonnas inimese vaba tahe valida hea ja kurja vahel eeldab ka vastutust? Kas oma tegude eest vastutab keegi, kes ei austa ei elu ega Jumalat, kes on maailma loonud?

Pigem võiks mõelda, kellele on kasulik see, kui inimesed elavad hirmus kellegi/millegi ees ja kes on need, kes seda hirmu suurendavad ja selle pealt teenivad. Islam ei ole see, mis muudab moslemi äärmuslikuks, äärmuslikkus on alati seotud poliitikaga. Sõna „islam“ tuleneb sõnast „salam“ ja see sõna tähendab rahu.

Võrreldes neid kahte maailmavaadet, süvenes minus äratundmine, et olen otsitu leidnud. Islamis on kõik see, mida hindan ja õigeks pean, olemas. Vahepeal olin õppinud palvetama araabia keeles, esialgu küll Youtube'i abiga. Olen alati tundnud, et on loomulik olla tänulik selle eest, mis mul olemas on, ja väljendada seda iga päev. Palvetasin viis korda päevas juba enne seda, kui oma *šahaada* ütlesin. Ja nii jõudsin lõpuks sinnamaani, kus oma usu eitamine ei olnud enam võimalik, kui-gi olin andnud endast parima.

Olin usutunnistuse ütlemist pidevalt edasi lükanud, tuues ettekäändeks selle, et ei tea veel islami kohta piisavalt, ei ole veel vajalikul määral kannatlik, ja kuidas ma olen moslemina teistele eeskujuks, kui olen tujukas ja nii kaugel ideaalist jne. Kuni üks hea sõber tuletas mulle meelde, et arvatavasti õpin terve elu ja eeldatavasti kõike ei saa kunagi teada. Kui tunnistad, et pole teist jumalust peale Jumala ja tunnistad, et Muhammed on tema sulane ja sõnumitooja, siis milleks oma otsusega venitada? Meist keegi ei tea, kui palju talle siin maapeal päevi on antud, nii et see pole otsus, mida lõputult edasi lükata. Ja nii sellest saigi minu jaoks otsustav hetk, mil ma enam ei kõhelnud. *Alhamdulillah!*

Kui ma nüüd tagasi mõtlen, mismoodi jõudsin islamini, siis see kõik toimus aastaid ja tasapisi. Õeldakse, et suured asjad sünnivadki vaikselt ja märkamatult. Lugesin, võrdlesin, kahtlesin, uurisin, vaidlesin – terve igaviku. Ja siin ma nüüd olen – moslem juba kaks aastat. Iga päev on uus, iga päev on võimalus end parandada, midagi juurde õppida, iga päevaga olen natuke õnnelikum ja *inšhaAllah* ka targem☺ Olen ääretult tänulik kõigile neile, kes viitsid (ja viitsivad siiani) kannatlikult mu küsimustele vastata, kellelt sain oma õppetunnid (nii head kui halvad), kellega õpime nüüd praegu koos ja muidugi ka neile, kes meid õpetavad.

Ja iga päev tänan ma Jumalat, et sain sellise kingituse.

Lõpetuseks üks mu lemmik *hadith*: „*Uskliku olukord on üllatav. Ükskõik, mis temaga ei juhtuks, see on talle õnnistuseks. Kui temaga juhtub midagi head, siis tänab ta selle eest Jumalat ja saab selle eest*

tasu. Kui ta satub aga hätta, siis on ta kannatlik ja saab ka selle eest tasu.“ (Muslim 2999)

Õne

MUSLIMANA SOOMES JA EESTIS

Olen eestlanna ja kogu elu olen elanud Eestis, aga umbes viis kuud tagasi kolisin Soome, Helsingisse tööle. Ei oska öelda, kas jään siia pikemaks või ei, seda näitab aeg... Miks ma pealkirjastasin oma jutu kahe riigi nimega? Sellepärast, et kuigi ma praegu elan Soomes, käin ma ikkagi palju Eestis, oma kodumaal, ja alati, kui ma saabun koju, siis külastan ma Tallinna mošeed ja kohtun kohalike moslemitest vendade ja õdedega. Ma ei ole olnud moslem eriti pikka aega, vaid kolm kuud ja kuna ma valmistusin saama moslemiks Eestis ja pöördusin islamisse Soomes, siis on need kaks riiki minu teel islamisse mõlemad mänginud oma rolli ja teineteisega läbi põimunud.

Ma ei olnud enne eriti moslemitega kokku puutunud, isegi võib öelda, et ma veidi pelgasin kõike, mis puudutas islamit ja moslemeid. Samas mulle tundus, et islam on väga selge ja arusaadav, ning mis põhiline – elulähedane. Ma soovisin islami kohta rohkem teada. Istusin palju arvuti taga ja lugesin islamimaade kohta, usu kohta, otsisin materjale mitmetes eri keeltes, küsisin teiste inimeste arvamusi ja mõtteid ja minus sündis ühel päeval juba teadlik mõte, et see on asi, mis mind tõesti huvitab. Esialgu oli see aga vaid huvi.

Kui ma Soome jõudsin, toimus minu elus väga suur muudatus, mis loomulikult tekitas teatud stressi. Helsingisse tulin ma koos oma

11-aastase pojaga, üksi võõraste linna – uus töökoht, uued kombes, uus toit, uus keskkond ja uued eluviisid. Selleks ajaks olin ma juba üsna valmis islamist veelgi rohkem teada saada ja selleks pidin ma leidma mošee, kus saaksin rohkem informatsiooni ja loomulikult ma lootsin tutvuda moslemitega, kellega arutleda sellel teemal, et kõike peremini ja sügavamalt mõista.

Siis leidsingi Helsingis ühe mošee, mis asub päris kesklinnas. Võtsin endale eesmärgiks seal ära käia ja tutvuda sealsete moslemitega ning näha, mida kujutab endast mošee. Ma kartsin sinna üksi minna, kuna esimest korda ju, seega palusin ühel oma heal tuttavall endaga kaasa tulla. Valisin selleks tuttavaks ühe araabia keelt kõneleva inimese, kuna ma eeldasin, et mošees ilmselt räägib enamik araabia keelt.

Jõudes mošee juurde tundsin, kuidas mu süda tagus kaks korda kiiremini kui tavaliselt, peas oli tuhat mõtet ja ma isegi arvasin korraks, et ei, parem ma ikka ei lähe, või siis et ok, ma lähen teine kord. Kuid ma siiski läksin. See oli sõnuleletamatu tunne, mis mind sellel hetkel valdas, kui ma olin jalanõud ära võtnud ja mu jalg puudutas esimest korda elus mošee vaipa ...

Minu tuttav kadus kuhugi natukeseks ajaks ära, aga tuli peagi tagasi imaamiga, kes minu suureks üllatuseks täitsa hästi soome keelt rääkis. Ta tervitas mind ja ütles, et tal on hea meel, et tulin neile külla, siis aga vabandas, et tal on hetkel natuke kiire, sest peagi on palveaeg. Ma kujutasin selleks ajaks juba ette, mida palve moslemite jaoks tähendab, aga ma ei olnud ise kunagi palvetanud. Imaam palus mul minna ühte ruumi, mis oli mõeldud naistele palvetamiseks. Ma olin väga segaduses ja

ärevil, sest ma ei saanud suure ähmiga hästi aru, mida minult tahetakse. Astusin siis sinna ruumi ja leidsin eest neli või viis mosleminaist. Mõned nendest olid tumedaverelised ja kaks naist soomlannat. Imaam teatas neile, et siin on naine Eestist, kes on huvitatud mošee ja meiega tutvumisest, seejuures oli ta väga sõbralik ja tema näos oli lai naeratus. Hetkeks mulle tundus, et kogu palveruum lõi särama, sest need naised, kes seal olid, pöördusid kõik minu poole ja olid kuidagi väga rõõmsad ja nende silmist paistis siirast heameelt. Kohe tuldi minu juurde ja hakkati mind üle puistama küsimustega, et kuidas mul läheb ja kuidas ma siia sattusin, kust olen ja kas ma olen moslem. Istusin siis punasele vaibale maha ja hakkasin jutustama oma teest Eestist Soome ja oma huvist islami vastu. Mind kuulati suure huviga ja esitati palju küsimusi, aga need küsimused ei olnud pealetükkivad ja mulle meeldis neile vastata. Siis aga kõlas *azaan* ja see ehmatas mind taas, sest nüüd ma küll ei teadnud, mis ma tegema pean. Kuid enne, kui jõudsin paanikasse sattuda, võeti mul käest kinni ja juhatati vaibale, ühte ritta teiste naistega. See tumedavereline naine, kes seda tegi, ei rääkinud minuga ühtki sõna, aga tema naeratus ja rahustav pilk ütlesid mulle palju. Lõpuks ta sosistas mulle kõrva, et kui ma tahan, siis ma võin samuti palvetada, ma ei pea muud tegema, kui vaid matkima teisi. Ja läks vaid mööda ehk minut, kui ma avastasin ennast palvetamas koos teistega, vaatamata sellele, et ma seda ei osanud ja vaatamata oma segasele hetkeseisundile tundsin ma, et ma tahan seda teha. Ma lasin kõigel lõpuks minna nii, nagu läheb, ise automaatselt mõeldes, et las Jumal otsustab, mis minust saab.

Peale palvet saadeti mind ühte klassiruumi, kus oli seesama imaam ja mõned teised mosleminaised, kes valmistusid õppima araabia keelt. Mulle öeldi, et siin saab igal laupäeval tasuta keelt õppida ja et kui ma olen huvitatud, siis olen teretulnud. Istusin veidi aega ja vaatasin, kuidas imaam seletas parasjagu just ühe sõna kirjutamist araabia tähtedega ja mõtlesin endamisi: „Oi, kui keeruline, seda ei saa ma iial selgeks.“ Ma jõudsin isegi mõned tähed ja sõnad endale üles kirjutada, kui tuli üks mees, kes asendas imaami ja hakkas teisi õpetama, mind aga kutsus imaam klassist välja ja küsis, kas ma tahaksin tema käest midagi küsida, sest tal on nüüd aega minuga rääkida ja mulle mošeed paremini tutvustada.

Kõigepealt tahtsin ma näha Koraani, seda päris õiget araabiakeelset, sest ma polnud kunagi Koraani näinud. Seda mulle ka kohe näidati ja mitte vaid üht – seal oli neid palju. Lõpuks me istusime ja vestlesime päris pikalt paljudest asjadest, kuni ta mu käest küsis, et kas ma soovin temalt veel midagi küsida, et ma võin tema käest ka selliseid küsimusi küsida, mis minu jaoks ehk tunduvad ebaolulised või siis selliseid, mida ma arvan et need on rumalad küsimused, et ma ei pelgaks midagi ja küsiks vabalt kõige kohta. Siis ma küsisin ta käest, kuidas saadakse moslemiks. Imaam vastas, et see on väga lihtne – kui ma tunnen, et ma oma südames seda soovin ja olen selleks valmis; kui ma ei tee seda kellegi või millegi pärast, vaid iseenda vabal tahtel; kui ma usun, et Jumal on üks ja et Tema sõnumitooja on Mohammed, siis ma võin öelda vaid needsamad sõnad ja edasi on juba kõik minu oma kätes. Tema poolest võin ma seda teha kasvõi kohe, kui ma tunnen, et olen selleks valmis.

Tahtsin öelda, et ma tuln siia esialgu vaid mošee ja moslemitega tutvuma, aga kui avasin suu, siis kuulsin omaenda üllatuseks, et ma vastasin talle: „Jah, ma tahan saada moslemiks ja seda kohe ja siin!“ ja kuna esimesed sõnad, mis ma islami kohta paar kuud tagasi Internetist araabia keeles ladina transliteratsioonis olin leidnud ja pähe õppinud, olid juhtumisi *šabaada*, siis ütlesin: „Äšhādu allāā ilāāha illa Allah, wa äšhādu ānnā Muhammadar rassuulullah.“

Sellest hetkest peale olen ma moslem, elan moslemina Soomes, kuid käin ka väga tihti Eestis, külastan mõlemaid mošeesid nii tihti kui võimalik ja olen tutvunud nüüdseks mõlemas riigis elavate moslemitega.

Esialgu oli väga keeruline üldse kõigesse sisse elada, kuna peale moslemiks saamist tuli ilmsiks, et minu elu hakkab nüüd veel enam muutuma, lisaks neile muutustele, mis mul enne olid. Aga vaatamata kõigele on just islami usku pöördumine see, mis on leevendanud minu stressi seoses kolimisega Soome, seoses töövahetusega, seoses tutvusringkonna muutumisega, seoses minu uue elu algusega. Isegi toitumisharjumusi tuli muuta. See on küll Soomes suhteliselt lihtne, kuna siin on olemas päris mitmed nn halal kauplused, kus on võimalik osta sobivaid toidukaupu. Tänu halal kapluste olemasolule olen nüüd saanud oma menüüd mitmekesisemaks teha. Kuna aga ma ei söö enam E-dega vorstikesi ega tarvita enam ka absoluutselt alkoholi ning palvetan nüüd juba regulaarselt 5 korda päevas, siis tänu sellele kõigele kokku olen ma ka hakanud parem välja nägema, olen kaalus 5 kuuga maha võtnud 10 kg, minu enesetunne ja enesehinnang on tugevalt kasvanud, minu eluvaated on muutunud positiivseks, kuna loen Koraani, käin mošees õppimas ja olen õnnelik selle üle, et kõik teadmised, mis ma olen saanud, saab

koheselt ellu rakendada ja mis põhiline – need tõesti töötavad praktiises elus!

Kõik mu pereliikmed aktsepteerivad minu pöördumist islamisse. Nad ütlevad kõik nagu ühest suust, et ma näen palju noorem ja parem välja kui varem, olen õnnelik ja nakatan ka teisi positiivsusega. Ja loomulikult tunnen ma ka ise seda muutust. Tänu Allahile, kes on suunanud mind islamisse, tänu kõigile, kes mind on selles osas toetanud ja aidanud, olen ma saanud õnnelikuks ja mind ootab veel ees suur ookean – nagu öeldakse ju, et islam on suur ookean. Mina tean tõesti sellest ookeanist vaid ehk tilgavõrra, aga ka see tilk on juba väga palju mulle andnud ja nüüd tean, et annab veelgi, peaasi, et ma ise oleksin kannatlik ja püüdlik, uutele teadmistele avatud ja et ma ei kaotaks iial usku Jumalasse, kes on mulle nii palju kinkinud.

Esialgu ma kartsin, et jään sõpradeta ja täiesti ükski, sest kui mu eelneva elu sõbrad kuulsid minu pöördumisest, siis paljud enam ei tahtnud, ei julgenud või ei viitsinud minuga suhelda, aga ma ei olnudki selle üle eriti kurb, sest need, kes olid mu tõelised sõbrad, on mul alles ja kunagi kuhugi ei kao. Nendega saan ma rääkida ka oma uuest elust ja nad kuulavad mind ja on minu üle rõõmsad. Minu tütar ütles mulle: „Ema, kas Sulle ei tundu, et islam on hea filter, mis selekteerib selgelt ära, kes oli päriselt sõber ja kes mitte?” Mulle tundub, et tal on õigus.

Kui ma käisin esimest korda Eestis mošees, siis ma samuti veidi kartsin, kuigi kodulinn toetasid. Ja nagu hiljem selgus, taas täiesti põhjusega. Eesti mošee erines Soome mošeesest sellega, et siin oli islamikeskuse

ja mošee päralt terve maja, mis on mahukas, suur ja hästi valgustatud, majja sisenedes tekkis väga mõnus turvaline ja kodune tunne.

Eriti meeldivaks tegid aga mošees viibimise sealsed õed-vennad, kes mind vastu võtsid ja tervitasid, kui ma esimest korda neid külastasin. Mulle tutvustati tervet keskust otsast lõpuni, kingiti mitu islamit tutvustavat raamatut, mida ma olin juba ammu igatsenud. Lõpuks aga vestles minuga imaam, kes saabus mošeesse just siis, kui olin juba veidi ümbruse ja inimestega tutvunud. Ma olin väga õnnelik, et ma leidsin ennast kohast, kus olid soojad ja sõbralikud inimesed, kes leidsid oma toimetuste ja tegemiste juurest aega mind ära kuulata ja minu päris paljudele küsimustele vastata. Olin rõõmus selle üle, et sain oma emakeeles rääkida imaamiga ja tema käest oma küsimustele vastused, sest kuna ma olin siis islamis veel täitsa uus, oli mul loomulikult talle varuks terve suur hulk küsimärke.

Väga meeldivaks ja suureks üllatuseks, mille kohta võib öelda inglise keeles väljendudes „*cherry on the top*” oli aga see, et Tallinna mošees tutvusin ma ühe moslemist õega, kes minu suureks üllatuseks, kuuldes, et ma olen igalt poolt otsinud võimalust leida eestikeelset Koraani tähenduse tõlget ja lootuse juba kaotanud, kuna neid on nii vähe, lihtsalt kinkis mulle selle! Sellist kallist kingitust ei oleks ma iial osanud oodata. Olen talle selle eest elu lõpuni ääretult tänulik ja olgu Allah talle armuline.

Kui ma mošeesst lahkusin, valdas mind mõnus õnnelik tunne ja oma-moodi seesmine rahu, mis oli kergelt segunenud tuhande mõttega, mis mu peas tiirles.

Mul ei ole kogemusi Eestis moslemina elades töölkäimise ja sõprade ringis olemisega, kuna ma praegu käin seal siiski harva, aga Soomes suhtuvad kolleegid minusse küll väga mõistvalt ja tihti isegi küsivad minult mõningaid asju islami kohta ja tahavad teada minu kui moslemi arvamust elulistest ja tööalastest küsimustest. Tänaval aga on Soomes võimalik täiesti rahulikult olla see, kes oled, sest siin on inimesed harjunud väga paljude erinevate rahvuste ja inimestega; keegi ei tülita; ei teki situatsioone, kus tuleks hakata oma riietumistava lahti seletama. Eestis aga on mult paaril korral siiski avalikus kohas võõrad küsinud, et miks ma eestlasena niimoodi kummaliselt riietun. Ilmselt tuleb see ehk sellest, et Eestis ei ole veel eriti palju moslemeid ja tänavapildis meid eriti tihti ei kohta. Õnneks pole kummaski riigis sellega seoses eba-meeldivaid kogemusi olnud ja üldiselt on suhtumine siiski pigem natuke võõrastav kui halvustav.

Mõtlesin kaua, kas seda juttu üldse kirjutada ja kui kirjutada, siis kas üldse ära saata, sest ma ei ole kunagi avalikkusele omi mõtteid esitanud. Pealegi olen ma ju nii vähe aega moslem olnud ... Aga lõpuks siiski otsustasin, et ma saadan oma kogemuse kõigile lugemiseks. Kuna ma veel ehk paljusid asju ei tea, siis loodan, et mõistate minu eksimusi. Kohtumiseni Eestis.

Marge

TAHTSIN TUNDA RAMADAANI TUNNET

Kõik meie elus toimub Jumala ettemääratuse alusel. Nii nagu islam polnud esimene religioon, vaid sellele eelnesid judaism ja kristlus, et inimesi järk-järgult juhatada õigele teele, nii ka minust ei saanud moslem üleöö.

Oleks minu elu olnud lilleline ja roosiline, siis ilmselt poleks ma hakanud kunagi vaevama oma pead teemadega nagu näiteks elu eesmärk või kõrgeim võim. Oma 25-ndaks eluaastaks olin jõudnud etappi, kust tee enam edasi ei viinud. Polnud enam kuhugi seda rada pidi minna, mida nii usinalt omale rajanud olin. Mõtisklesin oma seniste elu põhitõdede üle, ise nii kiivalt uskudes, et ma küll tean, mis on ainuõige, ent kusagil mujal on valemis viga.

Minu teele hakkas sattuma täiesti juhuslikult erinevaid moslemeid. Ma ei saa küll öelda, et ma väga palju neilt õppisin, ent oma esimese sügavama tutvuse islamiga tegin just tänu neile. Oli kummaline suhelda inimestega, kes elavad pühakirjast lähtuvalt. Kui ma nüüd vaatan tagasi sellele ajale, siis kõige paeluvamaks saigi minu jaoks islamiga tutvumise juures see, et sel religioonil oli vastus iga minu eluprobleemi jaoks, peites enda taha sügavmõttelise ja meid endid kaitsva tähenduse.

Ma ei tea, kui palju on tänapäeval nii häid moslemeid, kelle usu tugevus võimaldab neil järgida islamit 100%-liselt, ilma tagamaid mõistmata. Mina pole siiani heaks moslemiks saanud. Mul on raske järgida nõudeid, mida ma ei mõista. Vahel veedan päevi mõtiskledes mõne punkti üle, mille tähendus mulle arusaamatu tundub. Ma tean, et Allah vastab mu palveile peagi ning saadab ise mulle eluteele olukordi, tänu millele saan ma rikkamaks kogemuse võrra, mis aitab mõista islami reegleid. Siiani ei ole ma end sundinud tegema midagi, mis on vastu-meelne. Islam võlubki oma lihtsuses, olles kõige täiuslikum eluõpetus, mis üldse maailmas eksisteerib. Ühe islami tõe taga peitub osaliselt ka teiste tõdede tagamaid, moodustades sedaviisi ideaalse terviku.

Mida aeg edasi, seda sügavamalt hakkasin endas tunnetama soovi proovida järele, kuidas on olla moslem. Usun, et nii mõnelegi lugejale toob see lause muige näole. Aga just nii saigi minust moslem.

Oli üks päev enne ramadaani algust ja minus ääretult tugev soov tunda ramadaani-tunnet, koos kõigi moslemitega üle kogu maailma. Sel õhtul andsin moslemivande, teadmata ise, kui imeline kuu mind ees ootamas on. Kuu täis kauneid kingitusi, sealhulgas imeline tervenemine ja hingerahu. Selle kuu jooksul sai minust moslem ka hinges ja südames. Teadmistepagas polnud küll veel kuigi mahukas, ent mida aeg edasi, seda suuremaks see on muutunud. Ning mida teadlikumaks ma olen oma religioonis saanud, seda kindlamalt sammun õigel teel. Me võime valida küll õige tee, aga see ei vii meid kuhugi, kui me sellel edasi ei liigu. Moslemiks olemine ei tähenda ainult usutunnistuse and-

mist, vaid püüdu saada paremaks ja teadlikumaks oma religioonis kogu elu.

Mari

PIIRITU ISLAMIMERI

Ta on ajupestud! Just niimoodi ma mõtlesin, kui teda esimest korda oma usust kuulsin rääkimas. Nad ei joogi alkoholi?! Ta ei ole isegi proovinud alkoholi oma 30 eluaasta jooksul?! Ja elavad samas majas oma vanematega, kuni surm neid lahutab?! Milleks selline karmus? Milleks sellised reeglid? Kõige hullema karistusena tundub neile kindlasti see viis korda päevas palvetamine! Uskumatu! Ja paastuda tervelt kuu aega ilma vee ja toiduta kuni päikeseloojanguni on sulaselge hullumeelsus! Vett peaks ju vähemalt ikka jooma, niimoodi võib veel vedru välja visata! Kas nad ei ole kuulnud, et tänapäeval elatakse juba ammu teistmoodi? Ilma valehäbita võid teha, mida iganes soovid, võid elada oma elu just nii, nagu ISE õigeks pead. Kuidas nad ei ole selle uue maailmaga veel segunenud? Ja ometi on ta siin, Londonis, elab ühes korteris kõikide nende teiste rahvustega koos, kuid ikka järgib oma piiritletud eluviisi. Miks ta küll ei lase end lõdvaks ega puhka oma kodumaisest rangest elust? Vanemad ei saaks ju niikuinii teada, kui ta nende arvamusest ikka veel hoolib. Miks ei proovi ta koos meiega kasvõi lonksukestki veini, kuna ta meie seltskonda väga naudib? Milline totaalne ajupesu see selline küll on, mis temast üle on käinud!? Moslemid.... Islam.... Väga karm elu, ma ütleks! Miks nad ennast niiviisi piitsutavad? Mille nimel? Kas nad siis ei tea, et Paradiisi pääseb ka lihtsamat teed pidi? Võtke lõdvemalt! Nautige elu – elu on üürike!

Tänaseks, aastaid hiljem peale minu esimest kokkupuudet moslemite ja islami elustiiliga, on minust enesestki saanud selle elustiili järgija. Ma hakkasin uurima paljuräägitud „kummalise“ religiooni kohta sügavuti. Tahtsin teada, mis on see tugev jõud ja väärtus, mis hoiab üht moslemit kramplikult kinni oma põhimõtetes ega lase igapäevaelu ahvatlustel omi tõekspidamisi jalge alla tallata. Nüüdseks olen ma ise see moslem, kes elab Euroopa kultuuriruumis, puutudes igapäevaselt kokku siinsete normide ja standarditega, mis mulle aga enam sugugi mõistlike või alalhoidmist väärivatena ei tundu. Nüüdseks olen mina see, kes naudib seltskonda, seejuures veini mekkimata. Minu sügavuti teema kohta uurimine juhtis mind mu elu suurima avastuseni ja „kummalisest“ religioonist sai minu igapäevane elustiil siin külmas ilmalikus Eestis, kus Jumalast rääkimine on suurim tabuteema.

Ametlikult sai minust moslem 2009. aastal, siis ütlesin tunnistajate juuresolekul Tallinna mošees ametliku usutunnistuse. Palvetama olin õppinud juba umbes pool aastat enne seda. Peamine põhjus, miks islami kasuks otsustasin, on selle religiooni praktilisus ja igapäevase elu toetus erinevate aspektide läbi. Ma ei osanud varem oma elu tasakaalustada, proovisin erinevaid asju siin elus juba alates puberteedieast ja ikka ja jälle leidsin end ühes või teistsuguses augus. Viimane tilk kari-kasse oli see, et töötasin end üle. Kolisin Londonisse, et maailma näha ja lihtsat tööd teha, mida ei ole võimalik koju kaasa vedada. Pidevalt oli sees miski tühjus, mida iganes ma elus ka ei saavutanud.

Kõige tähtsamad asjad, mida ma Londonis moslemist korterikaaslaselt õppisin, olid tema elustiil ja religioon. Need olid tegelikult omava-

hel lahutamatud. Igapäevaelu käis käsikäes religioossete tavade ja uskumustega: kui Jumal soovib, siis sünnib miskit nii või naa, me kas tahame seda või mitte; Jumal on kõige alus, ka meie igapäevaste tegevuste ja otsuste aluseks. Peamine, mis mind imestama pani, oli see lõputu soojus, positiivsus ja muretus mis temast õhkus – täielik tasakaal ja harmoonia iseenda ning maailma vahel. Olin siiani teinud ei midagi muud, kui rabanud ühel või teisel rindel, oskamata end tasakaalustada ja harmoonias elada. Islami toel olen õppinud, kuidas oma igapäevaelu harmoniseerida. Ainuüksi viis korda päevas palvetamine annab mulle vajaliku sisemise rahu ja tasakaalu, millest nii kaua olin puudust tundnud.

Moslemiks saades tekkis iseenesest mingisugune hea ja halva tunnetus ja seda üpris kõrgel tasemel. Näiteks võisin ma varem tundide kaupa pult käes lihtsalt telekat klõpsida, ükskõik, mida seal siis ei näidatud – mis iganes suutis mu tähelepanu kōita.

Nüüd olen kaugel sellest, kes ma varem olin: ma ei kannata alkoholi ja sigareti haisugi, rääkimata nende tarbimisest; telekat ma praktiliselt ei vaata, mind ei kōida enamus saateid, mis seal tulevad; mu maailmapilt on tugevalt Jumala ja tema tahtega seotud. Mind kōidavad religioossed teemad, multikultuursus, erinevad inimesed, rassid, rahvused – kõige sellega seonduv.

Minu puhul ei olnud enam teed tagasi nende väärtuste ja tõekspidamiste juurde, kust olin tulnud ja mida loogiliseks pidanud. Ma ei suutnud ega tahtnud enam leppida selle ääretult ilmaliku suunitlusega eluga, kus peamiseks edu näitajaks on materiaalsed väärtused ja kus

usklikke peetakse enamjaolt lihtsalt nõrkadeks inimesteks, kes ise oma elu koordineerimisega hakkama ei saa, vaid vajavad mingisugust illusoorset õnnetunnet Jumalas. Nii olin ka mina mõelnud. Eesti ühiskond on suures osas ilmalik ja ateistlik, ka ühe sotsioloogilise uurimusega on see välja tulnud.

Sallimatust võib siinmail kohata KÕIKIDE religioonide suhtes, ka kristluse kui valdava religiooni suhtes. Ometi suur osa eestlasi mainib peale selle, et on ateist, et kindlasti on olemas mingi kõrgem jõud, kes kõike suunab, aga kas see just Jumal on, selles kaheldakse. Kust siis pärineb selline vastuolu, et Kõrgemas Jõus ei nähta Jumalat ennast? Siinkohal võib “tánada” neid legende, kunsti, kirjandust, kus kuidagi Jumalat kujutatakse. Enamjaolt vanamehena, vaatamas alla pilve pealt ja näppu viibutamas. Jumal aga on inimesele andnud loogilise mõtlemis- ja analüüsioskuse, mistõttu vähegi arutlevale inimesele osutub vanamees pilve peal väga loogikavastaseks nähtuseks. Miks ma pean uskuma midagi lihtsalt seepärast, et selline on uskumus, põlvkondi vana legend?

Islam ei tunne Jumala kujutamist. Jumalal ei ole ei kuju ega nägu, mida inimene suudaks välja mõelda. Mitte keegi maa peal elavatest asukaist ei ole Jumalat näinud. Jumalat võib nimetada väga paljude nimetustega, eelkõige on ta aga Loov Jõud ja selline omadus on arusaadav isegi ateistidele. Mitte midagi ei saa tekkida lihtsalt mittemillestki või juhuslikult. Jumala looming on väga detailiderohke ja peen süsteem, millest inimteadus ei ole veel suuteline täielikult aru saama.

Sallimatus võrdub teadmatusega. Me oleme sallimatud enamasti just selliste nähtuste suhtes, millest me õige vähe teame. Nii oli ka minuga. Arvasin samamoodi kui enamik inimesi Euroopas ja Ameerikas, et moslemid on üks vägivaldne rahvas ja aktiivsed või passiivsed terroristid.

Nii oli see siis Minu „siis“ ja „nüüd“ vahele jääb aeg, mil minust hakkas tasapisi, kuid kindlalt kujunema moslem. Ei saa väita, et ma kardinaalselt oleksin muutunud, osa tolleaegsetest tõdedest on jäänud siiani alles, kuid väga suures osas on mu maailmanägemus siiski muutunud. Areng on olnud aeglane, kuid järjepidev ja ma olen alles poolel teel! Ma väärtustan elu islami vaatenurgast lähtuvalt. Jumal on igapäevaelu lahutamatu osa. Jumal ei ole keegi, kes istub pilve peal ja sõrme viibutab. Jumal on lihtsalt kõrgem Loov Jõud.

Olen fatalistlikumaks muutunud. Kui Jumal midagi tahab ja on nii ette määranud, siis see ka sünnib, ükskõik, kas inimene seda soovib või ei. Viis korda päevas meeldib mulle palvetada juba seetõttu, et see aitab mu mõtetel selgineda.

Igatsen islamimaailma järele! Kõige esimene vajadus, mis mul islamiaga kokku puutudes tekkis, oli hakata end katma – mitte juukseid ja nägu, vaid elementaarseid kehaosi nagu käed ja jalad. Tunnen end nii mugavamalt. Sooviksin ka hidžaabi kanda, kuid siinse ühiskonna vastumeelsuse tõttu islami suhtes ma parem ei kannan – ei soovi eelarvamusi enese suhtes tekitada ainuüksi minu usulise kuuluvuse üle otsustades.

Töötasin kunagi Türgis reisesindajana ja olin väga elevel võimalusest minna pisut pikemaks ajaks islamimaale. Kohapeal pidin aga pettuma, kuna Türki osutus minu jaoks siiski suhteliselt ilmalikuks. Kandsin alati pikki maani seelikuid. Kord ütles mu kohalik ülemus mulle poolnaljatades, kuid siiski tagamõttega, et neil Türgis ei pea enam ammu nii kaetult kontoris tööl käima. Jah... kuulus reformatsoon peale Ottomani impeeriumi langemist. Eestvedajaks Mustapha Kemal Atatürk – Türki Vabariigi rajaja ja selle esimene president. Muuhulgas ei pidanud mosleminaised end enam katma ja rätik peas ametiasutustes töötamine isegi keelustati. Tänapäevane Türgi on läbinisti ilmalik demokraatlik riik.

Veelgi enam – ramadaan (moslemite paastuaeg) tähendas enamikule türklastest vaid alkoholist loobumist. Olin pettunud. Siiski kandsin maani kleiti edasi, kui turismilinna Kemeril tänavatele läksin, mis oli seal kandis tavatu vaatepilt isegi kohalike silmis. Oli ju keskmine nais turist enamasti minikleidis venelanna ja tihti suisa päevitusriiete väel, vaid õhuke läbipaistev sall ümber puusade tõmmatud. Rand oli ju seal samas lähedal. Sellest hoolimata üritati ka mind oma maani riietusega venekeelsete meelituste saatel kaupa ostma suunata, mille juures ei puudunud kättpidi tervitamine, tee serveerimine ja komplimentide tegemine kuni armastusavaldusteni välja. Kui ma ühel päeval aga hidžaabiga välja läksin, ei suhelnud minuga mitte ükski poepidajast meesterahvas! Olin äärmiselt meelitatud. Minu jaoks oli just SEE kompliment! Keegi ei proovinud mulle enam terekätt pihku pista ega sealt edasi sujuvalt kallistuse peale üle minna. Ma katsetasin veel pisut oma uue välimuse mõjujõudu. Vaatasin ja uurisin ainiti kaupa, isegi katsusin

mõnd eset, kuid mitte keegi ei tulnud mulle asja kohe pähe määrima või hinna üle kaupleva. Mulle anti rahulikult aega kaubaga tutvuda ja hoiti viisakat distantsi. Tundsind kuningannana! Nii austaval moel ei oldud mind enam ammu koheldud! Täielik austus minu kui Jumalale pühendunud väga naisterahva privaatsuse vastu.

Leidsin islami abiga, et olla naine ei tähenda oma kehavõlude eksponeerimist, mis meie kultuuris on väga iseenesestmõistetav nähtus. Naist vaadatakse ju ikka eelkõige välimise ilu järgi! Aga mitte tingimata. Ma leidsin ka, et ajupestud olin hoopis mina ise, mitte moslemid, nagu algul kangekaelselt arvasin. Ma avastasin, et olin lääne tõekspidamistel lasknud oma aju päris puhtaks nühkida.

„Teie, inimesed, tõesti, Me lõime teid meesteks ja naisteks, tegime teid hõimudeks ja rahvasteks, et teie üksteist tundma õpiksite, sest kõige auväärsem teie seas on Jumala meelest see, kes on kõige vagam. Tõesti, Jumal on Teadja ja Tundja.” (Koraan 49:13)

Religioossuse ja fanatismi vahel on suur vahe. Inimene võib olla tugevalt religioosne vaid sinnamaani, kui see ei kahjusta teisi inimesi. Paraku juhtub, et mõnikord religioosselt fanaatiline inimene läheb oma arusaamades nii kaugele, et võtab omale Jumala rolli maa peal, püüdes maailma muuta väga äärmuslikke meetodeid kasutades. Ka teisele inimesele oma tõdede vägisi pähemäärimine on ühiskonda kahjustav fanatism. Jumal on see, kes inimesi nende elus suunab ja juhhib. Islam ei tunne inimeste „usku pööramist“ või nende „ärarääkimist“, kuna see on Jumala töö. Usklik saab vaid anda selgitusi inimese poolt esitatud küsimustele, aga selline dialoog peaks olema vabatahtlik. Islam tähendab

dab igasugust rahu, Jumala tahtele allumist. Need „moslemid“, kes „uskmatuid“ tapavad, on islami usutõdede vallas sama teadmatud ja harimatud nagu need inimesed, kes arvavad, et kõik moslemid on aktiivsed või passiivsed terroristid.

Minu jaoks on religioonidogmadel põhinevad väärtused olulised eelkõige perekonnaelu korraldamisel. Perekond teatavasti paneb aluse ühiskonnale, on ühiskonna minivariant – nii tugev kui on perekond, on ka ühiskond. Ma tõepoolest usun ütlemissse, et perekond, kes koos palvetab, ka püsib koos. Eesti liigselt ilmalik ellusuhtumine on viinud selleni, et peaaegu iga teine abielu lahutatakse, perevägivalla tase on ühiskonnas kõrge, samuti oleme alkoholi tarbimiselt Euroopas teisel kohal. Lisaks veel painav depressioon ja südamehaigused, mis eestlasi maha surub. Vähe on alles religioossetel alustel ja väärtustel toimivaid peresid. Isiklikult mulle tundub, et seetõttu on siinsel ühiskonnal ka lihtsam halvustada kui tunnustada. Laitmine on kergem tulema kui kiitus. Laps räägib siis, kui kana pissib.

Islam väärtustab esmajärjekorras just perekonda, raha ja karjäär on teisejärgulised. Samuti on emaroll ühiskonnas äärmiselt austatud. Moslemite ütlus kõlab järgmiselt: harid poissi, harid meest; harid tüdrukut, harid tervet ühiskonda. Just ema on ju see, kellelt laps oma peamised tõekspidamised ja baastadmised eluks üle võtab. Naised võivad seega islamiühiskonnas rahulikult kodus lapsi kasvatada, samal ajal kui mees perele raha teenib. Naine ei pea tundma valehäbi, ühiskonna hukkamõistu või mehe pidevat näägutamist, et ta tööl ei käi ja perele raha ei teeni, vaid tervenisti lastele ja kodule pühendub.

Ka isarolli tähtsustatakse meie ühiskonnas liiga tagasihoidlikult. Lapsed on naise eralõbu! Naine võib muretseda vaid nii palju lapsi, kui ta üksinda suudab üles kasvatada! Sellised on levinud arusaamad Eesti ühiskonnas. Eesti ja kogu lääne naistel ei ole mingisugust garantiid selles osas, kui nende mees neid äkki lastega omapead saatuse hooleks jätab või salaja armukesti peab. Islamis on mitmenaisepidamine rangelt reguleeritud. Vaid sellisel juhul, kui mees suudab kohelda võrdselt kõiki naisi, võib ta abielluda kuni nelja naisega. Südant võrdselt jagada on aga pea võimatu, mida on mainitud ka Koraanis, mistõttu soovitab viimane piirduda vaid ühe naisega. Tänapäeva islamimaailm on tegelikult palju monogaamsem kui lääne ühiskond. Moslemist mees teab täpselt oma võimalusi ja temale pandud kohustusi – milleks siis oma elu liiga keeruliseks ajada ja mitut naist pidada? „Ühegagi tegemist!“ reageerib enamik neist küsimusele, miks tal rohkem naisi ei ole. Lääne mehed aga peavad täiesti süüdimatult kas või mitut armukest, samal ajal kui oma seaduslik naine käib nii päevatööl kui kantseldab kodus lapsi. Leian, et lääne naised on meestega võrdväärsete võimaluste väljavõitlemisel teinud iseenesele pigem karuteene. Tänapäeval peetakse lääne naiste hulgas sellist elu luksuslikuks, kui mees teenib raha ja naine vaid kodus toimetab. Paljud naised sooviksid tegelikult pigem sellist rollijaotust. Lääne naised on väsinud olemast liialt iseseisvad ja kangelasnaised, kes suudavad meestega võrdselt karjääri teha ja samal ajal ka lapsi kasvatada.

Moslemid on üldjuhul samasugused inimesed, samade inimlike tõekspidamistega nagu ka kõik teised religioossed inimesed. Siinkohal rõhutan sõna “religioosne”, kuna ei leia, et mu eluväärtused oleksid nii-

palju samad n-õ ilmalike inimestega, kelle elus Jumala kui kõrgema jõu tunnetus või arusaam sellest puudub. Ma kindlasti ei ela oma elu selliste väärtuste järgi nagu võib-olla ilmalik inimene on siinmail harjunud: ma ei tunne vajadust vaadata televiisorist kõikvõimalikku pahna, ei tunne vajadust alkoholi ja sigarettide järele, soovin riietuda katvalt – need aspektid ei ole mulle mitte kohustuseks, vaid tunnen vajadust elada oma elu teatud asju eirates ja teisi harrastades. See annab mu elule mõtte ja toe. Olen oma elu Jumala abiga selliseks kujundanud, mitte keegi ei suru mulle midagi peale. Täidan islami peamisi usualuseid – palvetan, paastun ja annan almust.

„Islam on kui üks suur piiritu meri – kuidas sa selles ujud, kui kaugele või sügavale, on sinu enda asi,“ ütles üks usuvend mulle mošees päeval, mil ma moslemiks sain.

Eliza

KARIN, KAS OLED VALMIS?

„**K**uhu küll reisida, kas Türki või Kreekasse?” küsin reisibüroo konsultandilt arvamust.

Ta vastab, et Türgi pole just kõige parem valik, sest seal ju moslemid ... tead ju küll neid.

Ei teadnud ma midagi, otsustasin ikkagi Türgi kasuks, kuna mind on alati köitnud kõik, mis on teistmoodi ja mitte kõigile sobilik.

Ilus hommik hotellitoas, päike kardina vahelt piilumas, kaugusest kostumas kummalised helid, kas nii ongi igal hommikul?

Valge sarja raamatud, dokumentaalfilmid islamist, saade Eesti moslemitest – see kõik oli minus suurt huvi äratanud. Jälle leian ennast kordussaadet vaatamas. Kas kuulen veel seda kaunist häält mošeest hüüdmast? Miks nad seda küll nii vähe lasevad?

Raamatukogu riulite vahel ekseldes otsin just religiooniga seotud riulit, kust küll palju selle kohta ei leidnud, mille järele tulin. Nii palju raamatuid ... kus on need, mida mina otsin? Võtan kätte raamatu „Minu Maroko”. Sirvin, vaatan pilte, lõpuks loen läbi ja olen väga rahul. Järgmine reisisihtkoht on selgunud. Aitäh, Kätlin, see raamat mõjutas mind ja minu tõekspidamisi väga palju!

Ühel päeval sattus mulle kätte Koraan, mille raamatukogust laenu-tasin ja oma kapile asetasin lootuses, et jõuan seda niisama sirvida. Ohh, jälle magasin tähtaja maha, nii see seal seisis, kogu aeg mulle vastu vaatamas, natuke isegi aukartustäratavalt. Küll on kaunis roheli-ne raamat, sobib suurepäraselt mu kapile seisma...

Kuuldes negatiivset suhtumist islamisse ja moslemitesse, olin alati kaitsepositsioonil. Ma ei teadnud ise ka, miks ma nii väga toetan mida-gi, millest ma ise midagi ei tea.

Järgmine sihtkoht – Maroko ... ekslemised Marrakechi tänavatel, vihmane ja tormine ilm, tüütud kaupmehed, kõigest väsinud ja reisis pettunud sõbranna ... „Karin, miks sa küll siia tulla tahtsid?” Ma ei teadnud, miks, aga olin kindel, et olen õiges kohas.

Hommikul vara jälle see kaunis hääl mošeest hüüdmas – ma olin lummatud, tõusin püsti, vaatasin aknast välja, kõik oli pime ja kõle, aga *azaan*, mis nii kaunilt kõlas, tungis mu südamesse.

Kuna olen ise muusikainimene ja kõik muusika ja helidega seotud minu jaoks tähtis, siis see heli oli kaunim, mida eales kuulnud olen. Selles kõiges peab midagi olema, kuidas need inimesed oma usus nii veendunud on?

Koju saabudes lisandus minu muusikavalikusse youtube’ist *azaani* kuulamine, mis minu lähikondlaste kulmud kortsu ajas: „Jälle on tal mingi uus hullustus peal, küll see kiiresti üle läheb.“ „Küll ta varsti veel mõne musta meha ka koju toob.”

Lõpuks leidsin ennast ääretult sõbralike moslemite kodust, kuhu sisse astudes jõudsin äratundmiseni, et see on koht, kuhu veel tagasi tulen. „Nii me elamegi, oleme moslemid, hoolime perekonnast, oskame elust rõõmu tunda, sööme palju, kogu aeg ongi „bekher.”

Karin, mida sul veel vaja on, kas sellest kõigest ei piisa?

Jumal on mind juhatanud selleni, mida alati otsinud olen. On mul veel tõestust vaja, et Ta eksisteerib?

Ei, olen õnnelik, et olen Ta leidnud. *Alhamdulillah!*

Karin

LENDAVAS KOHVRIIS ISLAMISSE

Olen vist pisikesest peale alateadlikult Jumala olemasolusse uskunud. Kui väike olin, lugesid ema ja isa mulle igal õhtul enne magamaminekut muinasjutte. Minule loomulikult meeldisid kõige enam “Lendav kohver”, “Väike Mukk”, “Ali Baba ja nelikümmend röövlit”, hiljem ka “Ma sõin leiva ära” – kõik muinasjutud, kus olid pildid ja teemaks islam ja Araabia. Mulle meeldis väga inimeste riietus, mošeed ja viis, kuidas araabiamaaades elati.

Aeg läks edasi ja kui olin umbes kuue-seitsme aastane, praktiseerisin omamoodi kristlikku usku. Mäletan, et palvetasin Jeesuse poole erinevate soovidega, aga aastad möödusid ja minu soovid ei täitunudki. Mu usk Jeesusesse ei olnud enam endine, aga sügaval südames uskusin ma Jumalasse ikka.

Teismeeas lugesin ma isegi natuke Piiblit, aga mingisugust erilist tunnet see minus ei tekitanud – õhukesed krabisevad leheküljed, igatahes aru ma selle sisust ei saanud.

Koolis käies olid mulle ained, mis islamimaailmaga kuidagi ei seostunud, tohutult rasked, aga kui tulid näiteks kolmnurgaülesanded või füüsikas oli maakerast ja astronoomiast juttu, siis need olid mulle kohe kerged ja arusaadavad. Hiljem hakkasid mulle meeldima ka araabia tähed, nende omapärase väljanägemise pärast. Loomulikult islamiga ma sellel ajal neid veel ei seostanud.

Alles mitu aastat hiljem, keskkoolis avastasin ma, et on olemas islamusk. Sain küll kodus manitseda, et moslemimehed peksavad oma naisi jne, aga tol hetkel oli mul sellest täiesti ükskõik. Mind huvitas islam. Südamepõhjas tahtsin moslemiks saada ja soovisin endale ka moslemist meest. Palusin oma mõtetes Allahilt, et ma saaksin hea moslemimehega abielluda, kes usuks Allahisse nagu mina ja kes mulle ka islamit õpetaks.

Allah täitiski minu soovi. Ühel ilusal päeval leidsin sõbra, kes mulle Koraani ja prohvetit tutvustas ja mul *šahaadat* lugeda lasi. Alguses lugesin ma Koraani türgikeelset tähenduse tõlget. Kuigi palju ma sellest keelest aru ei saanud, aga minu jaoks oli väga eriline tunne lugeda Koraani.

Minu kõige esimene islamilik palve oli alguses ainult „Allahu akbar“ ütlemine ja täiskummardus, kus ma oma soovid ütlesin. Hiljem ostsin endale ka eestikeelse Koraani tähenduse tõlke, et islamist rohkem aru saada. Koraani lugedes tulid isegi pisarad silma. Siis tellisin endale ka islam.pri.ee kodulehelt islami ja palve õppimise materjali. Palve õppimine oli mulle raske, sest kogu aeg, kui materjali uuesti vaatasin, leidsin midagi valesti olevat, seega siis pidin õppima uuesti, õigesti ja nii mitu korda.

Umbes kaks-kolm aastat tagasi, kui ma oma sõbraga netis rääkisin, kirjutas ta mulle nagu muu seas *šahaada*, ja ütles, et ma ütleksin seda kolm korda. Nii ma tegingi. Ta kontrollis, kas ma ikka ütlesin, ja mina vastasin rõõmsalt jaa. Pärast meie jutuajamist istusin ma natuke aega laua taga ja alles siis jõudis mulle kohale, et kas ma olengi nüüd mos-

lem? Endamisi mõtlesin, et kas seda mošees ei peaks ütleva? Pärast seda võtsin julguse kokku ja otsustasin minna islamit tutvustavale loengule Tallinna mošeesse, et vaadata teiste mosleminaiste käitumist, riieid ja siis võrrelda enda omaga ning harida ja kontrollida enda teadmisi ja kas ma palvetan ikka õigesti. Mošees oli väga lahe, tunnetasin Allah kohalolekut.

Nüüdseks juba kaks aastat tagasi otsustasin proovida ka ramadaani-kuul paastuda, ainult ühe nädala esialgu, et mis tunne see on. Vahepeal leidsin koos piltidega palveõpetuse ja otsustasin uuesti palvet õppida, et mu palved ideaalsed oleksid ja et Allah mu palved vastu võtaks.

2010. aastal otsustasin siis terve suve islamit õppida ja sellele järgnes väga ilus ja lihtne ramadaan. Terve kuu vältel lugesin ka ramadaani-plaani järgi terve Koraani läbi. Pärast ei suutnud ma enam ilma Koraa-nita olla – olin täielikus sõltuvuses ja alustasin lugemisega otsast peale.

2011. aasta alguses otsustasin mošees Koraani ja araabia keele loengutes käima hakata. Mõtlesin, et nüüd on see minu võimalus mošees käia. Ja nüüd käingi mošees – omandan minu jaoks nii huvitavaid teadmisi ning olen leidnud lähedaid moslemitest sõbrannasid, aga üle kõige meeldib mulle mošees palvetada.

Mariliis

MA OLEN VALMIS!

Ma olen sündinud ateistlikus peres. Olgugi et terve isapoolne suguvõsa on ristitud, kaasa arvatud ka isa ise, ei usu keegi minu perekonnast Jumalasse. Niisamuti ei uskunud ka mina. Kui võtta enamus mu suguvõsast, siis vaadatakse usklikutele rohkem õhh-täitsa-pooletooibised pilguga. Minul polnud kunagi ühtegi tuttavat, kes usuks Jumalasse, seega ei arvanud ma ka usklikest eriti midagi. Ma ei mõelnud kordagi Jumala peale, mul ei olnud selleks lihtsalt põhjust. Samas arvasin ma Darwini evolutsiooniteooria kohta, et ju see ikka peab tõsi olema, kui seda koolis õpetatakse – meile ei saa ju ometi õpetada midagi, mis on vale. Praegu sellele mõeldes tundub see argument muidugi jabur.

Pöörde islami suunas andis mulle reis Egiptusesse 2008. aasta märtsis. See üks nädal ereda päikese all pani mind meeletult armastama seda riiki ja neid inimesi.

Eestisse tagasi tulles oli Egiptuse- igatsus nii tohutu, et pool aastat hiljem sain ma neti teel tuttavaks ühe egiptlasega. Me ei rääkinud kordagi islamist, samuti ei mäleta ma, et oleksime väga Egiptusest rääkinud. Me arutasime kõike muud maailmas toimuvat. Ainuke aeg, mil islamiga seoses meil midagi jutuks tuli, oli siis, kui minul oli halb tuju ja ta mulle Koraanist mõned värsid andis, lisades juurde lause: „Ma

loodan, et sa õpid sellest midagi”. Ma ei pööranud nendele värssidele erilist tähelepanu, küll aga sain aru, et neist on mul paljugi õppida.

Kõik see aeg, mis ma temaga suhtlesin, imestasin ma aina, kuidas saab keegi olla nii hea inimene, alati rõõmsameelne ja heas tujus. Eestis on inimesed pigem mornid. Arutlesin endasmisi, et kas asi on Egiptuses? Kultuuris? Viimaks jõudsin ma kuidagi islamini.

Ma hakkasin lihtsalt asja uurima, ilma igasuguse tagamõtteta. Üritasin vältida ja maha suruda eelarvamusi ja lihtsalt õppida. Juba väga vähese ajaga mõistsin, et islam on ülimalt loogiline; et see on elu, mida ma endale tahan. Umbes poole aastaga jõudsin ma niikaugele, et uskusin väga sügavalt Jumala eksistentsi ja kõigesse, mida õpetab islam. Kuid sel hetkel olin ma täiesti veendunud, et minust kunagi moslemit ei saa, sest muutus oleks olnud lihtsalt liiga suur. Sellegipoolest jätkasin ma õppimist.

2009. aasta lõpuks olin ma uurinud ja õppinud nõnda palju ja mu usk oli nii palju kasvanud, et mõttes olin ma juba kindel – minust saab ühel heal päeval moslem, kuid olin ka veendunud, et sinna läheb veel tükk aega.

2010. aasta augustis alustasin oma esimest ramadaanipaastu. Need 30 päeva muutsid mind uskumatult palju. Järsku olin ma kõige eest palju tänulikum ja oma eluga palju rohkem rahul. Ometi jäi minusse ikka seesama mõtlemine, et sinna läheb veel mitu aastat, enne kui ma päriselt moslem olen – tõin ettekäändeks, et ma ei tea veel piisavalt. Mõtlesin, et ehk peale gümnaasiumi lõpetamist.

2011. aasta jaanuaris tuli ideaalne võimalus õppida araabia keelt ja Koraani. Alguses olin lootust kaotamas, et Koraanitunnis käia ei õnnestugi, sest ei saa pühapäeviti Tallinnas olla, kuid tänu Skype'ile on mul siiski see võimalus tundidest osa võtta. See on nii hea tunne, kui ma saan iga pühapäevaga järjest rohkem teada kõigest, mis Koraanis kirjas on ja paljust muust.

Kuid ükskõik kui palju ma ka teada ei saanud, ikka tundsin, et ma pole veel valmis. Umbes aprilli lõpus või mai alguses hakkasin ma siiski õppima palvetamist. Samal ajal tuli islamikeskuses ka „šahaadamaratoni” mõte (et need, kes on koos õppinud ja soovivad šahaadat öelda, saaksid ka seda koos teha). Omaette kaalusin, et mul ei ole ju mitte midagi kaotada ja et see on parim võimalus. Otsustasin, et teen selle ära ja minust saab ametlikult moslem. Paar päeva hiljam mõtlesin jälle – ma pole veel valmis, ma ei oska ju veel palvetadagi, kuid õnneks kadus see mõte kiiresti ja alates 14. maist 2011 olen ma ametlikult moslem. Tunne on super, ma olen üliõnnelik ja väga tänulik. *Alhamdulillah!*

Delis

NÜÜD JA LÕPUNI – OLEN MOSLEM!

Kui ma neid ridu kirjutan, on kevad, kohe-kohe kätte jõudmas. Soe suvi ning on möödunud poolteist aastat hetkest, mil minus tärkas huvi islami vastu.

Olin lapsepõlves pühapäevakoolis käinud, kirikukooris vanaemaga kõrvuti laulnud ning jõuluetendustel esinenud. Siiski ma ei pidanud ennast kristlaseks. Olin ateist.

2009. aasta sügisel algas minu elu raskeim periood – hääbuv abielu ning kasvav mure lapse tervise pärast tekitasid minus tunde, et enam ei jaksa. Üksi.

Miskipärast hakkasin järjest enam märkama artikleid ja uudiseid islamist ning moslemitest. Olin varemgi lugenud nt Kätlini artikleid ning neist õhkav soojus ja südamlikkus paelus mind. See oli ju see, mida tol hetkel kõige enam vajaka jäi...

Kuigi otse mošeesse moslemite sekka julgust minna polnud, otsustasin „neid” n-ö ohutust kaugusest jälgida. Registreerusin islamifoorumisse, kus passiivse kasutajana lugesin „nende” arvamusi. Järgmisena avastasin eestikeelse kodulehe islamist.

Sealtmaalt ei olnud see enam pelgalt huvi, vaid juba teadlik infokogumine. Enam ei tundnud ma end kõrvaltaatajana, olin „süsteemis”

sees. Kui palju informatsiooni! Kodumaised lehed, välismaised lehed, arvamused, inimesed ning neist kiirgav soojus!

Ühel päeval, kui avasin *online*-Koraani, avastasin peagi, et loen seda juba tunde! Olin pidanud pühakirjaga kahekõnet. Mina küsisin ning sain vastuse. Naeratasin ning tundsin suurt soojust :) Sellest hetkest lugesin iga päev Koraani, haarasin informatsiooni endasse iga loetud lausega. Otsisin *Youtube*’ist videoid, mille järgi palvetama õppida, ning üritasin palvetada. Olin väga enesekriitiline ning arvasin, et kui ma kohe ei oska õigesti palvetada, jätan selle üldse katki!

Aasta tagasi sattusin esimest korda islamimaale. Egiptusesse. Seal kohtusin inimestega, kes, nähes minu huvi ja entusiasmi, vastasid igale minu küsimusele, viisid mind mošeesid vaatama ning kinkisid mulle minu esimese hidžaabi. Tagasi Eestis, avasin taas õppevideod, kirjutasin paberile üles palveks vajalikud araabiakeelsed sõnad ning palvetasin.

Saabus ramadaanikuu ja ma paastusin nagu kord ja kohus. Algus oli raske, lugesin minuteid, et süüa saaks! Iga päevaga läks aga lihtsamaks ja elu hakkas rööbastesse loksuma.

Kätte jõudis sügis ning kuigi ma lugesin Koraani, ma ei palvetanud enam nii nagu peab. Vabandasin end välja „kiirete pingeliste aegadega” ning õhtuti vaid vaiksel häälel „rääkisin” Jumalaga. Oi kui rumal ma olin!

Alhamdulillah, et minus käis mingi „plõks” ja jõudsin arusaamisele, kes ma siis nüüd õigupoolest olen! „Olen moslem, aga kas ma ka käitun nagu moslem?” küsisin endalt. Nüüd ja lõpuni – olen moslem!

Samal päeval käisin läbi islamiteemalised *facebooki*-lehed ning saatsin mõnele moslemitele end tutvustava kirja, avaldades soovi nende sõbraks saada! Nüüd olid mul sõbrad, kellega igapäevaselt islamiteemasid lahata ning üksteisele toeks olla. 2010. aasta viimasel päeval laususin omaette usutunnistuse ning astusin uude aastasse juba moslemina!

5 kuud möödus sellest päevast ning 14. mail ütlesin ma Tallinna mošees koos 12 teise naisega oma ametliku šahaada.

Olen leidnud oma elule mõtte, sihi – elada elu, mis oleks eeskujuks igale uuele moslemile. Mul on pikk tee minna, ent ma ei sammu seda rada üksinda. Igal sammul saadavad mind Allah ja mu kallid õed ja vennad islamis!

Ella K.

KUIDAS MA LEIDSIN ELU MÕTTE

Ma kasvasin üles väikeses maakohas, kus kõik teadsid kõiki ja kõike. Seal olid ka kirik ja pühapäevakool, aga mind need asjad ei huvitanud. Ma käisin kirikus, kui kooliga pidi minema või siis jõulude ajal. Meil oli kodus nii laste- kui ka täiskasvanute Piibel. Üritasin neid vahel lugeda, aga mitte edukalt. Ma olen sisemas alati uskunud või üritanud uskuda, et on olemas mingi suurem vägi. Mu pere ei olnud usklik ja neid, kes pühapäevakoolis käisid, vaadati imelikult.

Islamiga olin ma mitu korda kokku puutunud, aga kunagi polnud ma sellele erilist tähelepanu pööranud. Eestis keskkoolis olles õppisime erinevaid uske ja ka islam oli üks nendest. Pärast keskkooli lõppu läksin maailma avastama. Tegelikult olin juba väikesest peale tahtnud USA-sse elama ja õppima minna. Nii tuligi võimalus läbi *au-pairi* agentuuri 2005. aastal USA-sse minna. USA-s elamine õpetas mulle palju erinevatest rahvustest ja kultuurides. Eesti tundus korraga selle suure maailma kõrval nii pisike!

Mind on alati üks küsimus vaevanud – mis on elu mõte? Kas tõesti me lihtsalt elame, töötame, ja sureme ja meist jäävad järele ainult luud? See ei ole just väga hea motivatsioon edasi rabeleda ja edukas olla. Arvasin, et kui USA-sse lähen, siis mu probleem kaob, aga ei läinud see kuskile.

Mul oli üks sõber Pakistanist. Ta oli moslem, aga ma ei pannud seda tähele. Ta ei palvetanud kunagi, käis minuga koos pidudel ja tarbis alkoholi. Mõni kord ta mainis, et käib reedeti mošees. Seega ei andnud see mulle islami kohta erilist infot.

Elu läks edasi, sain eraülikooli stipendiumi. Kool maksti kinni ja ma olin õnnelik. Millegipärast otsustasin ma ka islami kohta kursuse võtta – *Introduction to Islamic Civilization*. Tol ajal mind islam veel eriti ei huvitanud, lihtsalt tahtsin moslemite kohta rohkem teada, sest olin juba nii mõndagi kristlastelt õppinud.

Ameerikas olles käisin ka siinsetes kirikutes, aga need ei aidanud minu elumõtte otsingutele kaasa. Osa inimesi käis pühapäeval kirikus, kuid samal ajal elasid nad moraalireeglitest kinni pidamata oma igapäevaelu edasi. Teised ütlesid, et on kristlased, aga ei käinud kirikuski. Ja kuna enamik inimesi arvavas, et moslemid on vägivaldsed ja õudsed inimesed, siis ma tahtsin ennast rohkem islamiga kurssi viia.

Selles loengus sain tuttavaks ühe ülikoolikaaslasega, kes oli pärit Sudaanist ja oli moslem. Ma teadsin teda juba üle aasta enne seda, aga sõpradeks saime alles ülikoolis. Me hakkasime koos raamatukogus õppimas käima ja rääkisime niisama maailma asjadest. Ühel päeval ütles ta, et peab palvetama ja mul polnud selle vastu midagi. Küsisin, kas ma tohin teda vaadata, kui ta palvetab. Ta vastas jaatavalt. Kui ta aga palvetama hakkas ja Koraani luges, hakkas minu sees midagi kripeldama. See oli midagi ilusat ja rahulikku. Kui ta palve lõpetas, olin ma väga üllatunud. Ta ise oli ka palju rahulikum ja stressivabam. Sellest hetkest

hakkas mu huvi islami vastu kasvama. Ta soovitas mul mošeesse minna, et sealt rohkem infot saada.

Läksin siis esimest korda mošeesse. Hirm oli suur, et ei tea, mis nad minuga seal ära teevad. Naistele ja meestele olid erinevad ukсед, kust sisse sai. Ma sisenesin õigest uksest, aga kuidagi ma ikkagi jõudsin meeste poolele. Õnneks oli imaam nii lahke ja juhatas mu naiste poolele. Seal kohtusin tema naisega ja ta oli väga abivalmis ning rääkis mulle igasugu asjadest. Ta andis mulle kaasa Koraani tähenduse tõlke ja paar teist raamatut. Kui ma sealt ära läksin, tundsin, et hõljun pilvedes. Ma olin õnnelik ja rahulik. Ma tahtsin tagasi minna ja nii ma siis hakkasingi erinevates mošeedes käima ja islami kohta rohkem uurima.

27. detsembril 2009 otsustasin, et on aeg *šahaada* öelda. Sellest päevast alates olen ka kandnud rätti. Emale ei julgenud ma alguses midagi öelda, aga saatsin talle kuus kuud hiljem kirja. Eks ta muidugi oli šokis ja osadest asjadest ei saanud aru, aga toetas mind.

Moslemiks hakates (või islamisse tagasi pöördudes, sest me oleme kõik ju sündinud moslemitena ehk Jumala tahte allujatena) leidsin ma elule mõtte. *It all made sense!* Nüüd olen ma sellesama Sudaani mehega abielus. *Alhamdulillah!* Ja nagu ütleb mu õpetaja: „Reverdid (islamisse naasjad) on erilised, sest Allah on juhatanud need inimesed islamini.“ *Alhamdulillah!* Ma olen selle eest väga tänulik. Ma olen ka tänulik Eesti moslemitele ning Iqra koostajatele, sest te kõik olete mind väga palju aitanud.

Eve

KOOREM MINU ÕLGADELT

Minu sünniaeg jääb sügavalt sotsialistlikku Nõukogude Liitu, kus ei olnud olemas Jumalat, rääkimata inimestest, kes Jumalasse uskuda võisid. Tegelikult pidas enamuse eestlasi jõule ning paljud käisid ka jõulude ajal kirikus. Meie pereni jõudsid ka ülekanded Soome kirikutest läbi televiisori. Siiski ei ole ma pärit usklikust perest ja olen ka praegu oma pere ainuke „must lammas”. Seda endale täpselt teadvustamata olen ma Kõrgema Võimu olemasolust oma kuklakeses alati teadnud. See on midagi, mis on alati minus olemas olnud ning usu juurde jõudmine on minu puhul, minu enda arvates vähemalt, täiesti loomulik.

Umbes 15 aastat tagasi, kui Eestis oli niinimetatud usuline ärkamine, uurisin minagi Piiblit, kuid minus kerkisid mitmed küsimused. Üks piiga proovis neile ka vastata, saates lahkelt Piiblist väljavõtteid. Siiski jäi palju õhku rippuma ning mulle tundus, et vastused ei olnud ammen-davad vaid tekitasid aina uusi küsimusi. Sinnapaika see ka jäi ...

Mitmeid aastaid tagasi sattusin esimest korda Egiptusesse ja kui paljusid ehmatab esimene pilt, mis nad seal näevad, siis mina nägin palju enamat. Ma nägin inimesi, kes olenemata oma varalisest seisust või kodust, kus nad elavad, omavad siiski sellist rahu ja kindlustunnet, mida on raske kirjeldada. Uudishimuliku inimesena hakkasin ma loomulikult lugema ja uurima elu kohta, mis mulle huvi pakkus. Minus on

alati olnud sisemine rahutus; tunne, et minu elus on midagi puudu. Lugesin islami kohta ja palju infot leidsin ka meie kodulehelt www.islam.pri.ee.

Sisemise veendumuse leidmine ei käinud lihtsalt – tüüpiline eestlane, eks ole? Ma olen alati arvanud, et usk Jumalasse aitab inimesi palju, eriti rasketel hetkedel, aga ka kui kuulen muezzini kutset, siis on see ilus hetk meeldetuletus, et palve on minu ja Jumala vaheline ning mulle jääb alati teadmine, et olen Tema kindlates kätes.

Inimesi on igasuguseid, iga rahvuse ja rassi hulgas. Muslimeid on maailmas miljoneid ning me kõik ei ole ühtemoodi. Me ei saa teha usu kohta järeldusi selle järgi, kes vastavalt oma usule ei käitu – pean silmas terroriste.

Eesti ateistlikus ühiskonnas ei ole kerge olla usklik, eriti veel muslim. Kuid need inimesed, kes näiteks Internetiski halvasti kommenteerivad, ei ole süüdi oma arusaamades, sest raske on teha vahet õigel ja valel, mis meedia meile ette söödab, teadmata tausta.

Islamiusk ei värba uusi usklikke ja ta ei suru ennast kellelegi peale ning usun, et inimesed, kes võtavad vaevaks lugeda ja õppida, leiavad ise oma tee, nagu leidsin minagi. Minu jaoks on islami õppimine olnud äratundmine, et selles usus on kõik omal kohal ja ilus. Inimesed, keda ma õppimise käigus olen tundma õppinud, on elav näide sellest, kuidas usk meid paremaks muudab. Minu jaoks ongi elu õppimine, kuidas ennast täiustada ja saada paremaks inimeseks, ning läbi usu Jumalasse loodan seda ka saavutada.

Kui andsin oma usutunnistuse, siis tundsin, mismoodi koorem langes mu õlult, sest andsin ennast Jumala kätte.

Kelli

TÕELINE IME

Minu esimene kokkupuude islami ja moslemitega oli, kui töötasin mitmeid aastaid Afganistanis ühe lennufirma määndžerina. Varem ei teadnud ma islamist midagi.

Lapsepõlves, kui olin 12-aastane, ristiti mind, aga ma ei pööranud sellele erilist tähelepanu. See oli lihtsalt midagi, mis oli tol ajal moes. Mu vanemad (isa on mul pooleldi ukrainlane, pooleldi venelane; ema pooleldi venelane ja pooleldi eestlane) käisid vaid harva pühade ajal kirikus, muidu ei järginud nad ususeadusi eriti kuidagi. Ja kes meist oleks Nõukogude Liidu ajal endale hingelises mõttes aru andnud, kes me oleme? Tõsi ta on, et rasketel hetkedel – näiteks eksamite eel – ma siiski pöördusin Jumala poole; palusin Temalt abi. Mingeid eraldi palveid ma ei osanud, lihtsalt pöördusin Kõigekõrgema poole oma sõnadega.

Esimest korda jõudsin ma Afganistani 2002. aasta septembris. Sel ajal oli Afganistan juba USA ja NATO sõdureid täis, Talibani valitsus oli kukutatud ja Kabulis oli võrdlemisi vaikne. Tunnistan, et alguses oli siiski veidi hirmuäratav tänavatel käia, kuna ma teadsin, et riigis oli pikka aega käinud sõda. Ma ei mõelnudki üldse eriti islami peale. Olin kindel, et moslemid on kummalised ja küllaltki agressiivsed inimesed. Ma teadsin, et Allah on nende mingi jumala nimi ja arvasin, et moslemid on väga sõjakad ja vihkavad kõiki teisi. Samas nägin ma, et afgaanid olid väga külalislahked ja rõõmsameelsed inimesed. See hämmastas

mind, kuna idee kohaselt oleks nad pidanud ju vaenulikud olema. Oma kinnisideed olin ma muidugi saanud meediast ja need ideed püsisid veel kaua – kogu minu Afganistanis veedetud aja – väga kindlalt, olgugi et ma igapäevaselt nägin midagi hoopis muud.

Ma ei oska öelda miks, aga mulle läks väga hinge, kui ma esmakordselt *azaani* kuulsin. See ei olnud ainult minu tunne, vaid *azaan* jättis väga sügava mulje ka paljudele minu kolleegidele. Iga kord, kui kuulsin *azaani*, oli mul kananahk ihul.

Meile määrati tõlk. Ta oli rahvuselt tadžikk, aga tegelikult Afganistani päritolu. Temale esitasin ma islami kohta päris palju küsimusi, kuigi vaid viisakusest. Tol ajal ei tekitanud see minus mingeid erilisi mõtteid ega emotsioone, püüdsin vaid viisakas olla ja teisele inimesele olulise asja kohta küsida. Kord aga ütles ta mulle: „Sina, Andrei, hakkad kindlasti moslemiks.“ Ma vaid naersin selle peale ega võtnud seda kuigi tõsiselt.

2006. aastal tulin ma koju tagasi ja vahetasin tööd. Nii oli mul äkki rohkem ka vaba aega. Siiani ei oska ma isegi iseendale seletada, kuidas ja miks, aga islam hakkas mind äkki kangesti huvitama. Hakkasin lugema www.islam.ru veebilehte ja foorumis moslemitega suhtlema. Sain tuttavaks ühe vennaga Tšetšeeniast. Suhtlesime vene keeles. Ma lugesin palju, kuulasin Internetist jutlusi. Moslemiks hakkamine oli minu jaoks tõeline ime!

Uurisin islamit kolm kuud. Tahtsin aina rohkem ja rohkem teada. Naine tegi mulle isegi märkuse, et ma olen hakanud vähem perele tä-

helepanu pöörama. 2007. aasta 16. novembril ütlesin ma kodus ise *ša-baada*. Ma ei teadnud siis veel, et Tallinnas on olemas islamikeskus. Seejärel hakkasin ma uurima eestikeelset islami veebilehte ja avastasin seal Ildari telefoninumbri. Helistasin talle ja ta kutsus mind Kadrioru palveruumi. Mäletan seda päeva ülihästi, kui esimest korda seal käisin – see oli *žumua*, reede. Ma närveerisin nii, et mul hakkas isegi pea ringi käima.

Alhamdulillah, mu naine on väga arukas inimene. Ta muretses minu pärast, aga ei näitanud seda sugugi välja. Ta aktsepteerib minu otsust. Tema oli kõige esimene, kellele ma ütlesin, et hakkasin moslemiks. Ta ei ole selle vastu. Veelgi enam – ta ei ole ka selle vastu, et meie pojad käiksid minuga islami kultuurikeskuses.

Vanematega on küll asjad veidi keerulisemad. Kui nemad minu moslemiks hakkamisest teada said, olid nad šokis. Ema muretsseb, et mulle on ajuloputus tehtud. See solvab mind veidi, sest ma pole ju enam väike ja mõtlen oma peaga. Ma ei astu kunagi nendega selleteemalisse diskussiooni, parem olen vait. Loodan, et mu vanemad siiski viimaks mind mõistavad *inšaAllah*. Ma väga armastan ja austan neid.

Olen leidnud islami, *alhamdulillah*, kuid veel paljugi on ees – tahaksin õppida selgeks araabia keele, et saaksin araabldest vendadega suhelda ja Koraani originaalis lugeda. Minu väga suureks sooviks on ka palverännakul ära käia ja ma palun Kõigekõrgemat, et Ta mulle seda võimaldaks.

Oma vendadele-õdedele tahaksin soovida, et nad usuksid Kõigekõrgemasse kogu oma südamest ja iialgi ei unustaks Teda ning et nad järgiksid Prohvet Muhammedi (*saw*) õpetust.

Andrei

ELU SUURIM MÕTE

Minu teekond islamisse sai alguse juba kaua kaua tagasi, minu varajases lapsepõlves.

Olen sündinud Eestis raskel nõukogude ajal, aastatel, mil osa Siberisse küüditatud, kes veel elus olid, hakkasid tagasi kodumaale naasma.

Raske aeg oli, sest nii palju tragöödiat oli toimunud meie tillukeses Eestis! Minu suguseltsist oli suur osa kas Siberis või kaugemalgi nagu Sahhalini saar.

Mäletan hästi neid aegu, mil polnud saadaval mitmeid toiduained, näiteks saia ja esimese prantssaia ost peale pikka järjekorda ja selle lõhn ja maitse ei lähe iialgi meelest.

Olen sündinud luteri usku perre nagu enamus eestlasi ja pidin ema soovil ka kirikus käima, põhiliselt pühade ajal, ja loomulikult peeti ka kodus igapäevaseid palveid jne.

Juba sellel ajal ei tundnud ma mingisugust kokkupuudet selle usuga ja ka kirikuga. Kirik oli minu jaoks eriliselt külm koht, kus nii palju tundus minu jaoks segane ja arusaamatu.

Lapsepõlv möödus sellises meeleolus, aga raudselt kuulusid minu ellu India ja Araabiamaaade filmid, mida õnneks näidati ka televiisoris (algul

must-valge TV, kuhu sättisime värvilise kile ette, et näha värvilisena, ja hiljem värvi-TV). Need filmid tundusid mulle millegipärast eriti lähedased. Kõik seal köitis mind alates riietusest, tavadest, kuni muusikani välja!

Noorpõlves käisin ka kinos (põhiliselt kino „Foorum“ „Oktoober“, „Partisan“ ja „Pioneer“), kus näidati eriti palju just India ja Araabia filme.

Aeg möödus – õpingud, elukoha vahetus – Soome, abielu, lapsed, lahutus ...

Mäletan veel aega enne abiellumist, mil olin valmis minema Moskvasse õppima Pärsia- ja Araabia Keelte Instituuti või kuidas seda nimetati. Aga sel ajal olid enamasti vaid meessoost üliõpilased sinna teretunud ja nii see jäi.

Töö-kodu-lapsed olid minu igapäevaelu! Nii läksid aastad, aga tühjus hinges kasvas, sest hing vajas midagi.

Kahe lapsega üksikemana ei olnud kerge toime tulla, aga lubasin kord aastas meile reisi, et ringi vaadata ja maailmaga tutvuda. Nende reise käigus hakkasin end taas otsima – kõigis maades, mida me külastasime, käisin ma kohalikes kirikutes, katsudes leida seda lähedust, ühendust. Käisin nii Kreeka ortodoksikirikus, mis asus kõrgel mäekünkal ühel Kreeka saarel, ja vestlesin apelsinipuu all selle kiriku preestri-ga, käisin Itaalias Vatikanis, aga ei, ei leidnud ma seda tunnet.

Hakkasin erinevate uskude kohta rohkem lugema ja ikka ja jälle tor-kasid mulle silma just islam ja budism.

Umbes 20 aasta tagasi käisin esimest korda Türgis ja seal leidsin ma selle erilise tunde, sest seal kuulsin esimest korda *azaani*. Türgi tundus mulle eriti lähedane ja sellest sai minu lemmikkoht, kus olen käinud mitmeid kümneid kordi.

Kõike parema tunde islamist sain ma Ankaras, sest Istanbulis seda tunnet nii kergelt ei saa, kuigi seal on kaunis Sinine Mosee, Topkapi Muuseum ja palju muud.

Minu otsingud jätkusid, kuid tundsin erilist lähedust millegipärast just islamimaadega – peale Türgi käisin ka mujal islamimaades nagu Maroko, Tuneesia, Egiptus, Jordaania, Malaisia.

Mingi sisetunne otsis ikka edasi ja teatud hetkel tundsin ma, et vist budism on midagi minu jaoks oma sügava filosoofiaga. Kujutasin enast istumas mäenõlval kuskil Indias koos oma guruga mediteerimas. Sõitsin Indiasse. Käisin nii Buddha templis kui ka muudes templites, kuid seal tundsin, et see ei ole siiski minule.

Peale seda sõitu sõitsin üsna peatselt Dubaisse ja seal üksi vanal turul kõndides, just päikeseloojangu ajal, kuulsin *azaani*. See kuuldus neljast-viiest mošeest korruga ja nii ma seal teeristmel seisin, justkui paigale naelutatud! Sel hetkel ma tundsin, et see oli otsene kutse minu Loojalt mulle. Sel hetkel leidsin ma oma terve elu otsitud hingetäite, *subhaanAllah!*

Peale seda hakkasin islami kohta rohkem lugema, õppima ja külastasin tihti Dubaid, Katari ja ka Bahreini. Esimene kohtumine Bahreiniga oli läbisõidul – mul oli aega neli tundi. Otsustasin teha tiiru, seda maad

uudistada, kuid juba esimene kokkupuude andis mulle tunde, et olin jõudnud koju! Ma pole kunagi tundnud nii suurt lähedust mingi koha ja inimestega kui tundsin Bahreinis! Ma ei tundnud seal ju kedagi, aga samas tunnetasin siiski, et kõik on omad, *subhaanAllah!*

Nii ma jätkasin oma õpinguid, lugemist islamist ja mida rohkem ma lugesin, seda sügavamalt ma tundsin, et olen õigel teel!

Lisaks hakkasin ka Interneti teel moslemitega suhtlema, et saada rohkem infot, ja eriliselt tähtsaks kujunes üks inimene Saudi Araabiast, kes kuulus samuti mu elus puuduolevasse ossa. *Alhamdulillah!!!*

Ta tuli just sel ajal, mil mu elus oli eriti raske ajajärk ja kui ausalt ütlen, oli eluisu täitsa kadunud! Ainus, mis mind veel pinnal hoidis, oli usk Jumalasse ja tugev side Temaga. Palusin Jumalalt, et kui minu elu saab olema vaid kannatusterada, siis ta lõpetaks selle, ja kui midagi paremat on tulemas minu ellu, siis Ta saadaks märgi. Ja see märk tuli ja nüüdseks on sellest inimesest saanud minu abikaasa. *SubhaanAllah, alhamdulillah!*

Olin valmis ütlema oma *šahaada*, kuid olude sunnil see Soomes ei õnnestunud. Seega otsustasin tulla Bahreini, et öelda siin oma usutunnistus, siia ramadaani ajaks jääda ja islamist rohkem õppida. Saabusingi oma kohvriga Discover Islami, ütlesin oma *šahaada* ja järgmisel päeval alustasin esimese ramadaaniga. *SubhaanAllah!*

Ramadaan möödus ja otsustasin siia jääda ... alaliselt ... ja nii ma siin Bahreinis elangi!

Minu elu on täielikult muutunud! Ma ei ole kunagi end nii õnnelikuna tundud, sest see suur puuduv osa minu elust, hingest, südamest, mille ma leidsin, on suurim kingitus minu Loojalt. *Alhamdulillah!*

Olen õnnelik, kui ärkan igal hommikul *azaani* kutsel; olen õnnelik, kui lähen mošeesse; olen õnnelik ja tänulik nende toredate õdede-vennade üle, kes on tulnud minu ellu! Olen õnnelik, et olen leidnud sellise lähedase inimese – oma abikaasa. Ja kõik see tänu meie Jumalale ja islamile. Olen õnnelik, et minu elul on suurim võimalik mõte – teenida Jumalat, iga hetk. *Alhamdulillah, alhamdulillah, alhamdulillah!*

Leili

ATEIST-KARJERISTIST MOSLEMIKS

Minu lugu sai alguse umbes kolm aastat tagasi, kui minu käest küsiti, kas ma usun Jumalasse, ja peale minu kiiret eitavat vastust jätkus uute küsimuste laviin. Minu eitav suhtumine Jumalasse tekkis kunagi põhikooli ajal ja tugines minu tolleaja arusaamisel kristlusest. Mingil põhjusel oli mul kujunenud arusaamine, et kristluse järgi on võimalik Jumala heakskiit või soosing saavutada vaid läbi kannatuste (nt. nunnade ja munkade elustiil; vanemate pattude lastele ülekanndmine jmt). See tundus mulle nii ebaõiglane ja ebaloogiline, et ma ei suutnud uskuda, et selline asi saab tõsi olla. Aga selle asemel, et asjaga edasi tegeleda, otsustasin ma kahjuks, et kuna ma sellesse ebaõiglasse „muinasjuttu“ ei usu, siis ei ole Jumalat olemas ja punkt. Lisaks tundus mulle ka, et on päris palju vasturääkivusi ja vastasseise kristluse ja teaduse vahel ja reaalainete inimesena ma ju uskusin pigem teadusesse. Samuti oli sel ajal väga „popp“ lasta ennast ristida ja leeritada. Mulle tundus see kõik kuidagi ebasiiras ja kampaania korras toimuv ning teismelisena sõdisin sellele igati vastu. Kui keegi minu käest küsis, kas ma usun Jumalasse, siis ma andsin oma eitava vastuse alati sellise kehakeele ja hääletooni saatel, et kõigil oli selge, et sel teemal ma vestelda ei soovi.

Kui nüüd uuesti kolme aasta tagusesse aega minna, siis tookord ei õnnestunud mul seda teemat niisama lihtsalt vältida ja kui ma olin vas-

tanud, et ma olen ateist, siis järgnes sellele rida küsimusi, nagu kuidas siis maailm minu arvates tekkis, kui see ei ole Jumala poolt loodud, kes seda „suurt pauku“ juhtis või suunas, kas ma saatusesse usun, mis saab meist, st meie hingedest, kui me sureme, mis on minu elu mõte jne, jne. Sel hetkel oli mul suu vett täis ja ma tundsin piinlikkust, et ma ei osanud neile küsimustele kuidagi vastata, ehk et mul ei olnud neis isegi mitte oma arvamust. Olin olnud oma õpingute ja karjääriga nii ametis, et kahjuks ei olnud ma nendele olulistele teemadele peale põhikoolis tehtud otsust mõelnud; olin ennast lihtsalt ateistiks pidanud, ilma et oleksin tegelikult neid samu küsimusi enda jaoks „ateisti seisukohast“ läbi mõelnud.

Tol päeval lasin ma endale rääkida, mida keegi teine sellest teemast arvab. Võite isegi eelnevate küsimuste põhjal aimata, et tegemist oli inimesega, kes usub Jumalasse. Tegemist oli moslemiga ning tema vaated ja selgitused mulle põhinesid islami põhimõtetel ja arusaamistel. Kõik see, mis ta mulle rääkis, tundus nii lihtne, loogiline ja aktsepteeritav.

Enne seda vestlust ei teadnud ma islamist praktiliselt midagi – teadsin vaid seda, et nende „story“ käib sama Jumala ümber, mis kristlastelgi, kuid milliste sarnasuste või erinevustega, sellest ei olnud mul õrna aimugi. Samuti teadsin kõike seda negatiivset, mis meedia meieni oli toonud – terrorism, naiste ahistamine ... Pärast seda pikka ja ärgitavat vestlust (ning häbitunnet, et ma olin siiani olnud lihtsalt ignorant) ma tundsin, et pean teemaga edasi tegelema; ma pean enda jaoks läbi mõtlema, kes ma ikkagi olen ja mida ma ikkagi usun.

Sukeldusin Interneti avarustesse, püüdes leida erinevaid artikleid ja loenguid Jumala olemasolu ja islami teemadel. Õnneks sattusin ka www.islam.pri.ee lehele, mis oli mulle suureks toeks minu otsingutel. Samuti aitas mind minu moslemist sõber, *alhamdulillah*, ja selgitas erinevaid teemasid, kui ma millestki täpselt aru ei saanud või kahtlesin, kas olin õigesti aru saanud või kui ma ei leidnud ise kohe vastuseid, et kuidas üks või teine asi islamis on. Otsin endale ka Koraani tähenduse tõlke eesti keelde – algus oli suhteliselt raske, kuna Koraani stiil oli võõras lugeda, kuid mida edasi, seda raskem oli jällegi seda käest panna.

Möödus umbes pool aastat, kuni ma endale uuesti seda „suurt küsimust“ julgesin esitada – kas ma siis usun Jumala olemasolusse? Ja seekord pidin ma endale tunnistama, et usun! Ma ei teagi, millal see muutus minu uskumises täpselt toimus – sel hetkel ma lihtsalt tunnistasin endale, et ma usun Kõrgemasse Võimu, Ainujumalasse. Aga võib-olla oli see muutus minu sisemuses toimunud juba aastaid tagasi, kuid ma ei olnud lihtsalt valmis seda endale tunnistama – ma ju uskusin saatusesse ka enne, aga kuidas saatus eksisteeriks ilma Jumala-poolse suunamiseta? Ma olin ka enne rasketes olukordades „iseendaga rääkinud“, nagu oleksin sisemiselt uskunud, et kuskil on Keegi Suur ja Võimas, Kes saab mind aidata ...

Sel hetkel ei olnud ma veel siiski valmis vastama küsimusele, kas moslemiks olemine ja islam on midagi minu jaoks. Ma pidin rohkem teada saama. Ma tahtsin olla kindel, et islamis ei ole midagi, mida ma ei suuda aktsepteerida. See oli minu jaoks suur samm kogu ülejäänud

eluks – ma ei saanud ju täna otsustada, et ma olen moslem ja siis mil-lalgi hiljem, et ma ikka ei ole (kui ma oleks leidnud midagi, mida ei suuda omaks võtta). Aga, *alhamdulillah*, kõik mida ma juurde lugesin-õppisin, oli minu jaoks loogiline. Tegin läbi ka oma esimese ramadaani – küll ainult paastumise osa ehk sel ajal ma veel 5 korda päevas ei palvetanud ja ma ei osanud seda ka moslemite moodi teha. Minu palved olid lihtsad rääkimised Jumalaga; samuti ei kandnud ma veel hidžaabi. Seega, minu esimene ramadaan tõenäoliselt veel arvesse ei läinud, kuid mine tea, äkki Jumal siiski aktsepteeris juba ka seda korda, *Allahu alim*.

Igatahes ramadaani lõpuks olin ma jõudnud arusaamisele, et islam on ka minu tee. Oli möödunud aasta minu otsingute algusest (see esimene jutuajamine, millest ma eelpool rääkisin, toimus ramadaani viimastel päevadel, *mašaAllah*). Ma ostsin endale oma esimese hidžaabi, sain oma moslemist sõbralt juhised, kuidas palvetada ning ütlesin *ša-haada, alhamdulillah*.

Otsustasin, et hakkan kohe igal pool hidžaabi kandma, välja arvatud kodus pereringis. Alguses oli veidi raske, kuna kõik vaatasid järkele ja selline tähelepanu ei olnud mitte see, mida ma väga oleksin taga igatse-nud, kuid nüüd ei pane ma seda enam tähelegi. Tavaliselt on need minu pereliikmed ja sõbrad, kes sellele tähelepanu pööravad, et ma olen jälle uudishimu märklauaks. Ka palvega oli alguses rohkem tegemist – pa-ber oli ikka kogu aeg näpu vahel, et kui midagi araabia keelsest tekstist meelest läks, siis sai „spikerdada“. Mingi aja pärast võisin aga sellest abilisest loobuda (välja arvatud juhul, kui õpin mõnda uut suurat ja soo-vin seda palves kasutada enne kui täielikult peas on).

Mulle oli väga oluline, et ma ei kohanud kordagi halvakspanu oma perelt, sõpradelt ja kolleegidelt sellepärast, et ma nüüd moslem olen. Osa suhtus sellesse neutraalselt ning osa oli väga toetav, *alhamdulillah*.

Tänaseks olen olnud moslem peaaegu kaks aastat ja tunnen järjest rohkem, et olen valinud õige tee (tegelikult peaks vist ütleva, et Jumal on näidanud mulle õiget teed, *alhamdulillah*). Õnneks on meil nii palju toredaid õdesid, kes on mind ja ka teisi õdesid aidanud meie teel uusi teadmisi omandada. Suured-suured tänud selle eest! Kõik need uued teadmised ja igapäevane elu ise ka on näidanud islamit minu jaoks väga ilusana – kui vaid rohkem ja rohkem inimesi jõuaks samale arusaamisele. See, kuidas islam toetab pereväärtusi, üksteise austamist ja aitamist, võiks olla meie kõigi (ja ma pean silmas ka mitte-moslemeid) igapäevase elu osa.

Samuti on islam aidanud mul leppida olukordadega, kus mul või minu lähedastel ei ole kõige paremini või lihtsamalt läinud. Olen jõudnud arusaamisele, et igal asjal on oma põhjus ja tihti on mingi õnnetus, altminek või plaani luhtumine sellele järgneva hea või õnnestumise aluseks. Selle kohta on mul endalgi päris mitu näidet, näiteks paras segadus, paanitsemine ja pidev ümberkorraldamine minupuhkuseplaanidega, mis lõppes kohtumisega „suure küsimusega“ kolm aastat tagasi.

Marju

OLEN UHKE, ET OLEN MOSLEM!

Olen moslem olnud juba kuus ja pool aastat. Aeg on lennanud väga kiiresti, kuid islamist õppida on veel mul palju. Ma ei riietu päris nii nagu peaksin, kuid südames ja hinges on mul midagi muud. Minu tuttavad ja sugulased ei saa sellest usust midagi aru. Algu- ses naerdi mind, et olen lolliks läinud, kuna keeldusin sealiha söömast ja alkoholi joomast. Suve saabudes käskis ema mul ikka päikest võtta ja pikad riided seljast võtta. Kui ma seda ei teinud, oli ema mu peale väga vihane. Sõbrannad hakkasid minust eemale hoidma, kuna minuga pol- nud enam nii lõbus, ma ei käinud enam ei pidudel ega joonud nendega alkoholi. Ma ei julgenud oma perele öelda, et olen moslem. Olin sega- duses, mida teha ja kuidas edasi toimida. Allah aitas mind, näitas mulle õige tee, oli minuga sellel raskel ajal, kui kõik mulle selja pöörasid.

Kooli ajal ma ei teadnud sellest usust mitte midagi. Kui oli juttu Ju- malast, siis tekkis mul kogu aeg küsimus, kus ta siis on ja kes lõi siis Jumala. Sellised tottrad küsimused ajasid mind ennast ka naerma. Mida ma ei näinud, seda ma ka ei uskunud.

Minu tee islamisse sai alguse Türgist. Käisin Antalyas, kus kohtusin oma praeguse abikaasaga. Kõik oli seal minu jaoks uus ja huvitav. Türgi naised katsid oma pead, olid pikkades seelikutes jne. Sellega seoses tek- kis mul väga palju küsimusi abikaasale, miks nii ja miks naa ...

Peale seda väikest turismireisi koju jõudes olid mul ikkagi peas küsimused, miks, miks ja miks ... Ma ei saanud rahu ja hakkasin oma küsimustele netist vastuseid otsima. Ma tutvusin paljude moslemitega eri riikidest, me rääkisime islamist ja ma püüdsin leida vastuseid oma küsimustele. Peale teist korda Türgis käimist oli mul kindel soov uurida veelgi põhjalikumalt, mis on islam. Nii käisingi ma Türgis ikka päris mitu korda, seni kuni kolisin sinna elama.

Algul oli kõik väga võõras. Elasime sellises rajoonis, kus olid kõik moslemid. Mul olid toredad naabrid – kaks mosleminaist, kes aitasid ja seletasid mulle islamit. Nad tutvustasid mulle islami kombeid. Äkki mõistsin, et ma olen kuidagi parem inimene kui varem: ma ei ropendanud, ma ei tahtnud pidutseda, ma ei kannatanud alkoholi lõhnagi jne. Mida aeg edasi läks, seda rohkem ma muutusin, seda rohkem islam mind huvitas, seda rohkem sain ma aru, mida kõike olin ma enne teinud valesti. See ühiskond ja need moslemitega olid mind muutnud.

Ühel õhtul imaamiga kohtudes tekkis järsku mu südames mingi imelik tunne. Külmajudin käis läbi, see oli imelik ja kuidagi teistsugune judin kui külmavärin. Hommikul üles ärgates olin ma aga justkui sootuks teine inimene ... Nii saigi minust moslem.

Türgis abiellusin religioosselt. Nüüdseks olen ka ilmalike seaduste järgi abielus. Minu usk aga on ikka minu. Mu abikaasa pole mulle seda peale surunud ja sellest midagi rääkinud. Ta vaid vastas mu küsimustele, kui neid esitasin. Ta on küll sündinud islamiriigis ja on moslem, kuid ka temal on veel palju õppida.

Olen uhke, et olen moslem. Ma ei kahetse neid pikki öid netist islami kohta uurides ega kõike seda, mida olen tänu islamile õppinud.

Eva

KORAAN – MINU ARMASTUS, MINU ELU, MINU TÕDE

Minu nimi on Maila. Olen abielus moslemist mehega ja ise kohe-kohe ametlikult islami usku astumas.

Arusaamatuste vältimiseks ütlen kohe, et minust ei saa moslemit sellepärast, et mu mees on moslem.

Minust saab moslem, sest minu südames teist teed pole. Jumalasse olen ma alati uskunud ja Tema poole pöördunud, ise Temast suurt midagi teadmata. Eestis sündinuna ja kasvanuna lugesin ma loomulikult Jumala sõnana läbi Piibli. Minu jaoks oli see väga paks raamat, mis tekitas palju küsimusi ja kus oli palju vastuolusid. Ainus asi, millest ma seal kinni haarasin, oli see, et tuleb olla hea ja teha head. Vajadus toetuda millelegi Tema sõnas pani mind seda tegema. Ülejäänud oli aga üks suur virr-varr. Nüüd, aastaid hiljem, kui loen Koraani ja võrdleva usundiloo õpetlase Ahmet Deedati analüüsi Piiblist, olen hakanud mõistma, miks ma Piiblist eriti aru ei saanud.

Minu tee islamisse sai tegelikult alguse juba kümne aasta eest – 11. septembril 2001. See oli esimene kord, kui ma endale sügavamalt teadvustasin moslemite olemasolu. Samas olin ma siis noor ja kogu see maailm ja need sõjad ei mahtunud minu huviorbiiti. Ma ei teadnud sellest mitte kui midagi ja nagu rumal inimene kujundas oma negatiivse arvamuse moslemitest just selle juhtumi põhjal. Olin tüüpiline

„halli massi“ esindaja. Mugavam ja lihtsam on ju hukka mõista kui mõista.

Mingi aeg hiljem, kui vanust ja natuke mõistust kogunes, hakkas see asi mind vaevama. Ei saa ju see asi nii hull olla nagu räägitakse. Ei ole võimalik, et Jumala nimel tehakse selliseid jõledusi ja nii suur hulk maailma elanikkonnast lolliks läheb. Ei saa olla, et miljonid inimesed usuvad Jumalat, kelle nimel tehakse jõledusi. See ei olnud loogiline. Ma hakkasin ise asja uurima – otsisin netilehti, alustuseks lihtsalt lõunamaade kohta, lõunamaa inimeste kohta, nende kultuuri, seaduste ja igasuguste muude nende elu puudutavate asjade kohta, islami kohta. Vaikselt ja tasakesi kohtusin teemakohastes foorumites paljude araablastega, kes mulle seda maailma tutvustasid. Oli nii palju uut ja huvitavaid, teistmoodi elu. Sellist sondeerimistööd tegin ma umbes paar aastat.

Siis jõudsin Koraanini. Lugesin seda siit-sealt Internetis. Mäletan hästi, kuidas see minus tohutult suurt aukartust äratas – see ongi Jumala kindel ja viimane sõna inimestele! Oma esimese Koraani sain ma Kataris, Dohas, sealset suurt islamikeskust Al-Fanari külastades. Sellest ajast on see, hoolimata suurest formaadist, minuga igal pool kaasas käinud. Selles Raamatus peitub minu tarkus maailma ja inimeste kohta, minu armastus, minu elu ja minu tõde.

Maila

MOSLEM JUBA 20 AASTAT!

Minu esimesed sammud islami suunas algasid Eestist kaugel Mühes Lõuna-Euroopa suurlinnas. See oli Jumala tahe, *alhamdulillah*.

Tutvusin oma tulevase abikaasaga ja tänu tema järjekindlusele hakkas asi arenema. Ta rääkis mulle väga palju islamist, kuid ma ei saanud veel kõigest aru. Suurem muutus tuli siis, kui ta mind mošeesse viis ja seal suurte õpetlaste loenguid kuulates hakkasin ise asjast aru saama. Arvan, et on lausa hädavajalik loengutes käia!

Alguses mind veidi hirmutas mošeesse minek, aga tutvusin seal toredate õdedega ja kuulasin suurepäraseid loenguid, ning tagantjärele oli see kõige toredam aeg välismaal olles: käia mošees; kahel *eid*i peol, mis toimusid alati vabas õhus; külastada õdesid, käia haiglates ... Sõitsime tihti erinevatesse linnadesse, et osaleda islamialastel seminaridel, ühiskonnas oli tunda suurenenud huvi islami vastu.

Soovin kõigile edu ja kordaminekuid sellel pikal teel *inšaAllah!*

Tüna

HUNDIKARJA VALGE ISEND

Veel 2002. aastal ei teadnud ma moslemitest või islamist mitte midagi. Meelde tuleb ainult, kuidas pubekana sai loetud raamatud Kasahstanist või Kõrgõzstanist; et nende rahvuslill on tulp ja et naised kannavad helesiniseid pikki ürpe ja et selline mesiniku võrk on ka ees – naine välja näeb, aga sisse ei näe keegi. Mis mind muidugi nutma pani, oli see koht, kui sain teada, et naine näeb oma meest esimest korda iseenda pulmas. See oli minu jaoks südantlõhestav. Mul oli tahtmine minna neid naisi päästma ...

Järgmine kokkupuude islamiga oli mul alles 2002. aastal, kui kohtasin oma tulevast abikaasat. Siis sain temalt teada, et siin maailmas elab selliseidki inimesi, kes ei söö sealihaga ja neil on usk nimega islam. Mind see ei hirmutanud ja ega ma erilist huvi selle vastu ka ei tundnud. Kuu- lasin lugusid, mida mees rääkis. Vaidlesime selle üle, mis oli mulle tabu jne. Muidugi suurim vaidlusobjekt oli meil Saddam Hussein. Minu mees kaitses teda, aga mina jälle kirusin selle eest, mis ta oma rahvale tegi ... kuigi Ameerika saatkonna juurde streikima läksime koos.

Suhet oma mehega alustasime me *haramiga*. Kui jäin rasedaks, siis mees ütles, et pean moslemiks hakkama, et muidu tema minuga koos elada ei saa. See oli minu jaoks midagi jube suurt ja tähendas kohustust. Mees rahustas mind maha, et pean ainult paar lauset tema järgi ütleva

ja ongi kõik. Nii saigi tehtud. Ja nagu mu mees lubaski, ei juhtunud minuga mitte midagi.

Aasta hiljem abiellusime – mingi vene keelt kõnelev mees küsis minu käest, kas ma olen nõus abielluma. Kogu protsess kestis 5 minutit. Ma olin ikka väga segaduses, sest minu jaoks oli ikka abielu Pärnu mnt ZAKSis, pere ja tuttavatega.

Pool aastat hiljem läks mu mees kaheks nädalaks Norrasse. Kui ta tagasi tuli ja teda nägin, tundsin esimest korda, et mu elus hakkab midagi uut toimuma: mu mehel olid silmad värvitud ja tal oli mingi pikk ürp seljas. Mul pidi süda seisma jääma, kui ta võttis väikese vaiba ja hakkas sellel äkki palvetama. Sel momendil arvasin, et olen oma mehest ilma, sest mina sellise asjaga leppida ei saa. Mees nägi mu kohmetust ja lihtsalt hakkas mulle rääkima, mis temaga Norras juhtus. Ma olin ikka väga segaduses – kuu enne seda olime mehega diskol ja baaris käinud; nüüd siis on pidu läbi ... elu läbi! See oli minu jaoks nagu lapselt kommi äravõtmine.

Esimesed päevad olid ikka imelikud. Kui mees palvetas, siis mul kõik karvad tõusid püsti. Aga nagu ikka – inimene harjub kõigega. Mina harjusin sellega, et meie majas enam napsu ei jooda ja sealiha ei sööda.

Ma hakkasin käima Kadriorus mošees, kus räägiti muidugi islamist. Ise ma ennast suure moslemina ei tundnud, aga austusest mehe vastu tegin, mis ta soovis.

Minu jaoks on islam midagi suurt. Ma mõtlen selles suhtes, et kui oled islamiusku, siis pead seda ikka 100% järgima. Poolikuid mosle-

meid pole olemas. Islamis ei saa nii, et valin ainult seda, mis mulle sobib.

Mul pole mitte midagi selle vastu, et mu lapsed kasvavad moslemiks, kuigi ise ma pole Eestis valmis rätikut kandma, et mitte islamile häbi teha – kui keegi julgeks mind või minu lapsi kommenteerida, siis ennast tundes võin öelda, et ma ei suudaks end kontrollida ja minu suuvärgiga oleks sellel väga kahetsusväärased tagajärjed. Tunnen, et mul on ise „hunt“ olles neid lihtsam „huntide“ eest kaitsta. Saan aru, et olen ehk silmakirjalik, aga selline ma juba kord olen ... vähemasti praegu. *In-šaAllah*, ehk see muutub kunagi.

Anne

SIIRAS NAERATUS

Minu esimene mälestus Jumalast on pärit kooliajast, mil lugesin Lastepiiblit. See oli väga huvitav, ilusate värviliste piltidega. Kuna aga olen pärit ateistlikust perekonnast, siis edasi see asi mul kuhugi ei arenenud. Hiljem käisid meie juures koolis ka Jehoova tunnustajad, pakkusid oma raamatuid, kuid mul nende vastu huvi polnud.

Ülikooliaastatel käisin ma Peterburgis ja Moskvas, kus võtsin osa ka ekskursioonidest, külastasin Vene kirikuid, pühakodasid. Kord sisenesin juhtumisi Peterburis asuvasse Kaasani katedrali, kus müüdi õigeusu asju: kuldseid ja hõbedasi kaunistusi, ikoone, raamatuid, küünlaid jne. Otsustasin sealt endale osta hõbesõrmuse graveeringuga „Päästa ja säilita“, aga kuna pühakojas oli väga palju rahvast ja igaüks neist tahtis midagi osta, samas kindlat järjekorda polnud, siis ma lõpuks lahkusin tühjade kätega.

Islamiga puutusin ma esmakordselt kokku Türgis. Võib julgelt öelda, et enne seda ei teadnud ma sellest usust mitte midagi, mis on ka loogiline, sest Eestis ei olnud ju siis praktiseerivaid moslemeid ega ka mingeid erilisi sidemeid islamimaailmaga.

Türgis käisin ma läbi turismifirma perega puhkamas. Meie giidideks osutusid Kirgiisi päritolu eksootiliste nimedega Sõmbat ja Saltanat. Nad ei olnud praktiseerivad muslimad ja nägid välja nagu tavalised tu-

ristid, kuid islami kohta rääkisid vaid head ja püüdsid kõike meile heas valguses näidata. Näiteks ühe meie grupikaaslase küsimuse peale, miks eriti palju naisi välja näha pole (ja naisi me nägime tõesti palju vähem kui mehi) vastas meie giid, et nad eelistavad kodu mugavusi. Meile räägiti ka Türgi ajaloost. Näiteks selline huvitav fakt, et vanasti töötasid küldes muessinitena vaid pimedad mehed. See oli seotud muidugi sellega, et minaretist alla vaadates olid kõik hoovid näha, aga hoovides käisid naised ringi oma kodustes riietes, end korrektselt katmata.

Kohalikus külas üllatas mind väga palju asju: naised, kes olid nii kinni kaetud, et näha olid vaid nägu ja käelabad; mehed, kellest ükski polnud purjus ja kes ise oma lastega ringi jalutasid ... Väga meeldiv oli liigelda ka ühistranspordiga: niipea kui uksest sisse astusid, vabastati su jaoks kohe koht, isegi kui sa ei olnud ei rase ega vanake. Ma ei näinud ka ühtki kodutut, kuigi küla ei paistnud sugugi rikas olevat. Kohalikud olid väga sõbralikud: püüdsid igati abiks olla ja naeratasid alati rääkides. Nende naeratus oli nii siiras ...

See kõik jättis mulle kustumatu mulje ja pani mind elu üle järele mõtlema – miks on meie riik hoopis teistsugune? Ma hakkasin Türgi kohta Internetist rohkem infot otsima ja tuli välja, et suurt rolli mängis siin usk. Edasi hakkasin ma juba islami kohta lugema ja uurima ning mõistsin peagi, et see on parim usk maailmas. Nii saigi minust moslem, *alhamdulillah!*

lnna

OTSETEE TÕE JUURDE

Olen moslem olnud juba kolm ja pool aastat, *alhamdulillah*, ja need on minu elu kõige ilusamad aastad. Jutustan teile, kuidas minust sai uuesti moslem. Jah, just nimelt uuesti, sest me kõik sünnime ju moslemitena, st Jumala tahte allujatena.

Mäletan ennast alates 3-4-aastasest peale. Minu ema on ateist, vanaema Vene õigeusklik. Mäletan, et ema keelas mu vanaemal usuteemasid arutada. Kui ma aga vanaemaga kahekesi jäin, rääkisime me ikkagi usust, Jumalast ja elu mõttest. Mul oli väga palju küsimusi, aga kahjuks jäid paljud neist vastuseta ja piinasid mind edasi.

Kui väike olin, tunnetasin väga tugevalt – eriti kui olin näiteks üksinda kodus – et keegi mind jälgib, kuid ei osanud seda kuidagi seletada. Ma teadsin, et see kes või mis mind jälgib, on kõikjal ja kõikvõimas. Isegi, kui ma end teki alla peitsin, teadsin, et see Keegi näeb mind ikka.

Aastad lendasid. Seljataha jäid kool ja ülikool ... Ma elasin täiesti tavaliset elu, nagu kõik teised noored. Peale ülikooli läksin tööle, sündis minu tütar – see oli minu jaoks ime ja õnnelikem hetk mu elus. Vaadates teda, ei tahtnud ega suutnud ma mõelda, et see kõik võiks juhtuda niisama. Mitte midagi ei saa juhtuda juhuslikult, sest kui kõik siin

maailmas oleks vaid juhuse tahe, oleks siin ainult kaos ja täielik segadus.

Minu hobideks olid filosoofia ja psühholoogia. Otsisin elu mõtet, kindlust iseeneses ja usaldusväärseid inimesi. Käisin kirikutes, vestlesin „isakestega“. Vanaema soovitas mul end ristida lasta ja ütles, et peale seda muutub kõik ...

No ega ikka ei muutunud küll! Lasin end ristida 2003. aastal. Vahel käisin kirikus, kuid rahu ei leidnud ikka veel ja vajalikke vastuseid minu küsimustele polnud kusagilt võtta. Mulle ei meeldinud kirikutes paljud asjad: lõputud ikoonid ja nende kummardamine näiteks. Ma ei saanud aru, miks on nende poole vaja palvetada ja minu süda ei suutnud seda omaks võtta. Ma ei suutnud ka mõista, kuidas „isake“ saab patte andeks anda, kui ta on samasugune patune inimene nagu meie. Patte saab andeks anda vaid Jumal! Ma ei suutnud mõista enne kummardamist endale risti ette löömise mõtet, sest minu jaoks oli see surma sümbol – inimene suri ju ristil! Mis on sellel Jumala kummardamisega pistmist? Ja ei suutnud keegi mulle ka kolmainsust selgeks teha. Viimaks lõpetasin ma kirikus käimise, kuid kogu selle aja ma nagu oleksin midagi ootanud ... midagi head, mis peab ju ometi tulema.

2007. aasta lõpus esitati mulle ühel foorumil küsimus selle kohta, milliseid uske meil Eestis on. Kas meil on ka moslemeid ja kuidas ma neisse suhtun? Mida ma üldse islamist tean? Ma teadsin vaid seda, mida olin koolis õppinud ja televiisorist näinud ja see ei olnud sugugi mitte positiivne. Mul oli isegi ebameeldiv seda välja öelda, sest teadsin, et inimene, kellega vestlesin, oli ise moslem. Ta vastas aga mulle, et kui

olen arukas inimene, siis katsun ise islami kohta uurida, et mis see tegelikult on.

Hakkasin religioonide kohta rohkem lugema – judaismi, kristluse ja ka islami kohta. Hakkasin neid kolme usku palju omavahel võrdlema. Mida rohkem mul küsimusi tekkis, seda enam leidsin neile vastused just islamist. Ma tundsin, et kõik see, mida ma enam kui 25 aastat olin ootanud, jõudis lõpuks minu juurde kohale. Ma tundsin, et tahan saada moslemiks – mida varem, seda parem! Nägin midagi väga lihtsat ja puhast; nägin seda, mida vajasin ja mida ei olnud näinud teistes uskudes. Ma ei näinud islamis ka midagi sunniviisilist. Ma mõistsin, et olin leidnud otsetee tõe – usu Ainujumalasse – me kummardame vaid Teda!

2008. aasta jaanuarist olen ma moslem. Mu küsimused ja hirmud kadusid. Olen nüüd kindlameelsem kui kunagi varem ja islamis leidsin ka usaldusväärsed inimesed, keda olin otsinud. Ma hakkasin end islamis kasvatama ja kaitsma.

Ma tänan iga päev südamest Jumalat, et Ta kinkis mulle Oma armu, avas minu südame ja silmad ja tõi mind islamisse – minu sünniusku – tagasi. Saagu neid avatud silmi ja südameid veelgi rohkem. *Amiin!*

Kersti A.

TEETASSI ÄÄREST ISLAMISSE

Minust sai moslem 3. septembril 2004. aastal Peterburis, kui Olin 19-aastane. Olin oma vanematekodust sinna sõitnud peale keskkooli lõppu, et astuda ülikooli. Elasin ühikas, kus tutvusingi inimesega, kes viis mind islamisse. Ta oli minu toonaabri kursakaaslane. Ma teadsin, et ta on moslem, palvetab jne, kuid alguses see minus mingeid erilisi tundeid ei tekitanud.

Kord tuli ta meile külla ja enne tee joomist ütles: „*Bismillaahi rrahmaani rrahiim!*“ See väljend oli mulle lapsepõlvest tuttav, kuna nii oli alati öelnud minu vanaema, kui minul või mu vennal oli toitu kurku läinud ja me läkastama hakkasime, kuid ma ei olnud kunagi varem huvi tundnud, et mida see tähendada võiks. Kui ma nüüd tema suust seda väljendit kuulsin, küsisin, mida see tähendab ja ta vastas: „Jumala, Armulisima ja Halastavaima nimel.“ Sellest hetkest sai alguse minu huvi islami vastu.

Kõigepealt otsustasin ma mošees ära käia. Aga mida selga panna? Mul ei olnud ei pikka seelikut ega osanud ma ka rätti pähe siduda. Otsustasin abi saamiseks pöörduda etnilistest moslemitest ühikakaaslaste poole. Ma mõtlesin, et kes siis veel kui mitte nemad peaksid mulle öelda oskama, mida ja kuidas selga panna. Kuid oma suureks üllatuseks sain ma nende poolt vaid üllatuse osaliseks. Kuna ma neilt mingit abi ei

saanud, otsustasin omale riidetükist seeliku õmmelda ja proovida ise rätti pähe siduda.

Jõudis kätte reede. Mu toakaaslase kursavend sai minuga metroo juures kokku ja seletas, kuidas edasi saab. Päris hirmuäratav oli sinna üksinda minna. Läänud üles teisele korrusele, võtsin kingad jalast ja istusin vaikselt vaibale maha. Tundsin end väga kummaliselt, kuid samas kodusoojalt. Toolidel istusid memmekesed. Märkasin veel üht väga ilusas etnilises kostüümis tütarlast ja teist nooremat tüdrukut tema taga, kes istus teksades ja kelle pats ei olnud räti alla peidetud. Mind pani see väga imestama ja ma isegi tundsin, et see on justkui ükskõik millise Jumala Koja vastu lugupidamatuse ülesnäitamine.

Kuulsin *azaami* ja kõik hakkasid end palveks püsti ajama. Nähes, et olin segaduses, astus mu juurde üks naine ja ütles, et võin teiste liigutusi järele teha. Peale palvet tuli ta uuesti minu juurde. Ta nimi oli Farida. Temalt sain ma teada, et olemas on *madrassa*, kus on võimalik islami kohta õppida ja kust ka mina võiksin saada vajalikud teadmised. Peale seda ei ole ma teda kunagi enam näinud. Kõik see toimus suve alguses, algas vaheaeg ja ma sõitsin Sotšisse.

Mul oli kolm kuud, et võtta vastu minu jaoks nii oluline otsus. Enamuse sellest ajast pidin ma veetma rannast ja kõiksugu muust meelelahutusest kaugel, kuna ühel hommikul põletasin ma kuuma veega oma jala nii ära, et pidin vaheaja voodis veetma.

Kui ma peale vaheaega Peterburi tagasi jõudsin, tahtsin ma kohe uuesti mošeesse minna. Sel korral sain ma tuttavaks päris paljude *muslim*atega ja üks neist kutsus mind isegi endale külla. Esimest korda ko-

gu selle aja jooksul, mis ma Peterburis olin veetnud, kohtasin inimesi, kes ei olnud ei kahepalgelised ega valelikud. Kõik see, mis ma meedia kaudu ja teistelt inimestele islami kohta teada olin saanud, haihtus kuhugi kaugusesse, kui olin ise nende inimestega suhelda saanud. Avatus, lahkus, abivalmidus, vendlus – see üllatas mind kõige enam ja see oli just see, millest mul puudu oli. Usk tõesti teeb inimesed paremaks!

Viimaks seisin ma valiku ees. Võib-olla, et oleksin seda veel edasi lükanud, kui mu kõrvus ei oleks kumisenud toakaaslase kursavenna sõnad: „Me ei või iial teada, millal me sureme – võib-olla järgmisel minutil, võib-olla aga alles saja aasta pärast. Kui sa selle otsuse homsesse lükkad, siis homset ei pruugi tulla ja Paradiisiväravad jäävad sulle igaveseks suletuks.“ Enne otsustamist pidin veel kõik korralikult läbi kaaluma – viis korda päevas palvetada ma suudan, välimus ei ole ka probleem, isegi vanemad ei tohiks vastu olla, vaid vastupidi, just julgustaksid mind, kuna selles pole ju midagi halba ...

Teel mošeesse mõistsin ma äkki, millise suure hulga vendi ja õdesid ma moslemiks hakates endale saan. Nii ma siis ütlesingi oma *šahaada* mošee hoovis, tunnistajate ees, nii araabia kui ka vene keeles ja minust sai moslem, *alhamdulillah*. Hakasin mošEEKOOLIS ehk *madrasas* käima. Ainus mure oli vanematega, kes kuidagi ei tahtnud mu otsusega leppida. Möödas on ligi seitse aastat, kuid nende suhtumine ei ole eriti muutunud.

Nüüd olen ma abielus, sellesama toakaaslase kursavennaga. Abiellusime pool aastat peale seda, kui olin hakanud moslemiks. Meil on kaks imearmast poega – Omar ja Khalid. Vot selline vene-moslemipere kukkus meil välja ja oleme selle eest Jumalale väga tänulikud.

Koju Tallinnasse puhkusele sõites ei kohanud ma siin kunagi moslemeid, kuni ühe päevani 2006. aastal, mil ma rasedana Kadrioru pargis jalutamas käisin ja seal üht moslemiperekonda kohtasin. Need olid Iman ja Ildar oma lastega. Nii sai alguse minu tutvus kohalike moslemitega.

Olga

NÄDALAGA MOSLEMIKS

Minust sai moslem 2003. aasta 26. augustil. Islami juurde jõudsin, kuna mul oli suur huvi erinevate uskude ja sektide vastu. Käisin igasugustes pühakodades – kristlikes, budistlikes, satanistlikes, külastasin erinevate koguduste kokkusaamisi jne. Lugesin ma vähem, religioosne kirjandus ei pakkunud mulle nii palju huvi kui just inimes-tega suhtlemine, sest raamatud ei anna alati täpselt edasi seda, mida inimesed. Raamat ei olnud seega minu jaoks mingi autoriteet. Inimes-tega suheldes on alati võimalik rohkem infot saada.

Filosoofia- ja religioonihuvi oli mul juba alates 15-aastasest. Tahtsin käia erinevates kohtades ja uurida, millised on inimesed. Kui jõudsin mošeesse ja moslemitega suhtlema hakkasin, mõistsin kohe, et minust saab moslem. Mul ei tekkinud isegi eriti mingeid küsimusi. Ja üldse, küsimused mind väga ei huvitanudki, pigem see, kuidas inimene üldse vastab ja reageerib. Nädala pärast olin ma juba moslem.

Kui päris aus olla, siis lähedaste ja sõprade reaktsioon ei teinud mind eriti murelikuks. See oli minu otsus minu enda jaoks. Kõigest hoolimata suhtusid mu lähedased minu otsusesse siiski üllatavalt mõistvalt. Kahjuks ei ole küll keegi mu sugulastest siiani moslemiks hakanud, aga

selle eest on Jumal mulle kinkinud suurepärase naise ja kaks poega,
alhamdulillah.

Jura

MINU ISLAM

Kui ma oli viieaastane, hakkas minu ema moslemiks. Mina olen Kalati olnud moslem, kuna islamis usutakse, et kõik lapsed on sündinud moslemitena – Ainujumala tahtele allujatena. Me elame Iiri-maal ja ma käin 3. klassis.

Nüüd olen ma 10-aastane. Ma palvetan kõik oma palved ja käin Koraanikoolis. Koraanikoolis me loeme Koraani, õpime arabia keelt ja islami usku. Ma olen pähe õppinud 39 peatükki Koraanist.

Vahel me õpime minu koolis ka minu usu kohta. Mulle meeldib see väga, kuna siis teavad ka teised lapsed, mis tähendab islam. Ma saan neid ka koolis palju aidata, kuna olen oma usu kohta õppinud.

Mul on õde, tema nimi on Amina. Ma püüan talle Koraani ja palvetamist õpetada. Ta juba oskab palvetada ja natuke Koraani.

Mulle meeldib Koraanikoolis käia, sest meil on seal alati väga lõbus ja mul on seal palju sõpru. Mul on ka väga tore õpetaja ja ta kiidab mind alati.

Mulle meeldib olla moslem, sest mulle meeldib lugeda Koraani ja palvetada koos oma ema ja papaga. Meie usk õpetab meile olla lahkem

ja sõbralikum teiste inimeste vastu. Mulle meeldib olla moslem, sest ma armastan Allahit.

10-aastane Mariell

JA VALGUS SAI ...

Olen väiksest peale sellele mõelnud, et kuidas kogu universium alguse sai ja kuidas inimene siia tekkis.

See pole küll pidevalt mu mõtteis olnud, aga aeg-ajalt olen selle peale mõelnud, seega Jumala olemasolu suhtes olin ma ootaval seisukohal.

Põhikooli ajal õpetati, et inimene on arenenud ahvist ja nagu ikka koolis, sai ka kontrolltööd selle peale tehtud. Tunduks ju igati loogiline, et kõik, mida koolis õpetatakse, peab ka tõsi olema. Seega olin ma sunnitud mõnda aega sellesse uskuma.

Jumala olemasolus veendusin ma aga ise, läbi isikliku kogemuse. Nimelt umbes kaks aastat tagasi, kui olin 16, olin olnud juba pikka aega sügavas masenduses ja otsustasin paluda abi Jumalalt. Seega ma palvetasin Ta poole enne magamaminekut. Järgmisel hommikul paistis päike aknast sisse ja südames oli tõeline eufooriatunne. Tundsin, et Jumal oli mulle tõesti vastanud ja otsustasin mitte toas olla, vaid välja minna. Olin Jumalale lõputult tänulik ja taevasse vaadates kiitsin Teda.

Aeg läks aga edasi, asjad paranesid ja nagu ikka, see kuidagi vaibus ja ma ei mõelnud enam eriti Jumalast – eks inimesed ikka tunnevad Loojat vaid hädas. Siiski ei eitanud ma enam Tema olemasolu, aga küsimus-

tele nagu näiteks mis on elu mõte, ei olnud mul ikka vastuseid. Kuid samas ma teadsin, et Jumal võib inimese elule mõtte anda.

Käisime perega aprillis onu sünnipäeval, kellele ongi just nimelt Jumal elu mõtte andnud. Ema on rääkinud, et poisina tegi ta pättusi ja on selle pärast isegi kuus aastat vanglas pidanud istuma, aga nüüd on ta teine inimene, justkui uuesti sündinud.

Sattusin vestlusesse ühe onu sõbraga. Rääkisime ka Jumalast. Ma ütlesin, et olen selles küsimuses neutraalsel seisukohal. Sain vastuseks, et siis ma olen Jumala poeg, sest Piiblis olevat niimoodi öeldud, et „igaüks, kes Mind ei eita, on Jumala poeg“ vms. Seda oli muidugi rõõm kuulda, kuid samas tundus see kuidagi liiga hea, et olla tõi. Kuna kohal viibis hästi palju pastoreid, tehtigi mulle ettepanek kohe oma pattudest vabaks saada. See tundus mulle aga juba kohati naljakas ja väga segadusttekitav. Ma ei olnud nõus. Mulle tehti ettepanek tulla nelipühi kirikusse noortele mõeldud jumalateenistusele. Sellega nõustusin.

Kui sinna läksin, tundus seal päris huvitav – jutustati Jumala sõnast jne. Kui tuli aeg lõpetada, lauldi ülistuseks. Sõnu sai lugeda ekraanilt, nii et kõik oli lihtne, kuid see, mida lauldi, tekitas minust suurt ebakindlust: „Ei teist nime tea, ei teist nime tea, kui Jeesus ...“ – just nii kõlas laulu refrääni osa.

Bussiga koju sõites oli mul hinges selline ebamugav tunne, et midagi nagu üldse ei klapi.

Käisin seal kokku kolm korda lootuses, et midagi muutub, aga ei. Siis ma enam ei läinud ka.

Viimane kord, kui seal käisin, räägiti, et samas kirikus käib koos ka Avasta grupp, kus käivad inimesed, kes tahavad Jeesust tundma õppida. Mõtlesin, et miks mitte proovida, kuid omal viisil. Hakkasin vaatama kristlikke televisioonikanaleid, nt Life TV, kus näitas inimesi, kes said haigustest terveks vaid lausega „*In the name of Jesus, get healed*“. Mina olin jälle kahevahel, ei osanud seisukohta võtta. See tundus kummaliline, uskumatu.

Avasta grupi põhiolemuseks kujunes see, et anti kätte töölehed koos küsimustega Uuest Testamendist ja siis arutati koos, et mida sellega on öelda tahetud. Hakkasin ka ise paralleelselt uurima, et mis on siis see põhiline uskumus, mida ma õpin mõistma. Inimene on langenud ja patune ning ainus võimalus saada patust puhastatud on parandada meelt ja uskuda Jeesusesse Kristusesse. Minul aga tekkis küsimus, et miks ei võiks see olla usk Jumalasse? Kas siis Jeesus Kristus lõi maailma?

Õnneks tulid vastused minu küsimustele päris kiiresti, kui leidsin inglisekeelse netilehekülje islamist. Seal võrreldi islami dogmasid teiste religioonide omadega. Mina uurisin kohe „*Islam vs Christianity*“ osa. Mis ma enda jaoks head teada sain, oli see, et keegi ei vastuta kellegi teise patu eest, vaid iga inimene vastutab vaid iseenda pattude pärast – patt EI OLE PÄRITAV! Varem olin ma õppinud, et Kristus suri meie pattude pärast, iga uus ilmakodanik sünnib patuga ja kes Jeesusesse uskujatest patustab, temale ei ole kohtumõistmist, sest Jeesus on juba tema pattude pärast surnud. Kristluse ja islami erinevuste väljatoomisega aga mõistsin, et just islam on loogiline, see ainuõige usk. Miks peaks

keegi olema patune kellegi teise patu pärast või miks vastsündinu peaks üldse patune olema? Või kuidas pääseb patune kohtumõistmisest vaid seetõttu, et ta ütleb, et usub? Iga usk väidab muidugi, et just see on see õige, aga kui inimloogikale on see vastuvõtmatu, siis see ei saa olla tõde ega õigus.

Samalt leheküljelt leidsin veel lõike Piiblist, kus antakse mõista, et on ainult üks Jumal, mitte kolmainsus. Kui miski on arusaamatu, siis ei saa see olla Jumalalt – „*God is not the author of confusion*“.

Olles seega veendunud, et olen leidnud tõe, otsustasinigi islamisse astuda, kasutades selleks *online chati*. Seal kirjutati mulle, mida inimene peab uskuma, et olla moslem – *Ei ole teist kummardamist väärivat jumalust peale Jumala ja Muhammed on Tema sõnumitooja!* Nad saatsid mulle helifaili, mille järgi pidin *šahaadat* kordama, et minust saaks moslem. Peale seda pesin end pealaest jalatallani. Olin islami vastu võtnud ja võtan seda kui ainuõiget tõe. *Alhamdulillah*.

Online chatis küsisin, kas islamis on ka pastoreid nagu kristluses. Sain teada, et on õpetlased, imaamid (ehk eestpalvetajad) ja lektorid. Niisiis hakkasingi neti abil otsima *online* loenguid. Vaatasin näiteks Khalid Yasini loengut „*The historical Jesus*“ ning sain kinnitust arusaamadele kolmainsuse ja Jeesuse kui Jumala või Jumala pojaks olemise kohta, mis veelgi enam kinnitas, et islam on ainuõige usk maailmas. Olen õnnelik, et leidsin tõe, *alhamdulillah. Wašhadu anna lāā ilāāhā illa Allah wašhadu anna Muhammadan rasuul Ullah*.

Allar

LÄBI KÕRBE ÕIGELE TEELE

Minu teekond islamisse algas kaheksa aastat tagasi reisidega Egiptusesse. Hakkasin ennast sellel maal koduselt ja hästi tundma. Mulle meeldisid väga sealsed inimesed – nii vahetud ja siirad. Samuti hakkasin huvi tundma nende usu vastu ja seal olles tundsin mingit seletamatut soovi mošeesse minna.

Enne neid reise ei teadnud ma islamist midagi, nagu enamik eestlasi. Lugesin ja uurisin siis islami kohta, et mõista neid inimesi, kes on islami oma usuks tunnistanud.

Muutus toimus minu elus kaks aastat tagasi, olles jälle Egiptuses ühel kõrbematkal. Tundsin seal, et keegi andis mulle märku, et leiaksin tee islamisse. Tean, et mind juhutati õigele teele.

Soovisin Egiptuses mošees *šahaada* öelda, aga julgusest jäi puudu. Samas see soov minus järjest süvenes ja lõpuks otsustasin seda teha meie mošees, Tallinnas. Ma olen väga tänulik, et Allah juhatas mind õigele teele ja ma mõistsin viimaks, mis on elu mõte. Nüüd on minu sooviks olla kannatlik ja teenida Allahit kõige paremal võimalikul viisil. *Allahu akbar!*

Silvi

MA NAUDIN RAHU

Kuulsin lapsena oma emalt sõna „Jumal“, kuid see ei tähendanud
Kei talle ega mulle mitte midagi.

Minu ema oli lihtsalt teadlik, et on olemas keegi, kes meid juhib ja me ei ole päris üksi. Mina ja mu vend saadeti kodukohas asuvasse laste pühapäevakooli. Seda tehes ei olnud emal meid plaanis mitte usuliselt harida, vaid sinna saadeti meid sellepärast, et meil peres valitses vaesus ja pühapäevakoolis jagati riideid ja anti lastele süüa. Sellise arusaama ja maailmavaatega mind kasvatati ka üles. Ma ei teadnudki usust suurt midagi, ainult seda, et seal aidatakse vaeseid.

Juba 16-aastaselt sundis elu mind elama üksinda, kuna kodus olid minu kasuisa ja ema langenud alkoholilembusesse, mida mina välja ei kannatanud. Järgmine samm minu elus oli 18-aastaselt minna luteri kirikusse, kus mind ristiti ja leeritati. Selles ma enam ei tundnud midagi võltsi ega ka omakasupüüdlikkude, vaid see oli siiras soov õppida tundma Jumalat, sest lapsepõlves pühapäevakoolis käies oli ka midagi, mis mind aitas teha otsust luterlaseks saada da.

Mõni aeg hiljem hakkasin ma aga mõistma, mis seal küla luteri kirikus tegelikult toimus. Noored käisid luteri kirikus vaid selleks, et see on maal üleüldine traditsioon. Pühapäeval teenistusel oli ainult kuus kuni kaksteist vanaprouat ja nad olid kõik kuidagi kohustuse korras

seal. Minu arusaam oli selline, et nad olid vanaks saanud ja neil on tekkinud hirm surma ees ja oma pattude pärast ja nii käidi seal jumala-sõna kuulamas ainult selleks, et ehk Jumal halastab neile nende patud. Samas väljaspool kirikut neid üksikuid kooskäijaid nähes oli selge, et oma igapäevaelus kobavad nad ikka kusagil pimeduses, elades täpselt sedasama vana patust elu edasi, nagu olid elanud kogu oma eluaja.

Mul kadus igasugune huvi kirikus käia. Ma ei saanud sealt oma hingele sellist toitu, mida ma vajasin ja otsinud olin. Peale pühapäevasel teenistusel käimist ja sealt koju tagasi jõudmist tundsin ma, et minu sees oli ikka seesama tühjus, mis mind oli elu jooksul saatnud. Ainus asi, mis mulle rõõmu valmistas, oli see, et ma sain kirikumaksu maksta teadmises, et selle rahaga aidatakse vaeseid ja näljaseid pühapäevakooli lapsi. See oli kogu rõõm maal üleskasvamisest ja arengust.

Jõudis kätte aeg, kus mul oli vaja maalt lahkuda. Võtsin koti selga ja läksin pealinna tööd otsima. Olin väga ebakindel ja ei olnud sugugi oma ettevõtmistes püsiv. Vahetasin paari aasta jooksul päris palju töökohti, kuni leidsin töö, mis oli mu hingele vastuvõetav ja mida tehes olin õnnelik. Ma sattusin tööle haiglasse, hoolitsesin haigete eest, sain endale kindla elamise. Minu ümber tekkisid uued inimesed, sain suhelda ja laiendada oma silmaringi.

Ühel hetkel tekkis minu ellu hea sõber. Ta oli alati särav, ülimalt rõõmsameelne ja hea soovlik. Kunagi ma ei kuulnud tema suust kellegi kohta mitte ühtegi halba sõna. Ta üritas olla mõistev inimestega, kes kobasid pimeduses ja olid patust vaevatud ning ütles lihtsalt, et nad on rumalad ja elu annab neile juhtnööre, kuidas edasi elada. Kui mina aga julgesin talle kurta oma muresid ja hädasid, oli ta alati valmis mind hea

sõnaga toetama ja mõte, mis peamiselt tema suust kõlas, oli see, et kõik halb on mööduv.

Tänaseks peaaegu viis aastat tagasi kaotasin selle hea ja tore sõbra, kelle headust, avatust ja siirust ma ei osanud sellel ajal märgata ning ei suutnud mõista tema sõnumit mulle, mida ta oma käitumisega üritas näidata. Mu silmad hakkasid avanema alles siis, kui teda enam meie seas ei olnud. Käisin tema põrmu ära saatmas viimsele teekonnale. Seisin matuseteenistuse ajal seal kui vahakuju, ainult mu kõrvad võtsid vastu sõnumit, mida sellel ärasaatmistseremoonial räägiti. Teda maeti moslemite kommete järgi. Peale temaga hüvastijätmist jooksin sealt saalist välja paar maja eemale, vajusin mingi hoone trepile istuli, võtsin pea käte vahele, toetasin lauba vastu põlvi ning puhkesin valjuhäälselt nutma. Ma ei saanud aru, millest see tuli, kas see oli lein sõbra kaotusest või oli see midagi, mis oli imaami jutluses mind väga liigutanud, kuid olin jõudnud murdepunkti.

Peale mõneminutilist nuttu püsti tõustes ja kodu suunas liikudes tundsin ühel hetkel erilist rahu oma südames, mida ma ei olnud oma 26 eluaasta jooksul kunagi tundnud.

Sellest ajast kuni tänase päevani olen mõtisklenud ja uurinud, et mis see siis oli, mis minuga toimus. Ma küsisin endalt palju küsimusi, millele ma ei saanud vastuseid, mis tegi mu rahutuks, kuid samas ma teadsin, et igal asjal on oma aeg.

Nüüd siis, aastaid hiljem, läksin oma kadunud sõbra hauale küünalt süütama, et meenutada inimest, kelle sarnast ma polnud kohanud enne ega ka peale teda.. Surnuaiast koju minnes ma äkki tajusin taas sama

erilist seletamatut rahu, nagu tol matusepäeval. Siis alles avanesid mu silmad ja hing. Mõistsin, mida ma olin otsinud ja tahtnud ning mida minu kadunud sõber minule oma eeskujuliku kasvatuses ja käitumisega öelda tahtis.

Terve öhtu jooksul nautisin oma erilist rahu tunnet. Peale seda otsustasin minna raamatupoodi, et leida sealt islamiusuga seotud kirjandust. Leidsin raamatu, mille ma sain oma võimalustele vastavalt osta. See oli „Väike Religiooniraamat, Islam“ mille oli välja andnud Markus Hattstein. Seda raamatut lugedes ja uurides selgus, mida olin otsinud ja soovinud leida. Mulle meenus eluetapp, mil olin veetnud aega oma moslemist sõbraga. Mulle tuli meelde tema eriline isikupära, mida ma ei olnud leidnud ei enne ega ka peale tema lahkumist. Ma hakkasin aru saama, et temast kiirgas armastust, mida Jumal oli talle õpetanud teiste inimeste vastu tundma. Ma hakkasin mõistma, miks oli ta teistsugune kui teised inimesed. Ma sain aru, miks ta kunagi ei rääkinud mulle islamist. Ta aimas, et ma ei oleks seda mõistnud, kuna minu eelnevad kogemused pühapäevakooli ja luteri kirikuga ei olnud täitnud tühja kohta minu hinges. Ta näitas mulle, milline võib olla inimene, kes armastab Jumalat ja kes on õppinud tänu Jumalale lugu pidama oma lähedastest inimestest ning sõpradest. Nii saingi aru, mis oli tema sõnum minule.

Peale raamatu viimase lehekülje lugemist ja meenutades suure südamega sõpra ei kahelnud ma enam hetkekski, mida ma otsin ja tahan. Istusin arvuti taha ja hakkasin otsima kontakti islamiga. Sain selle väga kiiresti, lähima 1,5 tunni jooksul ... ja kolm päeva hiljem ma juba külastasin mošeed. Teejuhiks mošeesse oli üks ülitore vend, kes mind esi-

mestel kirjavahetustel suutis veenda, et selliseid sõpru ja vendi nagu oli mu kadunud sõber, on just islamis.

Mošeesse sisenedes mu hing värises sees ja mul tekkis Jumala ees ja vendade seas hirm ja häbitunne. Ma tundsin end patusena ja häbenesin seda, kuigi minu teejuhist vend oli väga julgustav. Peale esimest ja teist korda mošeesse minemist sain ma suhelda paljude vendadega, kes süstisid minusse julgust, mis lubas mul astuda islami kogukonna ette ja öelda oma usutunnistuse.

Tänaseks olen ma juba moslem. Olen küll veel väheke toores ja roheline, kuid tänu oma vendadele saan ma õppida islamit ja õppida armastama Jumalat ning austama oma lähedasi. Esimest korda elus ma tunnen, et olen leidnud oma elus koha ja tee Jumala armastuseni. Ma ei mošees nii, nagu käisin oma vanemate käsul isikliku kasu saamise eesmärgil pühapäevakoolis. Käin kohas, kus inimesed ei istu omaette, igaüks omas nurgas, ega pörnitse üksteist altkulmu nagu luteri kirikus, vaid astuvad ligi ja suhtlevad, jagavad tarkusi ning õpetavad sind. Olen õnnelik, et leidsin selle, mida ma olen otsinud.

Nüüd aga tahan ka lõpetada jäädavalt teema oma kadunud suuremeelsest sõbrast. Ma tahan, et ta saaks rahus puhata. Tema on tänu Jumalale oma missiooni täitnud ja mind islamisse juhatanud.
Alhamdulillah!

Süvo

KUIDAS MINUST SAI *MUSLIMA* EHK LÜHIKOKKUVÕTE MINU ELUST

Kui ma nüüd tagasi oma 23 eluaastale vaatan siis tundub, et kõik, mis minu elus seni on juhtunud, on mind suunanud siia, kus ma praegu olen. Kõik raskused ja läbielamised minu elus on aidanud mind siia, kus ma praegu olen. *Alhamdulillah!*

Ja kus ma praegu olen? Olen uhke *muslima*. Palvetan viis korda päevas. Kuu aega tagasi lõppes minu esimene ramadaan ning ma olen õnnelik ja tundub, et enda hinges olen ma samuti rahu leidnud. Samas on veel palju *unfinished* asju, mis mind väljastpoolt häirivad. Nimelt ei julge ma hidžaabi kanda, õppelaen vajab tagasimaksmist, tahan leida töö, mis ei lähe minu usuga vastuollu ning tahan vanemate juures nn kapist välja tulla. Jah, isa küsis minult paar päeva tagasi, et kas olen moslem, vastasin jah. Kuid see oli ka kogu jutt. Jah, nad teavad, et ma ei söö sealiha ning süüa vaid kala ning vahel kana – halaliga ma neid koormanud veel ei ole.

Kuidas minust sai moslem? Peaks vist seda juttu alustama juba kaugel-kaugel. Täpsemalt siis sellest, kuidas ma Jumala olemasolust teada sain. Minu vanemad on luterlased ja muidugi olin ka mina ristitud luteri kirikus. Kõige rohkem peaksin tänulik olema oma vanaemale, kes tihti Jumalast rääkis ja mulle erinevaid asju õpetas. Kui olin väike, siis oli Jumal mulle muidugi mingi kaugel pilve peal istuv onu, kes meie elu

juhhib, ei midagi erilist. Lähedasemad suhted Jumalaga tekkisid mul teismeeas ehk siis umbes 12-aastaselt. Minu jaoks oli teisemeiga väga raske.

Ma olen väga tänulik oma vanemate eest, *alhamdulillah*, kuid nende elus on alati olnud esikohal raha ning töötamine, seetõttu juba väikesest peale mul erilisi mälestusi seoses vanematega ei ole. Rohkem tegeles minuga mu õde, kes on ka praegu minu usaldusisik ja justkui ema eest. Minu jaoks oli väga raske, kui ta läks kaugemale gümnaasiumisse, ehk siis nägin teda ainult nädalavahetustel, kui sedagi. Olin siis umbes 10-aastane. Ja enam polnud kellegi peale toetuda ja loota ning polnud enam inimest, kellele oma muresid rääkida.

Teismeiga, nagu juba mainisin, oli minu jaoks raske. Oli väga palju negatiivset, mida ei tahaks siinkohal mainidagi. Vanemate jaoks olin ma vist tõeline nuhtlus, kuid miks ma kõike seda tegin, nad vist ei mõistnud isegi siis, kui neile rääkisin – et neid justkui pole minu jaoks olemas ja nad ei tegele minuga. Siis muidugi lubasid nad ennast muuta ja et veedame perega aega koos ja teeme muid toredaid asju, kuid jutuks see vaid jäigi, niisiis oli pettumus taas kord veelgi suurem. Tundsin, et elul ei ole mõtet ja mis üldsegi on selle elu mõte ning milleks mind üldsegi siia ilma vaja on. Tundsin, et elu siin ilmas on nii mõttetu – ela, raba, teeni raha ja siis sure ning mädane kirstus ja ongi kõik.

Siis, oma elu ühel kurvemal hetkel, pöördusin Jumala poole. Hakkasin Temast mõtlema rohkem kui lihtsalt onust, kes pilve peal istub. Hakkasin palvetama, et minu elul oleks eesmärk ja otsustasin, et selle

elu elan ma lõpuni, just nii palju, kui Jumal mulle andnud on, et saaksin oma eesmärgi täidetud.

Vahepeal oli siis 09/11, mäletan seda hetke väga täpselt. Tulin just koolist, kui isa oli teleka ees suu ammulu ja ütles, et maailmalõpp on lähedal. Siis hakkasin ma ka islami kohta rohkem kuulma, varem ei olnud ma sellele teemale eriti tähelepanu pööranud. Muidugi võrdus moslem terroristiga, see oli igatpidi selge, ja kummardavad nad ka kõik ühes suunas ja mingi Allah on nende Jumal ja ... see oli kõik, mida ma teadsin. Paha Jumal on neil, mõtlesin ma siis ...

Elu möödus pidude tähe all ja tundus minu jaoks *fun-fun-fun*. Põhikooli lõpus tekkisid ka esimesed suhted, mis kestsid nagu ikka noortel mitte kauem kui reklaamipaus. Samal ajal käisin ikka vahel kirikus, uskusin Jumalasse ja käisin ka leeris, mis oli minu jaoks väga põnev – sel ajal käisin ma lausa igal nädalavahetusel kirikus. Aga ega siis usk pidusid seganud – see tundus normaalne. Kusjuures mingis mõttes oligi selline tunne, et „patune” inimene peabki käima kirikus jne. Meenub ütlus, et ega terve inimene arsti ei vaja *a la* umbes nii, et milleks patuta inimesele Jumal. Nagu, et mida?, mõtlen ma tagantjärele nüüd.

Vahetult enne lõpuklassi oli mu elus kuid kestev väga dramaatiline sündmus. Kõik need kuud olid minu jaoks väga rasked ja närvikava sai samuti häiritud, veel praegugi ehmun ma iga asja peale ning hakkas väga kergelt nutma. Mul ei olnud sel ajal kellegi poole pöörduda. Käisin siis ka kirikus Jumalalt tuge palumas, kuid tundsin sel hetkel, et sellest pole mingit abi ja oma hingele ei saanud ma sellest mingit rahulolu. Abi sain ma sel ajal kõige rohkem oma tolleaegselt klassijuhatajalt, kes oli üle 60-aastane härra. Tänu sellele otsustasin ka minna õppima noor-

sootööd, et ehk saan mina olla kunagi see inimene, kes saab kedagi aidata.

Vahepeal oli siis usu suhtes vaikus ja mõningane pettumus. Siis käisin aga reisil, Tuneesias. Seal oli meil muidugi sõbrannadega väga lõbus, kõik vaatasid blondiine suu ammuli ja meie muidugi nautisime kogu seda tähelepanu. See polnud aga ainus, mis me seal avastasime. Väga suureks üllatuseks oli tõsiasi, et alkoholi ei müüda iga nurga peal. Muidugi oli seal igasuguseid perverte, aga kui tutvusime endavanuste noorte poistega teisest linnast, jäi minule silma just see, kes meie juuresolekul silmigi ei tõstnud. Tema tõttu saime taas šoki, et mis mõttes ei joogi ja ei suitseta ja ei käi klubides, et nagu mis mõttes... *no sex until marriage?* Hiljem saime ka teada, miks – see on islam!

Kui reisilt tagasi jõudsin, olin ma kohe uurimishimu ja indu täis. Asusin kohe internetti uurima ja koos kõige muuga leidsin lehekülje islam.pri.ee, millele olen ma siiani tänulik. Aasta oli siis vist 2007 või 2008? ... Võtsin ka kodulehega ühendust ja mulle saadeti posu raamatuid islami kohta. Uurisin põnevusega suu ammuli ja olin niivõrd vaimustuses. Erilist huvi valmistas mulle see, mida islam rääkis naiste kohta ja kuidas islamis peresuhteid austati. Uurisin-puurisin terve suve ja siis tuli ülikool.

Ülikoolis oli muidugi taas kord kõik islamiga seotud peast kadunud ja aeg kulus pigem Hollywoodi ja baaride peale, mis tundus sel ajal eriti põnev. Kuid tegelikult oli alati midagi puudu ja tühi tunne; et tühikut täita, oligi vaja pidutseda ja juua, siis sai ennast hästi tunda ... korraks. Dieeditasin ning küllastasin spordiklubi kaks korda päevas: välimus oli

minu jaoks kinnisidee. Tundsin ennast masendununa ning koledana ning üksikuna. Vaheldusid sellised tunded suurte pidudega. Vahepeal sirvisin ka ikka neid raamatud islami kohta, kuid vaid vahelduva eduga.

Kui ülikool lõppes, olin ma suhteliselt kindel, et nüüd on alanud tõeline elu ja olin kõigega väga rahul ja õnnelik – vähemalt mulle tundus nii. Minu „ela kiirelt, sure noorelt” mentaliteet oli mu füüsilisele kui ka vaimsele tervisele halvasti mõjunud ja peagi langesin ma taas kord sügavasse masendusse. Tundsin ennast igas võimalikus mõttes kõige halvemini. Arvamus, et nüüd iseseisvat elu alustades masendus kaob, oli vaid hetkeline. Kui ülikooli lõpetamisest oli juba pool aastat mödas, sain aru, et nii enam jätkata ei saa, ja pöördusin jälle Jumala poole. Muidugi siis kõigepealt kristluse läbi, sest kristlane ma ju olingi. Külastasin luteri kiriku kõrval ka metodiste, kes mulle oma vahetu suhtluse ja aktiivse kirikueluga muljet avaldasid. Siis otsustasin, et loen terve Piibli algusest lõpuni läbi. Mind oldi korduvalt hoiatatud, et Piiblit ei tohi otsast lõpuni läbi lugeda, sest siis sured ära. Nimelt minu vanaema olevat just selle tõttu surnud, luges Piibli läbi ja siis suri ära. Mida? Hakkasin Piiblit lugema, palju asju olid minu jaoks tuttavad, kuna olin ka leeris ja pühapäevakoolis käinud, kuid oli ka palju uusi kohti, millest ma vaimustuses olin – tundus niivõrd jumalik tekst ja asjakohane õpetus. Samal ajal oli ka selliseid kohti, mille tõttu oleks tahtnud silma kinni pigistada ja et mis sellised rõvedused siin Piiblis teevad. Olin suhteliselt segaste tunnetega, ei osanud ma Piiblist enam midagi arvata. Igatahes läbi ma seda lõpuks ei lugenudki.

Samal ajal lugesin ma ka paljusid raamatuid vaimsure ja positiivse ellusuhtumise kohta. Lugesin raamatutest, kuidas inimestel on olnud olemas kõik, mida eales tahta, ja nad polnud ikka õnnelikud, kuni leidsid usu, mis muutis nende elu. Otsustasin, et hakkam uurima erinevaid usundeid, et leida see enda jaoks kõige õigem, sest minu enda usk ei olnud mulle enam üldse südamelähedane. Kristluse erinevaid vorme olin ma mingil määral uurinud, islamit ka, niisiis asusin uurima ka teisi usundeid.

Laenutasin raamatukogust raamatuid – pean tõdema, et meie väikese raamatukogu töötaja arvas, et ma olen lolliks läinud, kuid see selleks. Samuti ostsin mõned raamatud, üks neist oli nii hirmus, et panin selle õige varsti käest, nimelt olid kõigist usunditest ainult negatiivses võtmes kirjutatud. Muidugi oli neis raamatutes kõikides halbades tegudes usku süüdistatud, mis ei tundnud mulle üldse mitte normaalne. Süüdistagu indiviide, mitte usku! Mul läksid kõik asjad aina segasemaks. Usundeid oli palju, aga ma teadsin, et Jumal on ikkagi üks. Tahtsin tõsiselt leida endale seda kõige hingelähedasemat. Mõnes mõttes naljakas, kuna otsisin usku, mille põhimõtetega ma kõige rohkem nõustuksin, ehk siis umbes, et valin usu enda tõekspidamiste järgi.

Vahepeal tutvusin ma ka erinevate moslemitega, kes mulle mõningal määral sellest usust rääkisid, ning ka ühe mu tuttava elukaaslane on moslem, kuigi minu silmis mitte „õige” moslem. Mind hakkas väga häirima tema teguviis, kuidas ta aina teisi kirus, et nii ei tohi ja naa ei tohi, samas ise polnud ta kaugeltki täiuslik. Siiani ei meeldi mulle sellised inimesed, kes teiste inimeste silmis näevad pindu ja enda silmis

palki ei näe. Samas suurendas see kõik minu uudishimu – teadsin juba mõningaid asju, mis ja kuidas islamis käib, kuid see pani mind rohkemate teadmiste järele janunema. Mõne aja pärast laenutasin ka Koraani eestikeelse tähenduse tõlke, et seda uurida ja näha, et kas siis räägitakse seal ainult sellest, kuidas kõiki maha tappa.

Islami juures arvatavasti tõmbaski mind kõigepealt see, kuidas islamis austatakse naisi ja emasid ning perekonda – kuna ise olen tulnud mitte nii kokkuhoidvast perekonnast. Varem uskusin ma nn naiste vabadusse – käia pidudel, juua ennast segi ja sebida iga ettejuhtuva mehega, aga see ei pakkunud pinget ega rahulolu, kui, siis ainult hetkeks. Teadsin, et tahan oma hinge jäädavat rahulolu.

Aasta alguses ütles mu nõbu mulle, et algavad araabia keele tunnid, olin ka kohe sellest haaratud. Kahjuks läks aga järg käest, kuna mul endal netti sel ajal ei olnud ja kui juba paar tundi oli vahele jäänud, siis oli päris raske *Skype*'i kaudu enam midagi aru saada. Siis jäid need tunnid kuidas jäid, kuid samas ma teadsin juba sel ajal, et ma olen moslem ja eks ma siis mässisin ennast aina sügavamale ja sügavamale ja nüüd olen ma õnnelik, et enda jaoks islami leidsin.

Ametlikult sai minust moslem 19. juulil 2011. Alguses mõtlesin, et enne *šahaada* ütlemist tahan kõike islami kohta teada, kuid siis tõdesin, et see on võimatu ja parem on õppida moslem olles.

Koos islamiga olen muutunud palju paremaks inimeseks. Olen rahulikum, ei karda enam niivõrd tuleviku pärast – et Issand Jumal, mis saab järgmine aasta ja siis ja siis ja siis ja kuidas ma raha saan ja arveid

maksan jne. Nüüd tean, et mis iganes ka ei juhtuks, olen kindlates kätes, kuni mul on mu usk ja ma seda järgin.

Mulle meeldib, et islam ei ole mitte ainult usk, vaid eluviis – koos reeglite ja seadustega, sest inimkonnas valitseks ju kaos, kui mingeid ettekirjutisi poleks. Ja et need on Jumala enda antud reeglid, teeb asja veelgi paremaks, kui mõelda inimeste seaduste peale. Kui teed midagi Jumala nimel, siis teedki seda ja see on palju lihtsam. Näiteks sel aasta oli mu esimene ramadaan. Oi kuidas ma seda kartsin ja pelgasin, kuid kui see kätte jõudis, nägin, et see pole üldse raske, kui seda õigete kavatsustega teha. *Alhamdulillah* – ma olen õnnelik, et leidsin islami. Alates selle aasta ramadaanist hakkasin ka viis korda päevas palvetama ja kuidas palvetamine hinge rahu toob, see on lihtsalt imeline. Kui alguses juhtus, et ma mingi päev ei palvetanud, siis oli enesetunne kohe kurb ja halb, kuid jah, palve on vajalik ja ma soovitan teil kõigil viis korda päevas palvetada, see teeb teid ja teie usku tugevamaks ja tuletab Jumalat meelde.

Alhamdulillah kõigile uutele ja vanadele moslemitele, et Jumal teid õigel rajal hoiaks ja teile jõudu annaks oma usku tugevana hoida.

Kristel

LOOJA TEED ON ETTEARVAMATUD

Sündisin kristlikku perre, kus religiooni küll ei järgitud, kuid *al-hamdulillah* vanematel oli kõik olemas ja nad õpetasid ja vahel ka suunasid, kui küsisin. Samas, meie kodus ei räägitud eriti Jumalast, kuulsin vaid üksikuid fraase. Sõime siga nagu kõik, kuigi hiljem hakkasime tervislikel põhjustel rohkem kana tarbima.

Algkoolis meile juba räägiti Jumalast, kuid sellest ajast jäi mu vaimusilma Temast pilt kui kellestki pika habemega mehest. Samas ei tähendanud see minu jaoks eriti suurt midagi.

Juba 12-13-aastaselt hakkasin kurameerima ühe tüdrukuga, kellega jääme kokku tervelt seitsmeks aastaks. Umbes 13-aastaselt küsisin ka oma tüdrukult, et kas ta usub Jumalasse. Arutasime omavahel seda teemat, kuid seltskonnas mitte kunagi, sest kohe naerdi ju välja.

Põhikoolis tegin ka esmakordselt tutvust härra Darwiniga. Alguses tundus kõik ok, sest seda pidi ju õppima ja ju see siis nii on, hiljem aga tekkisid minu jaoks sellesse teooriasse suured lüngad, mida täita ei õnnestunudki. Seega ei uskunud ma enam sellesse.

Juba põhikooliajal alustasin ka oma äriaga, nooruse tõttu küll mitte-ametlikult, aga kuidagi oli ju ometi vaja omale raha teenida. Ei tahtnud kõigega vanemaid ka koormata. Samas, praegu mõistan, kui kahepalgeline oli see minu taotlus – ühelt poolt mitte olla vanematele koor-

maks, kuid samas tuli vahel ette ka seda, et võtsin nendelt midagi ilma küsimata. Asja teeb veel huvitavamaks see, et tegelikult mulle ju iga kord anti, kui küsisin, milleks siis niisama võtta? Miks neile nõnda nuga selga lüüa? Kahetsen seda väga! Normaalsed inimesed ikka aitavad oma vanemaid ...

Gümnaasiumi ajal hakkasin rohkem uurima ja asjades loogikat otsima. Samas võttis „maine“ siiski oma – käisime minu ärist teenitud rahaga tüdrukuga reisimas. Tema oli kogu aeg mul number üks, kõik muu alles teisel kohal.

Peale gümnaasiumi läks alles elu huvitavaks. Kolisime koos pealinna ja otsustasime mõlemad kooli minna. Mina võtsin loomulikult enda peale majandusliku poole. Raha tuli, sellega polnud probleeme, kuid need tekkisid hoopis huvitaval tasandil: mind nimelt ei huvitanud üldse klubides käimine ja alkoholi kaanimine. Muidugi sai seda proovitud, kuid seda noortele nii tavalist süstemaatilist kulistamist ei ole ma kunagi mõttekaks pidanud. Loodan, et nüüdsest jään sellest, nagu ka kõigist muudest pahedest, hoopis kõrvale, *inšaAllah*.

Minu jaoks muutus suureks probleemiks küsimus – kõik on küll hea, aga kuhu edasi? Mis nüüd? Olin kui pea kaotanud, otsisin pidevalt uusi väljakutseid. Hakkasin vaikselt inimesi petma, kuid veel ei midagi seadusevastast ...

Kool hakkas tagaplaanile jääma. Ma ei jõudnud enam eriti sinna ja võtsin õppepuhkuse, et ei peaks kaitsevække astuma. Vahepeal oli elu minu jaoks lausa nii täielikult mõtte kaotanud, et tahtsin sooritada ene-

setappu. Kõik oli kuidagi nii igav ja mõttetu. Kuhugi oli ju ometi vaja pürgida, aga kuhu?

Üks minu klientidest tegeles spirituaalsusega. Kuulasin teda hoolega ja hakkasin isegi koos temaga koolitustel käima, erinevaid mõtlemist süvendavaid ja ärraamatuid lugema. See klient tegeles ka võrkturundusega.

2008. aasta lõpul leidsin veel inimese, kes samuti võrkturundusega tegeles, kuid oli tõsiusklik katoliiklane. Ta õpetas mind välja ja minagi hakkasin tema võrkturunduse lüluga tegelema.

2009. aasta jaanuaris läksin ma oma pikaajalisest tüdrukust lahku. Ma olevat liiga „teistsugune“. Nojah, tegelikult ta leidis lihtsalt endale parema.

2009. aasta keskel käisin koos selle katoliiklasest ärimehega Londonis. Küllastasime ka kirikuid, kuid mind pani tõsiselt üllatama see, kuidas ta igas kirikus otsis saatana ehk Lutsiferi märke ja rääkis alati sellest, kuidas kirik on saatanlik. Kui ma temalt selle peale küsisin, miks ta siis üldse kirikus käib, kui teab, et see on saatanast, siis ta vastas, et usub siiski Jumalasse ja see on algselt siiski Jumala koda. Tema lood ja eeskujud ärgitasid mindki Piiblit kätte võtma ja uurima. Ma isegi lugesin veidi, kuid see jäi mul pooleli. Kummaline, et üks selle mõtte mahalaitjatest oli mu enda ema.

2010. aastast pöördusin kriminaalse elu juurde. Sai käidud Lõuna-Prantsusmaal. Seal tegin ühe vea ja pidin minema Hollandisse. Nii palju kui mäletan, siis hoolimata oma pahelisest elust palusin isegi Hollandi *tripi* ajal veel Jumalat – nii, nagu olin telekas inimesi palvetamas

näinud, et ikka käed kokku ja ... Olin eksinud ja ei teadnud, kuidas õigele teele tagasi pöörduda.

Äri oli edukas. Käisin veel Prantsusmaal, seekord põhjas. 2011. aasta alguses olin ärireisil Pariisis, 11. jaanuaril nabis politsei mind aga Reimsis kinni, *alhamdulillah*. Istusin 48 tundi kartseris kinni, seejärel viidi mind 13.01 kohtu ette, kust edasi otsustati vangi saata. Mind saadeti Laoni vanglasse, mida ma ise kutsun hellitavalt „internaatkooliks“.

Ise olin ma siis enda käitumisest tõsiselt üllatunud – kogu tee olin ma kummaliselt rahul, isegi naersin, ei muretsenud kordagi. Nagu peaksingi sinna minema!

13. jaanuari õhtul kella 9 paiku jõudsin viimaks oma kambrisse, mida jagasin ühe mõrvakatses süüdistatava prantslasega. Elasime mõlemad oma elu. Suhtlesime inglise keeles. Mina asusin kohe oma mõtteid paberile panema ja „internaatkooli“ kohta täpsemalt uurima. Selgus, et elu ei olegi seal nii hull – põhimõtteliselt sama, mis väljaspool, aga võimalusi on veidi vähem ja meil on kelnerid, uksehoidjad jne.

Viis päeva hiljem suunati mind teise tuppa asutuse põhjatiivas. Algul ütles direktor, et mind pannakse ühe inglise keelt valdava mustanahalisega ühte tuppa, kuid juhtus teisiti. Minu uus tuba oli suur, jagasin seda ühe tšetšeeni ja ühe araablasega. Sel päeval – 18.01.2011 – algas minu elu uuesti!

Hakkasime tutvust sõlmima. Mehed küsisid, kas olen moslem, ma vastasin, et ei. Nad uurisid, et kas olen siis juut, vastasin, et ei. Nad küsisid, kas olen kristlane ja ma vastasin jällegi, et ei. Seejärel uurisid nad, et mida ma üldse moslemitest tean. Ütlesin, et olen ainult televi-

siooni vahendusel näinud, et nad on terroristid ja rohkem ei teagi midagi. Seepeale hakkasid nad omavahel midagi prantsuse keeles arutama. Mina sain rääkida tšetšeeniga veidi vene keelt ja araablastega inglise keelt.

Kõigepealt šokeerisid nad mind sellega, et teatasid, et siia tuppa siga ei tule. Kui ma imestades küsisin, et miks, vastasid nemad, et oled see, mida sööd ... ja siga sööb igasugust jama ... ja see on nende usus keelatud.

Hakkasin selle vastu rohkem huvi tundma. Küsisin neilt, et mida see islam endast õige kujutab ja nad vastasid mu küsimustele. Ma ei suutnud kuidagi ära imestada. Mõtlesin: „*Wow*, see on ju MINU ELU! Minu mõte! Minu loogika! Jumal on üks! Almus makstakse otse vaestele ...“

Uurisin vaikselt edasi, mida tähendab olla moslem. Mulle seletati islami tugisammaste kohta, kuid viis palvet päevas tundus minu jaoks liiga keeruline. Kuid ma elasin nendega igapäevaselt koos ja nägin, et moslemid on tegelikult terved, puhtad, sõbralikud ja abivalmid inimesed. Hakkasin mõtlema, et mis see viis palvet siis ikka nii väga ei ole. Tšetšeen seletas mulle, et üks palve võtab aega umbes 5 minutit, see pole midagi keerulist. Hiljem hakkasin juba uurima, mida palves öeldakse. Tuli välja, et moslemid palvetavad kõik ühes keeles – araabia keeles – mis mulle väga meeldis. Ka palvetavad nad kõik koos, kindlatel aegadel, mis sõltuvad mitte kellaajast, vaid päikesest. Üldse tundus kõik väga loogiline ja (minu jaoks väga oluliselt) hügieeniline. Mõtlesin, et mis siis ikka, hakkasin vaikselt õppima ja *subhaanAllah*, asjad hakkasid

justkui iseenesest külge. Uus araablane ja tšetšeen õpetasid mind. Tšetšeen tõi mulle raamatu, millest selgus, et palve kohta on terve ajalugu ja et palve on kahekõne Jumalaga, abipalumine, andeks palumine, tänu avaldamine jne. Jälle tundus see minu jaoks nii lihtne ja loogiline ja mu südamel ei olnud mingit raskust seda omaks võtta. Hakkasin juba vaikselt edasi uurima, mis on lubatud ja mis on keelatud. See oli nii huvitav!

Aeg möödus. Tšetšeen arutas kogu aeg oma kaaslastega islami asju ja minagi uurisin tema käest jalutuskäikudel aina uusi ja uusi asju. Mulle tundus, et see oli just see, mida mul vaja oli, et oma elu jälle rööpasse saada.

Rääkisin tšetšeenile oma soovist hakata moslemiks. Ta oli minu otsusest üllatunud ja ütles, et tema pärast pole vaja seda teha. Mõtlesin hetke endas, et miks tahan ma islamisse astuda; kas ma tõesti usun või teen seda „internaatkooli“ pärast, siinsete kaaslaste pärast, sest mul on vaja tegevust leida ... kuid see oli minu süda, mis otsustas, et ma olen moslem ja kõik.

Seega 15. aprillil, reedese kogukonnapalve ajal, ütlesin ma meie väikeses vanglamošees oma *šahaada*, *alhamdulillah*. Sellest ajast olen palvetanud korralikult viis palvet päevas ja enam, paastunud ramadaani ajal ja ka vabatahtlikult. Kõik on minuga olnud väga sõbralikud ja abivalmid.

Täna olen moslem, *alhamdulillah*. Tahan õppida imaamiks, sest tunnen, et tahan teisi aidata, õigele teele juhtida. Nüüd olen juba mina see,

kes meie toas palveid juhib ja teisi õpetab, *alhamdulillah*. Olen tõesti tänulik, et mulle on toeks www.islam.pri.ee, mis võimaldab mulle mu oma emakeelseid materjale, sest prantsuse keel pole mul kaugeltki mitte piisavalt selge ja alati, kui mõnda huvitavat raamatut loen, olen veidi ärritunud enda peale, et miks ma paremini aru ei saa.

Islam on vaieldamatult see elustiil, mida tahan järgida. See on teinud minust palju parema inimese. Kui varem tahtsin kangesti jäämäe tippu ronida ja see jäämägi sulas lihtsalt kokku, siis nüüd olen kõrge ja kindla kalju tipus, kust avaneb vaade kaugustesse, ilus vaade elule. Alati leidub selliseid, kes tahavad teadlikult või mitteteadlikult teisi õigest teest kõrvale juhtida, rääkides igasuguseid imelikke asju ja õpetades islamit valesti, kuid *inšaAllah*, me peame jääma tugevateks ja otsima õigeid vastuseid islami algallikatest, mitte kellegi teadmisteta inimese interpretatsioonist. Kui keegi tahab meiega meie usu üle vaielda, siis Allah on meile andnud suura number 109. Kasutagem seda! Allahi õpetus hõlmab tervet elu, keelud ja käsud aitavad meil teha õigeid valikuid.

Tahan teisi aidata nii, nagu see mind on aidanud, sest nüüdseks on kõik see negatiivne, mis minu üle kunagi võimust võttis, kadunud, *alhamdulillah*. Ma kardan vaid Allahit ja mitte inimesi või mis nemad arvavad. Allah on see, kes otsustab meie saatuse ja kes on määranud tee, mida mööda meie elu kulgeb. Minu oma kulges läbi varajase ettevõtluse, hooletult oma tüdruku ja rahaga ringikäimise, petmise, kriminaalse elu, ükskõiksuse, enesetapukatse ja vangla ... kus viimaks leidsin

rahu ... leidsin islami. *Alhamdulillah* selle eest! Islam on nüüd enam kui mu usk, see on mu uus elu, mu eluviis.

Mul on veel palju õppida, kuid *inšaAllah* ületan kõik takistused. „Internaatkool“ on saanud minu uue elu heaks alguseks, on tugevdanud minu südant ja hinge, mind eluks ette valmistanud. *Alhamdulillah*, et Allah otsustas anda mulle selle aja mahavõtmise hetke ja *inšaAllah* la-seb Ta mu vabaks, kui olen jälle väljaspool elamiseks valmis. Kuid seni jätkan kalleima vara – teadmiste – kogumist, *inšaAllah*.

kar

EGIPTUSE MUINASJUTT

Millest alustada lugu, kuidas minust sai moslem? Ma arvan, et päris algus on kusagil lapsepõlves. Unenäod kõrbest, pikad kleidid ja veel rida pisikesi seiku. Aastaid hiljem, kui paljud teised unistasid reisist Austraaliasse või Jaapanisse, siis minu sooviks oli käia vaid Egiptuses või Indias. Indiasse ei ole ma siiani jõudnud, aga Egiptusesse pidin minema, sest sain kingituseks puhkusereisi soojale maale. Ja nii ma läksingi oma unistuste maale ...

Kuum kõrbetuul, mis öösel lennukist väljudes näkku puhus, oli ehmamapanev. Sellist kuumust ei olnud ma kunagi tundnud. Järgmiseks elamuseks oli lennujaama ees ootavate taksojuhtide hõiked ja kauplemine ning lõpuks hotellis saadud ehmatus – tuba koristamata ja väga nigel ... Pisarad tulid silma, et kuhu ma sattunud olen ja rohkem ma siia iial ei tule! Järgmised viis päeva aga uitasin linnas ringi, sest ära minna ju ei saanud. Tuttav, kes aastaid puhanud Egiptuses, jagas näpunäiteid, kuidas käituda erinevates olukordades, aga ma toimetasin millegi ajel ise just nii, nagu vaja. Mitmetes olukordades oli mul nn *déjà vu* tunne!

Inimesi ja nende tegemisi jälgides tekkis palju küsimusi. Kahjuks ei saanud ma aga esimesel hetkel kelleltki midagi küsida, sest inglise keelt ma ei rääkinud.

Iga seal oldud päevaga hakkas mulle aga järjest rohkem seal meeldima ja kodus tagasi olles uurisin selle maa ja inimeste kohta Internetist kõike, mida vähegi leidsin. Internetiotsingute käigus avastasin juhuslikult ka lehekülje www.islam.pri.ee, millest oli minu jaoks väga suur abi.

Ja nii juhtuski, et poole aasta pärast, kui läksin uuesti oma unistuste maale, ei pannud mind enam paljud asjad küsivalt vaatama ega kulme kergitama, vaid ma teadsin asjade toimumise tagamaid.

Mõne kuu möödudes kibelesin jälle sinna, sest seal olla oli lihtsalt nii mõnus.

Kord-korralt muutus minu riietus, minu poolde sääرده seelikutest said maani kleidid ja minu õlarättidest said pearätid. Tuttavatega, kes olid tekkinud esimese reisi ajal, üritasin oma algelises inglise keeles rääkida. Nende näod väljendasid iga korraga järjest rohkem imestust ja nüüd pärisid nemad, miks ma teen nii, nagu neil kombeks.

Tallinnas olles käisin Turathi keskuses koraanitunnis, et mõista, mis sellesse iidse raamatusse on kirja pandud. Egiptuses seletas aga sealne tuttav, miks see või teine asi on hea ja miks nii või naa ei ole kombeks teha.

Igal juhul selle aasta alguses olin ma jõudnud arusaamisele, et minus on peidus olnud lihtsalt üks moslem, kes seda ise ei teadnud.

Ja jälle viis teekond mind Egiptusesse. Seekord küsis üks kohalik tuttav, kui nägi mind hidžaabiga, kas ma usun siis Jumalat ja palvetan. Teadsin teda kui moslemit, kes ei palveta ja mina pidin küsima vastu,

miks tema seda minult küsib, kui ise niikuinii ei palveta? Tuttava suu läks lukku, aga järgmisel päeval rääkisid ta töökaaslased, et üle mitme aasta oli see mees taas palvetama hakanud!

Sellega muutused minu elus ei piirdunud ... sest üks mees oli jõudnud arusaamisele, et ta sooviks minuga koos elus edasi minna. Ta sai minu arvamust küsida nüüd, kui tulin kaetult!

Reisilt tagasi olles ootas ees veel üks suur samm – öelda koos mitmete teistega *sabaada*. Olin õnnelik ja imeliselt vaba! Veidi kibelev kurk käis ka asja juurde ning siis veel teiste õdede kallistused ja õnnesoovid.

Taas ootas mind ees reis sellele imelisele maale ning seekord oli sihtpunktiks Kairo. Seal tuli läbida pikk paberimajanduse kadalipp, et lõpuks jõuda selle ühe ja ainsa paberini, mis kinnitab kahe inimese ühist soovi. Kogu asjaajamine võttis aega 1,5 kuud!

Sel ajal ei taibanud ma veel, miks seal veedetud aeg mulle nii kasulik oli. Kuid tagasi Eestimaale jõudes oli minu esimese ramadaanini vaevalt 5 päeva ja just siis mõistsin, kui hea oli olnud see 1,5 kuud Kairo kuumuses! Süüa eriti ei tahtnud, ainult vett juua – see aeg oligi nagu sissejuhatus ramadaani!

Kõigi sündmuste lõpuks jõudis ka abikaasa Eestisse enne ramadaanini lõppu! Küll on hea, kui ei ole üksinda, eriti veel sellisel ajal nagu ramadaan.

Mare

MIND LUMMAB ISLAM

Jumala peale olin ma ikka mõelnud, kuid seda enamjaolt rasketes olukordades ja Jumalalt abi paludes – ma ilmselt teadsin, et keegi on ikkagi seal üleval olemas, kes meid hoiab ja kaitseb. Kuid sellega ka asi enam-vähem piirdus.

Islamiga olin enne väga vähesel määral mõnede moslemitest tuttavate kaudu kokku puutunud, kuid see oli jäänud pigem huvitavaks lugemiseks islamiriikide tavade ja kommete kohta.

Ma eriti ei vaevanud oma pead küsimustega, kust me tuleme ja kuhu läheme ja milleks me siin oleme.

Veidi üle aasta tagasi sain tuttavaks ühe moslemiga. Suhtlesime päris pikka aega ja sellest, et ta on moslem, me eriti ei rääkinud, kuni kesk-suve paiku ühel päeval hakkas ta mulle rääkima islami teemal ja viis, kuidas ta rääkis asjadest, mis minu jaoks tundusid uskumatud ja et tema ise niimoodi uskus, see pani mind järele mõtlema.

Vaatasime filmi „Al-Resala“. Mul tekkis korraga nii palju küsimusi ja kõikidele küsimustele oskas ta väga asjalikult vastata. Peale seda, kui mulle oli visatud n-ö infokild Jumala kohta ja islami kui religiooni kohta, tekkis minus huvi edasi uurida ja islamit rohkem tundma õppida, et mis see siis täpsemalt endast kujutab. Päevade viisi veetsin ma aega arvuti taga kõikvõimalikku infot kogudes, lugedes, vi-

deosid vaadates jne. Mind lummas kõik, mis ma islami kohta lugesin, ja seda enam hakkas minus samuti pikkamööda tekkima kindel teadmine, et minust saab moslem.

Enam-vähem samal ajal leidsime sõbrannaga netist teate, et Eesti mošees (ma ei teadnudki, et Eestis mošee olemas on!) on tulemas loengud ja mul oli hea meel, et sõbranna oli minuga nõus kaasa tulema.

Mošeesse sisse astudes ei osanud ma eriti midagi arvata ega mõelda. Sain tuttavaks ühe toredea Eesti muslimaga, kellega vahetasime ka kontaktid ja peale seda suhtlesime enam-vähem iga päev ja suures osas pärinevad minu teadmised islamist temalt.

Oma moslemist tuttavalt ma islami kohta rohkem ei pärinud, kuna tundsin ennast kuidagi rumalana, et äkki ta vaatab *a la* “mis imelikke küsimusi sa esitad”. Ma tean, et see on täiesti vale arusaam, sest kindlasti oleks ta hea meelega minu küsimustele vastanud. See-eest sain ma oma küsimused esitada värsketele tuttavale Eesti *muslimale* ja iga kord sain ma väga ammendavad vastused. Minu uus sõbranna on olnud väga suureks abiks minu teel islamini.

Ka www.islam.pri.ee kodulehe loojad on teinud ära tänuväärse töö. Kui ma laadisin alla islam.pri.ee kodulehelt eestikeelse Koraani osalise tähenduse tõlke ja seda lugema hakkasin, sain ma kohe aru, et muud varianti enam ei ole – minust saab moslem, ma teadsin seda kindlat! Peale seda on minu elu saanud justkui uue hingamise; ma hakkasin asjadele hoopis teise pilguga vaatama. Oli päevi, mil ma olin lausa eufoorias, et ma tahan kohe ja praegu öelda usutunnistuse, kuid ikka veel keerlesid peas mõtted, et kuidas ma siis nüüd niimoodi järsku mosle-

miks hakkan, kuigi ma seda südames nii väga tahtsin. Mõtlesin, et õpin veel, loen ja uurin. Ma ei saa ju moslemiks hakata; ma ei oska teha paljusid asju, mis moslemitele omased ...

Siiski ütlesin oma šahaada Stockholmi mošees oktoobri lõpus. Palvetama hakkasin novembri alguses. Olen leidnud veel uusi tutvusi moslemite hulgas ja mul on selle üle väga hea meel.

Pikk tee on käia, aga nüüd ma tean, millist teed mööda minna, et saada paremaks moslemiks ja Jumalat armastusega teenida.
Alhamdulillah!

Käili

KUIDAS SAIN TEADA, ET OLEN MOSLEM

See teadmine on üsna värske, ehk siis alles eelmise aasta augusti-
kuine. Aga kõikidel asjadel on ikka mingid tagamaad ja üks ma
neid püüangi siis natuke avada.

Ma olen nii kaua, kui end mäletan, uskunud, et on olemas mingi
Kõrgem Jõud, kes/mis meid juhib ja teeotsa kätte näitab. Ei osanud ma
aga sellele jõule nime anda ja nii olen ma otsinud sellele jõule mingit
kinnitust erinevatest kohtadest. Teismelisena käisin kinos ja vaatasin
ära vist kõik India filmid. Eks need suured ja ülepaistatud tunded
võlusid mind ka, aga peamine oli muusika ja need riided. Oi, kuidas ma
oleksin endale tahtnud sari ja selliseid ehteid. Just niisuguseid, nagu
need rahvuslikud-iseloomulikud olid.

Juba abielus ja noor ema olles käisin leeris ja uurisin Piiblit, sain ka
ristitud, aga midagi nagu ikka ei olnud päris see...

Siis mingil ajahetkel arvasin end olevat taarausku või maausku. Lu-
gesin päris palju Aleksander Heintalu – rohkem küll tuntud Vigala
Sassi nime all – raamatuid ja uskusin, et kõigel on hing.

Siis päris pikka aega ei uskunud ma otseselt kedagi ega midagi või ei
osanud endale sõnastada, mida ma usn.

Mingi murrang või pöördepunkt tuli asjadesse täiesti juhuslikult 2010. aasta suvel, kui suure raamatulugejana leidsin Maksimarket raamatuletist olematu hinnaga Christian Jacq'i Ramses II eluloost pajatava raamatusarja osa raamatuid. Muidugi ma ostsin ja hakkasin esimesi raamatuid lugema. Loetu köitis mind niivõrd, et otsisin võimaluse hankida ka puuduvad raamatud ja kui kogu viieosaline sari oli läbi, olin ma muistsete vaaraode usku. Ja teadsin, et pean neid kohti näha saama. Vähemalt mõndagi neist. Pealegi olin ma aastaid tagasi korra Egiptuses käinud. Siis küll Sharm el Sheikhis ja hoopis Siinai mäel, Moosese raddadel. Samuti olin jooksnud läbi Kairost ja näinud Sfinksi ja püramiide ning Alabastermošeed. Ma ei mäletanud oma esimeselt Egipti-reisilt suurt midagi peale selle, et mošeedest aina kostuv palvekutse tõi mul kananaha ihule ja vastupidiselt paljude kirjeldusele, kui jube see lärm on, tõi minu hinge seletamatu ärevuse ja ma tahtsin seda aina uuesti ja uuesti kuulda.

Peale vaaraodest ja muistsest Egiptusest lugemist hakkasin otsima veel ja veel kirjandust ajaloolise Egiptuse kohta. Ja 2011. jaanuaris läks tõeks ütlus: kui midagi väga soovid, siis on sel soovil omadus tõeks saada. Ma läksin oma teisele Egiptuse reisile avastama iidsete vaaraode aardeid ja olin suutnud ära rääkida ka oma mehe, kes varem oli absoluutselt igasugusele araabia- või islamimaale reisimise vastu.

Egiptuse-reisil oli mul kaasas meie oma eesti tüdruku Nele Siplase raamat „Egiptimaa. Eestlanna elu loori varjus“. Oli hea lugemine ja peale selle raamatu lugemist hakkasin lisaks Egiptusele huvi tundma ka sealsete elanike ja nende usu vastu ning otsisin ikka rohkem lugemist

islami kohta nii raamatutest kui Internetist. Muidugi käisime me ekskursioonil vaatamas ka Hurghada vanimat ja suuremat mošeed, kuhu me sisse kahjuks ei saanud. Ka iseseisvalt Hurghada keskuses Sakkalas jalutades seadsin sammud nagu hüpnotiseeritult mošee suunas, kust kostus palvehüüe. Istusime mošee ees ja vaatasime... Aga valge turist ja naine takkapihta mošee juures istumas ei meeldinud sugugi kohalikele meestele, kes meid ära ajasid häbistades, et inimesed palvetavad, aga meie vahime... Jah, muidugi. Ma olin riides nagu meie kliimast läinud turist ikka, ei mingit araabialikku sündsust, mehel oli *awra* enam-vähem kaetud.

Aga tagasi tulles ma muudkui lugesin ja lugesin. Ja muidugi tekkisid küsimused, sest seisukohad raamatutes olid nii vastakad. Igaüks ju nägi asju omast vaatenurgast. Lõpuks võtsin südame rindu ja läbi sellise torreda asja nagu see „näöraamat“ on, võtsin ühendust inimesega, kellelt arvasin võimalikult adekvaatset infot saavat. Mul ju veel see lugu ka, et nüüd ligi viiekümnesena ja „ära pööranuna“, nagu seda on mõned defineerinud, ei oska ju väga keeli, et võõrkeeles lugeda. Suhtlemisega on lihtsam. Saab ju kasutada abiks kehakeelt, miimikat ja intonatsiooni, aga lugemine on hoopis midagi muud. Niisiis – läksin lihtsama vastupanu teed, võtsin südame rindu ja küsisin ... ja vastasin ise mõnele küsimusele ... Ja äkki nagu välk selgest taevast: KUI SA SEDA USUD, SIIS OLED MOSLEM! Võta või jäta ... Ja vaata nüüd, mida sa selle teadmisega peale hakkad. Käisin nagu unes mitu päeva ja mõtlesin ... mõtlesin ... mõtlesin. Miks siis nüüd? Kas see ei oleks võinud varem kohale jõuda? Mis ma nüüd peale hakkan? Kuidas ma seda oma perele ütlen? jne jne.

See oli juba eelmise aasta augusti lõpupoole, kui mind kutsuti Tallinnasse Turathi keskusesse avatud *iftaarile* ja hennapäevale. Oi, kuidas mu süda värises! Aga pärast mošees käiku hakkasid mu elus toimuma väikesed muudatused või õigem oleks öelda, ma hakkasin neid ise tege- ma. Loen endiselt palju nii islami kui nn islamiriikide kohta ja püüan oma saadud teadmisi vähehaaval ka jagada. Õnneks on päris palju head kirjandust ilmunud ka eesti keeles. Alkohol on mu elust kadunud, seda püüan ka ikka jälgida, mida suhu pistan. Alati küll ei õnnestu reegleid järgida, aga ma vähemalt proovin. Ma tean *šahaadat*, aga ei ole seda tunnistajate juuresolekul öelnud. Arvan, et ei ole selleks veel küps.

Kui Iqra ilmub, siis peaksin tagasi olema oma järjekordselt avastus- retkelt Egiptusesse. Seekord siis ei hilberda ma enam poolpaljalt ringi, kuigi ma ei ole vist hea moslem – kui vähegi võimalik, tahan ikkagi päikest püüda. Meil endil on seda siin ju nii vähe ja mu tervis lausa karjub päikese järele.

Minu mõtteviisi muutumisest teavad vaid mu kõige lähedasemad ehk siis mees ja lapsed. Nad püüavad mind mõista, aga tuleb ette ka lahkarvamusi. Suur ring ei peagi teadma minu uskumistest. Peaasi, et teab see, kes nangunii on selle valiku minu jaoks valmis pannud. Ja mui- dugi olen palju tuge saanud inimestelt, keda ma üldsegi näost-näku pole kohanud, aga kellega mind seob uskumine Kõrgemasse Jõusse. *Alhamdulillah!*

Ruth

KRISTLUS, JUDAISM, MÜSTITSISM JA ISLAM

Usun, et minu lugu sai alguse sellest ajast, kui olin alles väike tüdruk. Mu vanemad on kristlased, kuid mitte just sügavalt usklikud, umbes nii, nagu iga kristlik pere Eestis. Raamaturiiulis leidis meil isegi Piibel ning lapsena oli mul ka paar raamatut, mis rääkisid usust (lood Jeesusest näiteks). Ema rääkis mulle kristlusest ja jumalakarlikkusest ning natuke õppisime isegi koolis. Mäletan, kuidas pidime meieisapalve selgeks õppima.

Juba väiksest peale olen Jumalasse uskunud ning isegi kui käisin „soovikaevu” münte viskamas, siis ma ei soovind oma soove mitte kaevult ega mündilt, vaid ikka Jumalalt. Ma ei saanud päris hästi aru, kuidas see münt seal kaevus mind nüüd aitab. Samas ei uskunud ma aga kunagi, nagu Jeesus oleks Jumal, kuna see ei olnud minu jaoks absoluutselt loogiline.

Väikesena üritasin ka Piiblit lugeda, kuid väga kaugele ma ei jõudnud, sest seda oli raske lugeda. Hiljem leidsin lihtsustatud versiooni, kus räägiti lugusid prohvetitest, ja see mulle täitsa meeldis. Lugesin vist üle poole raamatu läbi. Mäletan aga, et lugesin Vanast Testamendist kümmet käsku, mis olid erinevad sellest, mis meile koolis õpetati. Näiteks ei mainitud koolis kunagi, et Jumalat ei tohi kuidagi kujutada (joonistada jne), kuna see on patt. Kuidas siis on võimalik, et kirikud

teevad pattu sellega, et neil on Jeesusest maalid (kui uskuda, et Jeesus on Jumal)? Tegelikult ei saanud ma sellestki aru, miks Jeesust kogu aeg ristil kujutati ning miks rist on midagi püha, kui Jeesus selle läbi tapeti.

Jõulude ajal käisime igal aastal kirikus kooliga kontserti andmas ning iga kord mäletan ennast ringi vaatamas ning mõtlemas, miks on nii või miks on naa. Mul oli palju küsimusi, kuid vastust ma neile ei saanudki.

Kunagi oli meil tund, kus erinevaid usundeid õpetati, ning mu sõbrannad väitsid, et Jeesus on Jumal. Sel ajal ma ei saanud aru, et mõned inimesed usuvadki seda ning vaidlesin neile vastu. Alles Inglismaale kolides hakkasin aru saama, millesse inimesed usuvad. Minu jaoks oli see imelik – nimelt olin ma alati arvanud, et see on loogiline, et Jeesus ei saa Jumal olla ning eeldasin, et kõik jagavad minuga sama loogikat.

Teismelisena hakkasime õppima evolutsiooniteooriat ja lähimat ajalugu ning see viis selleni, et mingil hetkel olin ma usus pettunud: nii palju vägivalda ja ebaausaid tegusid on peidetud just nimelt usu taha. Ma ei saanud aru, miks keegi otsustab, et tema on nüüd püha mees ning võib teha mida iganes ja öelda, et see on usu nimel. Lõpuks otsustasin, et kristlus on tobe ning väitsin isegi, et olen ateist. Läksin lausa nii kaugele, et väitsin, et kes iganes usu „välja mõtles”, peab ikka hiiglasma suure kujutlusvõimega olema. *Astaghfirullah!*

Oma usu Jumalasse sain tagasi, kui kolisin Inglismaale. Töötasin lapsehoidjana juudi peres, kuid see mind usulises mõttes ei kõigutanud.

Nendesse ma halvasti ka ei suhtunud. Pigem leidsin, et nende traditsioonid olid huvitavad. Samuti avastasin, et mul tekkis austus inimeste vastu, kes oma usku tõsimeeli järgisid, olgu see mis tahes usk.

Juhtus selline lugu, et ühel päeval olin teel oma sõbranna juurde, kes elas Londonist väljas ning peletasin rongis igavust, lugedes oma tolle aja lemmikautori Paulo Coelho raamatut, mis pajatas veidi usuteemadest. Tegelikult arvan ma nüüd, et see raamat on halb, sest see millest Coelho kirjutab, on üdini vale (maagia, inglitega rääkimine, mis tegelikult on ilmselt džinnidega rääkimine jne), aga siis ma seda ei teadnud ja need valed asjad ei olnudki need, millesse uskusin. Ma ei teagi, mis täpselt mulle nii mõjus, kuid ühel hetkel panin ma raamatu ära ning hakkasin (mõttes) vabandust paluma. Palusin vabandust, et nii kaua olen väitnud, et Jumalat ei eksisteeri ning lubasin, et ei kaota enam kunagi oma usku. Palju see sündmus minus väliselt midagi ei muutnud, kuid ma usun, et see oli vajalik samm islami poole. Tol hetkel olin siiski religiooni mõttes segaduses ning otsustasin, et ma ei peagi ühtegi religiooni järgima, vaid võin lihtsalt Jumalasse uskuda ning üritada hea inimene olla. Kristlus oli mulle igatpidi vastukarva.

Läks päris kaua aega, enne kui oma tee islami juurde leidsin. Kohtasin eesti tüdrukut, kes on abielus moslemist mehega ning neil on kaks kaunist last, *mašaAllah*. Kui ta oma usust rääkis, sain aru, et islam pole pooltki nii halb kui meile üritatakse näidata. Nii palju kui ma mäletan, polnud mul kunagi midagi moslemite vastu, sest ma ei teadnud neist suurt midagi ja polnud ka mu loomuses kedagi pimedalt vihkama hakata. Lõplikult islami juurde tõi mind aga mu praegune abikaasa, *alhamdulillah*.

Kohtasin oma abikaasat pea kolm aastat tagasi ja alguses ei teinud me islamist juttu. Ma teadsin, et ta on moslem, kuid ega ma suurt sellest ei mõelnud. Alles peale poolt aastat hakkasin ma selle usu vastu rohkem huvi tundma, sest mulle ei mahtunud pähe, kuidas inimesed siiani ikka veel nii tugevalt sellesse usuvad. Pean silmas, kuidas naised end täiesti kinni katavad, isegi sellisel vabal maal nagu Inglismaa. Samuti nägin ma moslemites iseloomujooni, mis mulle muljet avaldasid. Eriti just see, kuidas nad oma peret ja sõpru absoluutselt kõigest tähtsamaks peavad. Eurooplased võivad öelda, et teevad sama, aga kui nägin moslemite käitumist, sain aru, mis on erinevus. Nii ma siis hakkasingi küsimusi esitama ning mehega nendel temadel arutama. Mis mulle väga meeldis, oli see, et kõigil on väga selge ja loogiline seletus. Ei osanudki millegile nagu vastu vaielda, sest ei leinud miskit halba või valet sellest usust.

Mida kauem ma oma abikaasaga koos olin, seda rohkem hakkasin mõtlema ka meie tulevikust. Seetõttu otsustasin islamile võimaluse anda. Otsustasin, et hakkan islami kohta õppima, et näha, kas ma kunagi kaaluksin usku pöörata. Olin religiooni suhtes natuke skeptiline ning ma ei oleks eales usku pööranud, kui ma sellesse 100% ei usu. Ma arvan, et see pole ime, et mida rohkem ma lugesin ja õppisin, seda rohkem ja rohkem mulle islam meeldis ning sai kindlamaks ja kindlamaks, et ühel päeval saab ka minust moslem.

Vahepeal kohtasin üht inglannat, kes oli juba kolm-neli aastat moslem olnud ning kandis isegi *nikaabi*. Ta aitas mind väga palju ning õpetas mulle asju, mida ma islamist veel ei teadnud. Kuid põhjus, miks ma

teda mainin, on see, et enne kui teda kohtasin, olin ma otsustanud, et isegi kui ma moslemiks hakkas, ei kannan ma hidžaabi, kuna minu jaoks oli see liig. Ma sain aru, miks inimesed seda kannavad ja ma austasin neid, kes kannavad, kuid ise ei soovinud ma seda sammu astuda. Kui aga selle neiuga maha istusime ja ta mulle oma loo rääkis, nägin ma, et ta oli täpselt samasugune neiu nagu mina. Me olime väga sarnased ja kui tema suutis nii suure sammu teha, et end kinni katta ja oma elu täielikult muuta, siis miks mina kehvem olen ja seda teha ei saa? Ehk siis just see neiu suutis mind hidžaabi kandmise suhtes ümber mõtlema panna. Kõige naljakam on aga see, et ta ei üritanud mind kunagi veenda, et ma peaksin seda tegema.

Ühel ramadaanil otsustasin, et proovin ka paastuda, kuigi ma polnud veel ise moslem, kuid olin juba ära otsustanud, et järgmisel aastal samal ajal juba olen. Naljakas lugu juhtus aga sellega. Nimelt usust lugedes ning samal ajal paastudes mu *imaan* tõusis ning lõpuks hakkasin ma end kehvasti tundma, kuna ma muudkui lükkasin moslemiks saamist edasi. Pealegi oli ka hirm selle ees, et me ei tea ju kunagi, mil meie eluküünal kustub ning kui ma sureksin mitte-moslemina, läheksin ma ilmselt põrgusse. Nii saigi. Hakkasin moslemiks. Kohe, kui ma oma *šahaada* ütlesin, alustasin ka hidžaabi kandmist ning ei kujuta enam ettegi ilma selleta avalikku kohta minemist. Palvetan viis korda päevas ning üritan olla hea moslem. Inimesed tööl olid natuke üllatunud, kuid samas nad juba teadsid, et varsti see juhtub niikuinii.

Esimene päev hidžaabi kanda oli natuke hirmus, ma lausa värisesin enne nende ette ilmumist, kartes, et nad minusse kuidagi teisiti suhtu-

ma hakkavad, kuid *alhamdulillah*, nad ei muutnud oma suhtumist mitte kuidagi, vaid soovisid mulle selle sammu astumise puhul õnne.

Kohe päris alguses juhtus ka selline naljakas lugu. Moslemiõdedel on ikka tavaks üksteisest tänaval möödudes „Assalamu aleikum” öelda, isegi kui üksteist ei tunta, ning kui üks neiu mind nõnda tervitas, olin ma üllatunud, et kus ta teab, et ma moslem olen. Hiljem naersin oma rumaluse üle, kuna olin unustanud, et ma hidžaabi kannan.

Ma olen nii õnnelik, et mu vanemad suhtuvad islamisse hästi. Ka neid on meedia mõjutanud, kuid nad usaldavad mind ning *inšaAllah* suudan neile tõestada, et islam on õige usk. Pealegi arvan, et olen just oma emalt pärinud selle, et ei mõista kedagi hukka nende nahavärvi, usu või rahvuse tõttu.

Islam on parim asi, mis minuga juhtunud on ja ma olen Allahile nii tänulik, et ta mulle teed näitas ning mind oma valgusega õnnistas.

Kätlin A.

LAUAMÄNGU JUUREST ISLAMU JUURDE

Jumal on olnud minu elus mingis abstraktses vormis alati olemas, nii kaugele kui mäletan. Maakodus, mis tollal oli natuke hooldamata, peegeldus mingi looduse ülemvõim. Istusin pikka aega „oma“ kohas, väljaehitamata verandal, ja imetlesin, kuidas kõrged kased tuules kõikusid ja omal moel sümmeetriline kinnikasvanud lillepeenar mind ümbritses. Seal rääkisin ma Jumalaga ning „mängisin“ palvetamist. Kuidas – ei mäleta, ainult tunne on meeles. Enne kooli jäi see minu sisse ning ei tea, kas üldse kellelegi sellest oma peres rääkisin.

Koolis jagati kord Laste Piibleid ning muud kristlikku kirjandust, mis minu teise või koguni kolmanda põlve ateistidest vanemaid suhteliselt häiris. Mingil põhjusel lugesin aja jooksul siiski need materjalid läbi, võibolla kohusetundest – koolist antud ikkagi ju. 12-aastaselt küsisin oma emalt pikka aega vaevanud küsimuse: „Miks ehitavad kristlased kirikuid, kui Piiblist on näha, et Taavet palvetas oma toanurgas ihuüksi?“, millele tal vastust ei olnud. Ma mäletan aga haruldaselt selgelt just illustratsiooni palvetavast Taavetist, kuldpruunide juuste ja harda näoga, mis tundus tõesem kui kirikuõpetajate manitsev toon, mida aeg-ajalt ikka kuulsin, kas või kooli jõulukontsertidel Kaarli kirikus. Igatahes vastust ma ei saanud ja sellega minu poolt kristlus sinna paika jäigi.

Läbi aastate edasi minnes hakkasin otsima väljendust oma jumalatumetusele, kas või seletustki, et seda jagada, ning hakkasin tasapisi õppima ja uurima erinevaid religioone ja mõtteviise. Kuna kristluses olin ma pettunud ja teismeeas oli „lahedam“ olla alternatiivne, siis jäid suured religioonid kõrvale. Oma otsingutega käisin sisuliselt kogu maailma kultuurid läbi, kuni ülikooli alguseks leidsin pikema peatuskoha taoistliku filosoofia ja hiina energiatega juures. Süda ei olnud sisimas rahul ja otsis, ent igapäevaelu hakkas oma osa nõudma ning uued sõbrad ja õppetöö jõudsid esikohale.

Kuni päevani, mil kirjutasin alla nõusoleku osaleda haridusliku laua-mängu koostamisel, kus igal inimesel oli oma vastutusala, vastavalt tema võimalikule pädevusele. Minu osaks sai kunst, filosoofia ja religioon. Algul tööplaani tehes jagasin naiivselt inimkonna mõttemaailma kaheks – ida ja lääs – kuni hetkeni, kus pidin paigutama kusagile ka islami. Ma ei teadnud sellest eriti midagi, ent siiski ei suutnud ma poolt valida. Panin siis islami kahe tulba keskele.

Hilisematel kuudel, intensiivse töö käigus, mu teadmised tasapisi kasvasid. Nende sündmustega samaaegselt läksin 2010. aasta sügisel Rootsi vahetusüliõpilaseks, kus juba mõne nädala möödudes läksin kaasa ühe teise tudengiga tegema filmi immigrantide linnaosast Malmös, Rosengårdis. Ma nägin esimest korda pearättides ja *abaajades* naisi. Mu esimene mõte oli et oi, nad on nii ilusad ... ja isegi vist õnnelikud niimoodi.

Meie intervjueeritavatest kutsus üks moslemist naisterahvas meid – võõraid eurooplasi – enda juurde külla sööma. Sain esimese, suhteliselt

kummalise, sissevaate ühte Kuveidist tulnud moslemiperekonda. Minuga koos koolis oli ka väga palju vahetusüliõpilasi Iraanist ja teistest moslemiriikidest. Ääri-veeri hakkasin neilt vahel midagi küsima. Eriti oli abiks üks Egiptuse noormees, alati viisakas ja naeratah. Ta pani mind rääkima, mida ma arvan Jumalast ja ükskord ütles, et oma peas ja südames ma olengi moslem. Ja tõesti, ma leidsin inimese, kogukonna, maailma, kes jagavad minu nägemust Jumalast. Nendega ei pea ma seda varjama, vaid saan oma tõekspidamisi vabalt väljendada. Äratundmine oli niivõrd tugev, et esimese hooga ma isegi vist eitasin seda; ütlesin, et see pole võimalik; proovisin leida vabandusi oma tunnetele.

Tagasi Eestis, tõin töö ettekäändel vanematekoju raamatukogust eestikeelse Koraani tähenduse tõlke, lugesin igasuguseid materjale internetist, vaatasin, kuidas rääti pähe siduda jne. Kuigi äratundmine oli südames olemas, oli hirm lähikondsete hukkamõistu ees suur. Ma ei suutnud endale tunnistada, et leitud tõde on suures religioonis, et see on kogu aeg olnud mul silme ees, ent olen selle ära põlanud. Tänu Jumalale, siiski juba juunikuus ütlesin *šahaada* ning minu uus lugu oli alanud.

Ma käisin samal suvel Egiptuses, hidžaab tundus seal loomulik, kuigi mu garderoob sama ei arvanud. Ja Eestisse naastes oli see ääretult raske koorem, eriti keset suve, kuid kord pähe pandud rääti ei lubanud süda enam ära võtta.

Kuna olen otsapidi seotud disaini ja kunstiga, oli riietus mulle alati olnud meedium enda väljenduseks, aga pikkade seelikute ning räätidega ei osanud ma algul kuidagi ümber käia. Alles nüüd, 10 kuud hiljem, hakkab sügavam arusaamine islami olemusest ületama sellega seotud

hirme ja oluliseks tõusevad palju elulisemad asjad kui see, mis värvi on kangas, mis mind katab.

Iris

SAATUSLIK SAMM

Varem ei mõelnud ma kunagi Jumala olemasolu peale, et kas Ta on olemas ning milline Ta on. Keegi ei õpetanud mind niimoodi mõtlema. Väikesest peale käisin küll tihti jõuluajal kirikus esinemas ning kuulasin ka jumalateenistust, kuid ei võtnud seda kunagi tõsiselt, nii nagu ka teised inimesed minu ümber, kes samuti käisid vaid jõuludel kirikus. See oli lihtsalt tühipaljas traditsioon. Minu vanemad ei uskunud Jumala olemasolu ning see ei ole nende süü, sest nad kasvasid kommunistlikus ateismivaimus. Täna palvetan aga mina oma vanemate eest ja teen nende eest *duaasid*. Ma palun Jumalalt, et ta kaitseks mu vanemaid ja valgustaks neid, et nad leiaksid õige tee ning usu.

Kui ma läksin ülikooli, kohtasin seal üht noormeest, kes ei olnud päris tavaline noormees, vaid algusest peale täiesti eriline ja teistsugune. Et ta mulle ühel üliõpilasüritusel tere ütles ja päris, kes mina selline olen (sest ma ei oleks tegelikult pidanud sellel üritusel viibima, kuna see oli mõeldud teise eriala tudengitele), oli päris saatuslik samm. Mõni aeg hiljem hakkasime tihedamalt suhtlema. Ta rääkis mulle, et ei joo alkoholi ja ei söö sealihaga ning ei käi naistega nii tihedalt läbi nagu see tänapäeval meie ühiskonnas kombeks on. Ning mina ei olnud millestki sellisest kunagi kuulnud, et kellegil on nii tõsised põhimõtted. Nii ma siis uurisin, et miks, ja tema vastas, et on islamiusuline. See ei tekitanud minus mingit emotsiooni ning seda sel lihtsal põhjusel, et ma ei tead-

nud isalmist midagi. Muidugi olin ma lugenud ajakirjandusest üht ja teist, aga ma ei olnud sellele kunagi olulist tähelepanu pööranud. Nüüd hakkasin ma tõsist huvi tundma, sest ta oli esimene inimene, kelles ma nägin tõelist usku Jumalasse ja armastust Tema vastu. Me rääkisime üsna tihti Jumalast. Ta rääkis mulle islami reeglitest ja seadustest. Kõik tundus nii loogiline ja ma mõtlesin endamisi, et miks mulle keegi varem sellest rääkinud ei ole.

Tasapisi hakkasin ma ka ise islami kombeid omaks võtma. Lõpetasin sealiha söömise ning alkoholi joomise. Kui ma tema perega kohtusin ja nad üheskoos palvetasid, tõstsin ka mina käed näo juurde ning tõmbasin lõpus nendega üle näo ning laususin „*Allaahu akbar*“. Ma isegi ei teadnud, mida see tähendab, aga ma olin kuulnud teisi seda ütlemas. See kõik tuli minuni kuidagi väga loomulikult ja tegi mind nii ütlemata õnnelikuks.

Üsna pea otsustasime me abielluda, sest tundsim end teineteise seltis õnnelikult ja soovisime sellele ka Jumala heakskiitu. Sõlminud Tallinna mošees ühe *žumua* järgselt oma abielu, laususin ma ka oma *ša-haada*. Ma kartsin väga seda tehes, aga see oli vist hoopis jumalakartlikkus, mis minus kasvas.

Iga päevaga kasvab minu veendumus ning armastus Jumala vastu. Iga kord, kui vaatan oma abikaasat, mõtlen, *alhamdulillah* – Jumal tänatud, et mu elu on just selline, nagu ta täna on.

Reili

KIRIKUÕPETAJAKS VÕI MOSLEMIKS?

Lood sellest, kuidas keegi on islami leidnud või islam tema leidnud, on sama erinevad, kui me inimestena oleme. Erinevad sündmused ja inimesed, kes meie ellu satuvad, jätavad meisse oma jälje ja muudavad meid vahel rohkem, kui me arvatagi oskame. Ma olen alati uskunud, et ükski asi siin ilmas ei toimu juhuslikult, vaid et sündmused ja inimesed tulevad just siis, kui nad tulema peavad ja siis, kui me oleme selleks valmis.

Et rääkida teile oma lugu, pean minema ajas tagasi – lapsepõlve. Olen sündinud ja kasvanud maal. Meie pere oli suhteliselt väike – ema, isa, õde ja mina. Tegelikult kuulus sinna ka lähedal elav emapoolne vanaema. Ta oli meie sage külaline ja minu hoidja. Mäletan, et oli palju üksiolemise hetki, aga ma ei tundnud end üksildaselt, sest minu seltsilisteks olid raamatud. Lugemise sain selgeks juba 4-aastaselt.

Jumalast ei rääkinud mulle lapsena keegi mitte midagi. Jõule meil tähistati, aga sellest rääkimine väljaspool kodu oli rangelt keelatud. Ema ja vanaema olid 1949. aasta repressiooni ohvrid ja eks nad loomulikult kartsid. Mina lapsena seda tollal ei teadnud, pidasin suu ja tundsin rõõmu ilusast kuusest, mis alati 24. detsembril majja toodi, ning loomulikult kingitustest.

11- aastaselt läksin esimest korda koos emaga kirikusse, sest oli ühe sugulase leeripüha ja soovisime teda õnnitleda. Ema siis natuke seletas, et mis asi see leer on jne, mis mulle tol hetkel eriti kohale ei jõudnud. Aga kirikus mulle meeldis. See oli midagi nii suurt ja võimast, otsekui mingi teine maailm. Massiivsed müürid, maalid, lühtrid, orelimäng ja surmtõised inimesed. Ma olin täielikult lummatud.

Üsna varsti pärast seda, kui suures lugemisnäljas mööda raamaturiiu- lit kolasin, leidsin raamatu pealkirjaga „Hajutatud müüdid“. Tegelikult oli see üks korralik ateistlik ajupesu, aga mis mina sellest teadsin. Ma lugesin seda suure huviga. Juhtus nii, et raamat, mis oli mõeldud inimesi Jumalast eemale viima, mõjus minule sootuks vastupidi. Mõtlesin, et kui nii kangesti üritatakse selgeks teha, et Jumalat ei ole, ju seal siis ikka midagi on, ja minus tekkis suur soov Piiblit lugeda. Kodus meil seda loomulikult ei olnud. Ka vanaemal ei olnud. Ütles, et tal on ainult „testament“. Sellest ei osanud ma midagi arvata, sest mina tahtsin päris Piiblit, mitte mingit „testamenti“. Hiljem ma muidugi sain teada, et see ongi üks osa Piiblist, Uus Testament nimelt.

Mul oli vanatädi, kes oli sügavalt usklik. Tal oli köögilaual alati maailmatu suur vanaaegses kirjas Piibel. Käisime tal vahel külas ja talle ma siis oma muret kurtsin. Kui järgmine kord tema juurde läksin, ulatas ta mulle uhiuue Piibli ja ütles, et see on nüüd minu oma. Eks ma siis üritasin seda lugeda, aga aru suurt midagi ei saanud.

80-ndate lõpus hakkas toimuma palju kirikukontserte, üldse hakati rohkem rääkima usust ja Jumalast ning massid tulvasid kirkutesse. Nii-

palju kui vähegi võimalik, käisime ka meie emaga kontsertidel ja mõnikord jõudsime jumalateenistustelegi.

Mu vanemad olid ja on tegelikult õigeusu kiriku liikmed, kiriklikult laulatud. Mu õe olid nad ristida lasknud, aga mind mitte. Kui see mulle teatavaks sai ja küsisin, et miks te siis mind ei ristinud, vastas ema, et eks sa ise vaatad, mis sinu jaoks parem on.

1989. aasta kevadel jõudsin äratundmisele, et peaksin ikka end ristida laskma ja sama aasta sügisel läksin ka leerikooli. Õpetaja Joel Luhamets oli just Kuressaarest lahkumas uut kogudust teenima ja tegi viimase leerikursuse. See oli eriline välkkursus, kõigest kolm öhtut loenguid ja kogu lugu. Kuid mul oli veel nii palju küsimusi ...

Keskkoolis käimise kõrvalt töötasin koguduses vanurite hooldajana. Aitasin neid majapidamistöodes ja lugesin Piiblit ette. Kui keskkool läbi, sai minust samas koguduses kirikuteenija. (See on tegelane, kes paneb kõik vajamineva enne teenistusi ja talitusi valmis ja pärast sätib kõik uuesti korda.) Samal ajal astusin EELK Usuteaduste Instituuti teoloogiat õppima, sest minus oli kasvanud kindel veendumus, et pean saama kirikuõpetajaks. Sellel suurel entusiasmil hakkasid aga peagi tiibu kärpima „armsad vennad Issandas“ ehk siis kohalikud meespastorid, kellele ei mahtunud pähe, et mingi suvaline tibi üritab nii auväärse ametisse pürgida. Küll ma siis kuulsin loenguid ja kirjakohti teemal, miks naine ei või olla kirikuõpetaja. Olin ikka naiivne laps küll, mõtlesin, et olgu pealegi, kui nad näevad, et see pole mingi tühine tuju, vaid tõsine soov ja tahtmine, küll nad siis oma meelt muudavad. Aga võta näpust!

Abiellusin, sünnitasin poja ning lapse kõrvalt tegelesin jõudumööda ka õpingutega. Aga mida aeg edasi, seda enam sai selgeks, et kirikuõpetajat minust ei saa. Ma käisin küll aastaid praktikandina teenimas erinevaid kogudusi ning tegin matuseid jne, aga see oli ka maksimum, mida saavutada õnnestus. Kahel korral saadeti mind siiski ka diakoni-eksamile (diakon on kõige madalama astme vaimulik luterlikus kirikus), aga kummagil korral ma seda eksamit ei sooritanud. Nii oli lihtsalt kokku lepitud, nagu hiljem teada sain.

Öeldakse, et me saame mõnest olukorrast alles mitme aasta pärast aru, et milleks see või teine asi vajalik oli. Ehkki ma olin tol hetkel kohutavalt kurb, jõudis mulle hiljem kohale, et see ei olnudki mulle määratud. Jumalal oli midagi paremat plaanis.

2005. aastal tekkis võimalus minna Iisraeli palverännakule. Soov minna oli nii suur, et võtsin selleks elus esimest (ja loodetavasti ka viimast) korda pangalaenu. See reis oli mitmeski mõttes vajalik – mida ma siis muidugi jälle ei teadnud. Programm oli tihe, mööda erinevaid kristlastele olulisi paiku. Meie giid oli Taani päritolu juut. Pidevalt rõhutasid nii tema kui ka reisikaaslaste hulgas olnud meespastorid, et moslemite linnaosad on ohtlikud ja räpased ja et moslemid ise on ka ühed erilised räpakollid. Näiteks Petlemma me minna ei saanud – ohtlik on. Juutide elust-olust näidati meile muidugi korralikku piltpostkaardi poolt. Ja enamus reisiseltskonda oligi veendumusel, et elu Iisraelis oleks nagu lill, ainult vastikud moslemid segavad.

Kui keegi midagi väga kiidab ja samas mingit teist asja hullult maha teeb, siis minus tekitab see hoopis vastupidise reaktsiooni. Tänaval

kõndivaid moslemeid vaadates ei tundunud nad üldsegi mitte räpased. Ohtlikkuse kohta ei osanud midagi arvata. Täitsa rahulikud ja normaalsed tundusid. Templimäel oleks osa meist (ja ka mina) soovinud minna mošeesse, aga see keelati meil ära – võib jällegi ohtlik olla. Üle Jeruusalemma kaikus *azaan*, mis tekitas nii võõrastust kui huvi. Meile seletati, et moslemid teevad seda nimme, et juudid Nutumüüri ääres rahu palvetada ei saaks ...

Pärast seda reisi muutus nii mõndagi. Ma leidsin endas jõudu teha oma elus mitmed kardinaalsed otsused ehk teisisõnu lõpetada ära asjad, mis oleksid tulnud juba ammu ära lõpetada. Muu hulgas leidsid lõpu ka pikale veninud teoloogiaõpingud ning mõttetuks muutunud abielu. Kergendust pakkusid mõlemad otsused. Üha enam hakkas tunduma, et elu on võimalik ka väljaspool kirikut.

Ja läks nii, et ühel hetkel olin olukorras, kus minu kui töötaja teeneid koguduses enam ei vajatud ja tegin siis otsuse, et sel juhul ei ole neil mind ka koguduse liikmena vaja. Jumalat uskusin ikka, aga inimestes, kes tema sõna kuulutavad, olin tõsiselt pettunud. Võtsin oma paberid välja, aga mõne teise kogudusega liituma ei kiirustanud, ei tundnud mingit vajadust ka. Üheksateist pikka aastat oma elust olin olnud kirikuga seotud ja ühtäkki ei olnud enam midagi.

Läksin koju tõelises mustas masenduses ja mul tõusis kõrge palavik. Mu vanem poeg ütles, et ära muretse – ma otsin sulle töö. Seda ta ka tegi. Surfatas veidi netis ja leidis sobiva töökuulutuse. Helistasin ja öeldi, et saada oma CV ning tule vestlusele. Niisama äkki, kui mu palavik tekkis, see ka kadus. Ma sain selle töö. Ning oh imet! Ma avastasin, et

väljaspool kirikut on palju toredaid inimesi ja tõepoolest, elu ilma kirikuta ongi võimalik.

Mingil hetkel avastasin enda jaoks suhtlusportaale. Osalt igavusest, osalt lootusest leida enda kõrvale normaalne mees. Üsna kiiresti sain aru, et sealt võib leida mida kõike, aga normaalset meest, kellega ühist tulevikku rajada, ilmselt mitte. Tundus, et valdav enamus oli seksijahil ja mõni oli lihtsalt selline, kellele olnuks hädasti vaja natuke aju juurde siirdada. Õnneks ei olnud kõik sellised. Tekkisid esimesed kokkupuuted moslemite ja islamiga. Enamikul tuli küll peale tere järgmisena armastusavaldus, aga mõni sai sellest üle ka ja oli võimeline täiesti arukaks vestluseks. Vahel vihastas mõne lausa välja, sest ega veendunud kristliku teoloogina saanud ometi küünalt vaka all hoida. Mõningad teadmised ma siiski sain ja huvi islami vastu vaikselt kasvas.

Kord, täiesti juhuslikult, kohtasin oma tulevast abikaasat. Pidasime pikki vestlusi, mis venisid teinekord vaat et varahommikuni. Ta rääkis mulle palju islamist. Mulle meeldis, et ta mind ka kuulas, et mis on minu kogemus ja kuidas kristluses on ja siis rääkis, kuidas sama teemaga on islamis. Avastasin, et paljud Piiblist tuttavad lood on ka Koraanis olemas ja et Jeesus on ka moslemitele n-ö „oma poiss“, kuigi nad ei tunnista teda Jumala pojaks, sest Jumalal pole ei poega ega tüdarta. Ta seletas mulle ka moslemite toitumist puudutavaid reegleid. Esimene samm moslemiks saamise teel oligi see, et loobusin sealihast ja *alhamdulillah*, siiamaani ei ole ma sellest kordagi puudust tundnud.

Eelmisel suvel me kohtusime ja abiellusime. Esimest korda elus reisisin üksi ja veel nii kaugele, Alžeeriasse. Mitmed on küsinud, et kas sa

ei kartnud? Mõelda vaid, sa läksid üksi islamimaale, kohtuma võõra mehega, kes pealegi on veel moslem. Ega neid „musti“ ei tea ju, mis nad teha võivad. Järgnesid tüüpilised lood araablastest, kes abielluvad eurooplastega sellepärast, et siia elama tulla ja pärast ei taha seda naist tundagi jne. Ilmas juhtub jah paljusid asju, aga kellegil ei ole õigust mulle häda kraaksuda, kuna ma abiellusin moslemiga. See on minu elu. Ega eestlasegagi abielludes igavene õnn ja armastus tagatud ole. Ma kartsin jah, aga senikaua kui reisil olin, sest ma olin üksi. Aga kui kohustusime, valdas mind selline rahu ja teadmine, et kõik on korras, ma jõudsin koju ning enam pole vaja millegi pärast muretseda. Ja nii ka oli.

Nüüd avanes mul võimalus näha, milline on tegelik elu moslemipeeres. Araabia külalislahkusest olin ma muidugi kuulnud, aga üks asi on kuulda ja teine asi seda kogeda. Kuid see, kui puhtad on moslemid, võttis mul lausa suu lahti. Oi, ma oleks tahtnud öelda sellele Iisraeli giidile ja kõigile kristlikele pastoritele, et te ei tea mitte midagi, kui tulate moslemite rüpasusest rääkima. Ok, tänavatel võib ju prahti olla, aga inimesed ja nende kodud on väga puhtad – niipalju kui mina nägin. Kordagi ei tundnud ma ei tänaval ega ühistranspordis mingit higi või mustuse lehka, mis meil nii tavaline on, eriti suvisel ajal. Napi kuu aja jooksul, mis mul oli võimalus Alžeerias veeta, kasvas mu veendumus veelgi, et islam on just see, mida ma vajan.

Tagasi kodus, üritasin esimest korda ramadaanipaastu pidada. Kodus ei jõudnud ära imestada, et mis hea pärast ma keset ööd söömas käin ja päev otsa ivagi hamba alla ei võta. Eks siis püüdsin selgitada. Palvetada ma siis veel ei osanud, ainult paastusin. Tahtsin näha, kas ma olen selleks üldse võimeline. Ramadaani lõppedes kutsus armas õde

Aisha mind endale külla ja näitas, kuidas palvetamine täpselt käib. Pärast seda külaskäiku hakkasin palvetama. Algul oli see oi kui vaevaline, aga mõne kuu pärast tagasi abikaasa juures olles ja koos palvetades sai selgemaks.

Õppida on muidugi palju ja õppima peame me surmani, aga algus on tehtud. Palju kasu on olnud Iqrast ja olen saanud tuttavaks mõne moslemist õega.

Loodan sel suvel *inšaAllah* taas kord Alžeeriasse sõita ja koos oma kalli abikaasa ja perega ramadaani veeta ja enne ramadaani ka lõpuks ometi oma ametliku *šabaada* öelda, *inšaAllah*.

Selline on minu lugu. *Per aspera ad astra* – läbi raskuste tähtede poole. *Alhamdulillah* kõige eest.

Aile

MIDAGI TÕELISELT SUURT JA KÕIKE- HÕLMAVAT

Minu lugu on suhteliselt tavaline. Olen pärit ateistlikust perekonnast, kus Jumalast ei räägitud ega tunnistatud ka Tema olemasolu – see oli täielikult tabuteema.

Minu esimene mälestus Jumalast on pärit ajast, kui olin 16-aastane. Sel ajal käisid paljud minu tuttavad pühapäevakoolis ja olid ristitud. Mäletan seda aega, kuna see tundus mulle nii naljakana ja naeruväärseks – istuvad kusagil kirikus ja käivad pühapäevakoolis, nagu neil muud teha polekski! Kuid kummalisel kombel suutsid nad mindki sinna meelitada – alguses sa ei peagi palvetama ega midagi lugema, vaid tule ja kuula jutlusi.

Nojah, eks ma siis alguses käisin seal lihtsalt istumas, kuulamas ja vaatamas, niipalju kui aega oli. Pikapeale hakkas mulle seal meeldima. Sain ka pühapäevakoolis käidud ja ristitud, sain omale uhke Piibli. Kuid ometi tundsin, et kristlus pole minu jaoks piisavalt ... suur ja kõikehõlmav ja see ajas mind segadusse. Nii ma siis jätkasin oma otsinguid, lootes, et kunagi leian ma oma elus selle, mille järgi minu hing ihkab – midagi tõeliselt suurt ja kõikehõlmavat.

Aastaid hiljem soetasin omale arvuti; sellega kaasnesid loomulikud Skype'i ja MSNi laadsed suhtlusportaalid. Loomulikult sai seal suheldud paljude inimestega eri maadest – kes Indiast, kes Pakistanist, isegi

korra Jaapanist jne, kuid peamised, kellega suhtlesin, olid moslemid. Samas arvasin sisimas nagu paljud eurooplased, et kes on moslem, on ka terrorist ja et moslemist mees kohtleb oma naist kui kaltsu.

Minugi teele sattus täiesti erinevaid moslemeid. Oli neid, kes vajasisid Euroopa naist tasuta piletilks Euroopasse, kuid oli ka neid, kes tahtsid lihtsad suhelda.

Mitu aastat tagasi sattusin ma esimest korda Marokosse, Casablancasse. Loomulikult sai enne islamimaale reisimist lõunamaade, lõunamaa inimeste, nende kultuuri ja seaduste kohta palju loetud ja *youtube*'ist videosid vaadatud, kuid sellegipoolest juhtus minuga seal esimese päeva varahommikul naljakas juhtum, mis mind siiani naerma ajab. Nimelt hommikul kas nelja või viie ajal, kui mošeest kostusid palveääratuse hüüded, olin ma ikka korralikult ära ehmatatud, kuna ma ekslikult arvasin, et mu toas on keegi mees ja laulab midagi. Esimene reaktsioon oli tekk üle pea tõmmata ja teha nägu nagu mind polekski seal. Loomulikult sain pärast teada, et mingit meest minu toas polnud ja et see hääl tuli mošeest, kus kutsuti moslemeid hommikupalvusele.

Marokos olles sain ka teada, et moslemid on üldjuhul samasugused inimesed, samade töökspidamistega, nagu ka kõik teised religioossed inimesed ja mis peamine – mehed ei kohtle oma naist kui kaltse, vaid suure austusega. Lausa jahmatas mind aga see, kui nägin inimesi, kes hoolimata nende varalisest seisust või kodust, kus nad elavad, omasid siiski sellist rahu ja kindlustunnet, mida on raske kirjeldada, mis on lausa kadestamisväärne!

Eestisse tagasi jõudes hakkasin rohkem islami kohta uurima. Lugesin palju ka www.islam.pri.ee lehelt. Olen islami kohta lugenud ka erinevatest raamatutest; palju on mind aidanud moslemite kuukiri Iqra. Nüüdseks olen juba kolm aastat alžeerlasega abielus ja me elame Stockholmis. Ise ma veel moslem ei ole, sest ma ei taha, et minust saaks moslem minu mehe pärast. Moslemiks olemine ja islam on minu jaoks midagi suurt ja kõikehõlmavat ja ma tahan enne ametliku sammu astumist veelgi rohkem teada. See on minu jaoks suur ja väga oluline samm kogu ülejäänud eluks. Ma ei saa ju otsustada, et täna olen moslem ja kui äkki oma mehest lahutan, jälle kristlane. Kui oled islamiusku, siis pead seda ka 100% järgima.

Aasta tagasi tegin läbi ka oma esimese ramadaani – küll ainult paastumise osa, kuid leian, et asi seegi. Abikaasa mulle usku peale ei sunni vaid ootab kannatlikult, kunas olen ise selleks suureks sammuks valmis ja ma olen talle selle kannatlikuse eest väga tänulik.

Melika

ISLAM ON TEINUD MIND TUGEVAMAKS

Ma olen lihtne eesti inimene, uskunud Jumalat ja uurinud igasugu uske. Meedias kirjutatud artiklitest hakkas ikka ja jälle häirima, kuidas moslemeid mõnitatakse. Tutvunud ühe inimesega Internetis selgus, et ka tema on moslem. „Ei saa olla!“ mõtlesin. „No kuidas siis see inimene saab nii heade kommetega ja käitumiselt igati viisakas olla?“

Hakkasin siis uurima ja otsima, kes need moslemid tegelikult on, mida usuvad, kuidas elavad. Viimaks avastasin www.islam.pri.ee lehe. Siin veendusin täielikult selles, et islam on hoopis midagi muud kui see, millisena meedia seda kujutab. Mis oleks, kui ma ka ise osaks sellest saaks? ... Olen küll alles päris alguses, kuid järjest rohkem ja rohkem hakkab end koduselt tundma. Kõik, mida olen siiani õppinud, on mind teinud tugevamaks inimeseks ja tänu Jumalale tean, et see nii jääbki.

Agnes

Usus ei ole sundlust. Tõesti,
õige tee on vale kõrval selge.
Kes ei usu iidolitesse, vaid usub
Jumalasse, see on haaranud
kõige kindlama peotäie, mis
iial ei katke. Ja Jumal on Kõike
Kuulja ja Kõike Nägija. (2:256)

